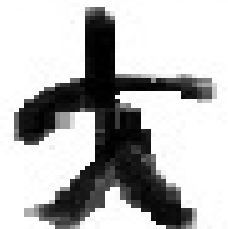

Ingvar Ambjornsen

*Beyaz Zenciler'in
yazarından*

BARKVIK CINAYETLERİ

*Norveççe aslından çeviren:
Deniz Canefe*

**CAN ♥
GENÇLİK**

Polisiye / Serüven

BARKVIK CİNAYETLERİ

Ingvar Ambjornsen

Norveççe aslından çeviren:

Deniz Canefe

Polisiye / Serüven

CanGençlik Yayınları: 9

Yayına Hazırlayanlar

Ali Ünal

İshak Reyna

Logo ve Genel Tasarım

Tut Ajans

Dizgi

Neşe Pirlioğlu

İç Baskı ve Cilt

Özal Matbaası

Kapak Baskı

Azra Matbaası

1. Baskı: Ekim 2010 (2000 adet)

Kapak Fotoğrafı: © iStockphoto.com

Drapene i Barkvik (Fillip Mobergs Eventyr 1)

Ingvar Ambjornsen

Copyright Cappelen Damm AS, 2005 © Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010 Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

CAN SANAT YAYINLARI YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430

Galatasaray-İstanbul

Telefon: (0212) 245 82 58 - 59

Fax: (0212) 292 54 99

<http://www.cangenclikyayinlari.com>
e-posta: kitap©cangenclikyayinlari.com

Ingvar Ambjornsen

Beyaz Zenciler'in yazarından

Norveççe aslından çeviren:

Deniz Canefe

Polisiye / Serüven

1. Bölüm: Görev

Gözlerimi yumdum, eski kolt tabancanın namlusunu ağzıma soktum. Makine yağı ve metal kokuyordu. Hoşçakalın pislik çuvalları, diye düşündüm ve tetiği çektim. Karanlıkta zayıf bir tıkırtı. Yaşamda tek başıyaydım ve kim bilir ne zaman aptalın teki bu tabancanın namlusuna erimiş kurşun dökmüştü. Ve sonra da Ernst Amca'ya o yılın en iyi Norveççe polisiye romanını yazdığı için onur ödülü olarak vermişti. Ernst Amca'nın adının ödülleri ve onurlarla birlikte anıldığı günler çok geride kalmıştı. Şimdilerde genelde ünü giderek kötüye gidiyordu. Amcamın doruklarda olduğu sıralarda ben daha bebek beziyle dolaşıyordum.

Ernst Amca'yı seviyordum çünkü kaybettiğinde sızlanan biri değildi. Arada sırada şöyle şeylerin aklıma geldiği oluyordu: Benim babam sen olmalıydın! Ya da daha iyisi: Benim babam aslında sen olmalısın kesinlikle!

Ama hayır. Annemin o taraftan gelmiş baskıya ya da cazibeye karşı koyamamış olmasını beklemek çok fazla şey ummak olurdu. Bildiğim kadarıyla annemin polisiye romanlarla bile arası iyi değildi.

Kolt tabanca elimden yere düştü, yattığım yerde tavana bakmaya başladım. Yaklaşık yedi yüz milyon sigaradan sonra sarı kahverengi olmuştu. Odadaki mum kokusundan Ernst Amca'nın yazı masasındaki mumun yanıp bittiğini anladım. Ortalık yarı karanlıktı. Yalnızca kitaplıktaki ayaklı lambanın ve ekran koruyucusu devreye girmiş bilgisayar ekranının ışığı vardı. Neredeyse hiç ses yoktu. Mosse Yolu'ndaki araba trafiğinin uzaktan gelen sesleri yağmur oluklarından birinden gelen şıkırtılara karışıyordu. Yağmur yağıyordu. Çok rahattım.

Yaşamımın geri kalanını bu divanda yatarak geçirebilirdim pekâlâ.

Ama insan böyle düşünmemeli, çünkü o zaman telefon çalıyor.

Benim durumumda çalan Ernst Amca'nın cep telefonuydu. Ayağa kalkıp telefonu açtım.

"Ernst Moberg'in telefonu!"

"Selam Phillip, ben Terningvold!"

Zaten telefonun ekranında görmüştüm. Yani arayanın Terninger olduğunu.

"Merhaba," dedim. "Sana herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Olabilsen hiç şaşırmazdım. Telefonu Ernst'e vermeye ne dersin? Sesini duymak gerçekten çok güzel ama aslında ben şimdi onunla konuşmayı düşünmüştüm."

"Sanırım bu biraz zor olacak," dedim. "Yatmaya gitti. Yani daha doğrusu henüz kalkmadı."

"Elbette. Saatin kaç Phillip?"

"Yediyi birkaç dakika geçiyor," dedim.

"Akşamın yedisinden mi söz ediyoruz yoksa sabah yediden mi? Benim bulunduğum yerde saat akşamın yedisi. Evet, yani burada, Majorstua'da."

"Bir deneme yapayım," dedim.

"Hayır öyle bir şey yapma sakın! Senin yapman gereken şey hemen şu anda telefonu Ernst'in eline vermek! HEMEN ŞU ANDA! Anlaşıldı mı?"

Böyle bir ruh durumundayken onunla konuşmakla uğraşmadım. Telefonu gömlek cebime koyup ikinci kata çıkan dik merdiveni tırmandım. Ernst Amca'nın yatak odası kapısı açıktı. Yatağın üzerinde çaprazlama, çıplak olarak yatıyordu. "Terninger arıyor," dedim.

"Cehennem dibine gitmesini söyle," dedi amcam. "Sana cehennem dibine gitmeni söyleyeceğim," dedim telefona.

Ernst Amca bir anda doğrulup oturdu.

Terningen güldü. "Amcana sor bakalım bundan böyle faturalarını nasıl ödemeyi düşünüyor musun," dedi ve telefonu kapadı.

"Salak şey!" diyen Ernst Amca telefonu elimden kaptı. Canımı sıkmamı gerektirecek bir şey yoktu. Her zaman böyleydi onlar. Aşağı indim, kahve makinasını çalıştırdım, sonra öğlen yemeğinden kalanları buldum. Haşlanmış et ve patates. Bunları demir tavada biraz ısıtırken amcamın mutfak masasında bıraktığı paketten ipincecik bir sigara sardım. Eski Ronson çakmak ve kibrit masada duruyordu. Camın önüne gittim. Dışarıyı iyice kararmıştı. Yalnızca yaşlı elma ağaçlarının ve komşu bahçedeki çamların silüetleri görünüyordu. Bir şeyler vardı... Niye olduğunu bilmiyorum ama birden silkindim. Terningen'in sesinde bir gariplik mi vardı? Hayır. Her zamanki ekşi sestiydi işte. Ya amcam? Şimdi duşa girdiğini duyabiliyordum. Ve ıslık çalmıyordu oysa hep böyle yapardı. Bu sabah saat beşte sendeleyerek eve geldiği göz önüne alınırsa bence bu da çok dikkat çekici bir şey sayılmazdı. Böyle durumlarda ayağa kalkmaya zorlanınca insanın canı ıslık çalmak istemezdi elbette. Saat akşamın yedisi olsa bile.

Ama Terningvold'la konuşmalarının çok kısa sürmüş olduğunu düşündüm. Terningen amcamın çalıştığı derginin editörü olduğuna göre bunun anlamı bence...

Elbette. Amcamı ve beni bir kavga bekliyordu.

O yüzden orada huzursuz bir şekilde duruyordum.

Çok fazla ciddiye almasam da bu kavgalardan hoşlanmıyorum. Bana unutmuş olmayı tercih edeceğim birtakım şeyleri anımsatıyorlar. Arkamda bırakmak istediğim şeyler.

Merdivenlere çıktım, bir kibrit yakıp karanlığın içine savurdum. Bir yıldız kaydı.

Kısa bir süre sonra Ernst Amca ikinci kattan aşağı indi. Islık çalma havasında değildi hâlâ, üstelik de biraz dalgın görünüyordu. Başka bir deyişle işe gitmek üzereydi. Terningen'den yeni bir görev almıştı.

"Yemek hazır," dedim. "Yemek ve kahve. Bir şeyler ye de öyle yola çıkalım."

Son söylediklerimi duymazdan gelmeyi yeğledi. Cep telefonunu bıraktı, eti ve patatesleri derin bir tabağa doldurdu. "Sen yemeyecek misin?"

Kahvesini doldurdum. "Ben saatler önce yedim."

Esnedi. "Ne kadar kötü arkadaşlarım var benim Phillip!"

Ne zaman eve dönmeye hazırlansam ne diyorlar biliyor musun? Gevşe birazcık! diyorlar hemen. Böyle böyle saat sabahın dördü oluyor."

"Neredeyse dört buçuk," dedim. "Terningen ne istiyordu? Bir ileri banka falan mı soymuş?"

Sıcak yemeğini üfledi. "Yok çok daha kötüsü. Yaşlı bir armatör dövülerek öldürülmüş. Barkvik'te."

"İyi," dedim. "Gidip eşyalarımı toplayayım!"

Yemeğini çiğnerken bana oturmamı işaret etti.

İstediyini yaptım.

"Bu kez sen evde kalıyorsun! Üzgünüm ama bu bir cinayet davası. Ve sen on altı yaşındasın."

"Tamam, olur," dedim. "Ben de Skipper Caddesi'ne gidip orada takılanlardan kendime yeni arkadaşlar bulurum. Sen bizi hiç düşünme, sen yokken evi de toplayabiliriz. Bahçenin çimlerini biçeriz."

"Şayet benim sözümü dinlemezsen burada kalamazsın Phillip! Hepsi bu kadar. O zaman annenin ya da babanın yanına taşınman gerekir."

"Tamam olur dedim ya!"

"Yalnızca bir iki günlüğüne gidiyorum. Anladığım kadarıyla suçluyu ele geçirmişler bile."

"O zaman beni yanında götürmenin niye bu kadar sorun olacağını anlayamıyorum," dedim. "Orada deli bir katil, baltasını sallayarak ortalıkta dolaşmıyorsa."

Keskin bakışlarla bana baktı. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Kruise'nin bir baltayla öldürüldüğünü mü?"

Saate baktım. "Öylesine bir tahmin işte. Belki de falcı oluyorumdur. Kruise? Bütün o petrol tankerlerinin sahibi olan adam değil mi?"

"Evet. Ama sanırım hepsini satmıştı. Tam olarak hatırlamıyorum."

"Belki artık bunun o kadar da önemi kalmamıştır," dedim. "Ne de olsa birisi kafasına baltayı indirdi. Kimmiş bu kadar kontrolünü kaybeden adam?"

"Bilmiyorum. Dinle beni Phillip! Bu tür bir şeye giderken seni yanımda götürmek istemiyorum. Tehlikeli olur demek istemiyorum. Ama korkunç tatsız bir olaya benziyor."

"Şimdi saçmalıyorsun amca! Ben hiç kimseden olay yerindeki kanları ve beyin parçalarını yıkamam için izin istemeyi düşünmemiştim zaten. Sen çalışırken ayak altında da olmayacağım. Şayet bunu yapmamı istemiyorsan o zaman artık fotoğraf konusunda kendi yeteneklerine güvenmek zorundasın."

Onu zayıf yerinden vurmuştu. Amcam berbat bir fotoğrafçıydı ve bunu kendi de biliyordu. Ayrıca Terningen'in onunla birlikte başka birini gönderecek parası yoktu.

Kendine bir sigara sarmaya girişti. Sarmayı bitirdiğinde sigarayı elinden kaptım.

"Dikkatini çekerim, cep harçlığı bile istemiyorum," dedim. "Ben yemek için, bir de arada sırada bir sigara için çalışıyorum."

Sigarayı elimden aldı, gözleri ucundaki kıvılcıma dalmış bir şekilde oturdu. "Senin sorumluluğunu üzerime aldım," dedi. "Sonra şu olanlara bak."

Yanıt vermedim.

"Annenle babana seni liseye gitmeye heveslendirmek için elimden geleni yapacağıma söz vermiştim."

"Sözünü de tuttun zaten," dedim. "Gerçekten de elinden geleni yaptın."

"Bu olmayınca," dedi alçak sesle, kendi kendine, "bu olmayınca..."

"Onlara benim sokaklarda serserilik etmeyeceğime söz verdin. Bana bir iş bulacaktın. Ve şimdi de beni, daha on sekizini doldurmamış bir çocuğu eski, kocaman bir villada yalnız başına bırakmayı"

düşünüyorsun. Kim bilir neler olur o zaman. Üstelik de benim burada oturmuş sana çalışmayı teklif etmeme karşın. Hayır. Aslına bakarsan çalışmama izin vermen için yalvarıyorum sana! Sevgili amcacığım, diyorum. Bana bir iş bul!"

"Şeytansın sen!" dedi. "Ama senin yaşındayken benim de çenem kuvvetliydi."

"Tamam," dedim. "Toyota mı yoksa karavan mı?"

Bir an düşündü. "Karavanı çıkar."

Bir saat uzaktaki Drammen'i geçtiğimizde yağmurlu hava iyice bozdu. Gökyüzü açıldı, Sande yönüne giderken rüzgar arabayı savuruyordu. Ernst Amca hızı düşürmek zorunda kaldı, bir yandan da Toyota'yı almadığımız için sövüp sayıyordu.

"Bence bir kere de olsa akıllıca bir şey yaptın," dedim. Arkadaki kanepede, kucağında dizüstü bilgisayarımı oturuyordum. "Barkvik'in bin iki yüz nüfusu ve bir oteli var. Bu otelde de on altı oda. Ayrıca Akers Caddesi'nin gündelik gazetelerinin ve televizyon istasyonlarının meteoroloji haberleri kesinlikle Terningen'inkilerden daha doğru."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Sırtına doğru konuşuyordum. "Bu yüzden odalar büyük olasılıkla doludur."

"Dolular zaten!" dedi aksi aksi. "Daha Terningen telefon ettiğinde doluydular. Lanet olsun, niye ben böyle işe yaramaz bir dergide çalışmak zorundayım?"

Belki sen kendin de işe yaramaz olduğun içindir, diye düşündüm, ama söylemedim.

Bu sonucu kendisi de çıkarabilirdi nasıl olsa.

Ama söylediğim gibi: Amcam kaybettiğinde sızlanmazdı. Daha fazla haydut romanı yazamaz olduğunda bir iki gazetede gazetecilik yapmayı denedi ama hepsinden kovuldu ya da kendi deyişiyle "istifa etti." Sonra Terningen onu buldu ya da o Terningen'i buldu ve "Yeni Polisiye Dergi" eğlencesi de başlamış oldu. Annemin evde görmek bile istemeyeceği babamın da büyük olasılıkla iş yerinde gizlice okuduğu türden bir paçavra. Seks ve polisiye olaylar. Birbirlerini dövüp öldüren, komşularının mallarına göz koyanlarla ilgini kapsamlı yazılar ve orta sayfada da kocaman ceylan gözlerini açmış bir dilber. Klöftalı Mona. Ya da Drangedallı Yvonne. İlgileri: "Eğlenceli olan her şey". Şimdiye kadar tam bu türden fotoğraflar çekmeme izin verilmedi ama yine de birkaç sağlam fotoğrafım basıldı. Örneğin Pogo'nun sırt dövmeleleri. Ülkenin en umursamaz torpidosu. Ernst Amca'ya kalırsa "psikopat" kavramına yepyeni ve genişletilmiş bir içerik kazandıran adam. Amcam ve ben işimizi bitirdiğimizde Pogo, "Bir şey olursa bana söylemen yeter Phillip!" demişti.

Bunu bilmekte yarar var.

Orada oturmuş İnternette Barkvik'le ilgili bir şeyler karıştırırken elbette başka bir yığın şey de öğrenmiştim. Örneğin insanın canı isterse Barkvik'te pizza yiyebilirdi. Ya da KFUM¹'a üye olabilirdi. Veya... Uff, daha başka çok bir şey yoktu, ama bu kadarı bana yetmişti. Kırsal bölgeye gittiğimde orada kumarhaneler ve formula 1 pistleri bulmayı beklemiyorum zaten. Bir denizcilik müzeleri vardı, ben de böyle yerleri çok severim. Üstelik bol bol açık hava olduğu izlenimini edinmiştim ki bu da hem sağlıklı hem de bedava. Sahilde yamaçlar, Telegraf dağından Danimarka'nın ortalarına kadar uzanan bir manzara.

"Kruise'yi araştır," dedi Ernst Amca.

"Sanırım artık kendi düşüncelerimi duyar oldum," dedim.

Ama o sırada amcamın cep telefonu çaldı. Telefon koyduğu yerde duruyordu. Yanımdaki masanın

üzerinde.

Amcam elini arkaya uzattı.

"Kusura bakma," dedim. "Kesinlikle yasak araba sürerken."

Yeşil düğmeye bastım.

"Ver şu telefonu bana!"

"Buyrun, Ernst Moberg!" diye yalan attım.

Amcam o kadar çok gürültü yapıyordu ki arkadaki tuvalete girmek zorunda kaldım.

"Alo? Mobergle mi görüşüyorum?"

Kadın, yaşı genç. Genç kız.

Sesimi bir ton kalınlaştırdım. "Evet. Konu nedir?"

"Barkvik'te bir cinayet işlendi," dedi.

"Bundan haberim var," dedim. "Yoldayım şimdi. Kiminle görüşüyorum?"

"Bunun bir önemi yok," dedi kız.

Vay canına, diye düşündüm. Hiç kafası çalışmıyor mu bu kızın? Elimdeki aletin nasıl çalıştığını anlamıyor mu? Birkaç dakika içinde onun adını bulabileceğimi? Ama belki de zeki bir tipti. Başka birinin cep telefonundan arıyordu. Bilinmeyen bir numaradan.

"Sorun değil," dedim. "Adınız Aslaug Beate Bröttum ya da buna benzer bir şeyse sizi anlayabiliyorum."

"Hayır," dedi. "Yalnızca ben şey istemiyorum..."

"Konuya karışmak istemiyorsunuz," dedim. "Anlıyorum. Normal insanların büyük bir çoğunluğu bir cinayet araştırmasına adlarının karışmasını istemezler. Ama bana telefon ettiğinize göre bu, olanlar konusunda bir şeyler biliyor olabileceğiniz anlamına gelir, öyle değil mi?" Bir anlık zayıflık gösterseydim neredeyse ona polise telefon etmesini öğütleyecektim ama neyse ki aklımı başıma topladım.

"Bunu yapanın Hâkon Leirvik olmadığını biliyorum," dedi çabucak. Soluk alışlarını duyuyordum. Bunu yapanın Hâkon Leirvik olmaması onun için önemliydi.

"Onun adına iyi bir şey," dedim. "Kim bu Hâkon Leirvik?"

"Akşam tutukladılar onu," dedi. "Polis. Ama bunu yapan o değil. Olamaz. "

"Anlıyorum," dedim. "Ama şimdi bana Hâkon Leirvik'in kim olduğunu anlatmanız gerekiyor! "

"Şey... Kruise'nin bahçivanı ve her işe koşan adamıydı. Kruise'ye en küçük bir kötülük bile yapacak biri değil!"

"Soru şu. Bu söylediğiniz yalnızca sizin düşünceniz mi?" dedim. "Yoksa böyle olmasını mı istiyorsunuz. Şayet suç mahallinde olmadığını kanıtla ya biliyorsanız o zaman polise haber vermeniz gerekir!"

Yine de polisten kurtulamamıştım.

"Suç mahalli?"

Tıpkı annem gibiydi. Polisiye romanlar okumuyordu.

"Örneğin cinayetin gerçekleştiği sırada onunla birlikteydyseniz. Ya da orada olamayacağını

kesinlikle biliyorsanız."

"Kendi ayağımla Gundersen'le konuşmaya gider miyim ben!" dedi öfkeyle. "Kalın kafan çalışmıyor mu senin? Ne dediğimi duymuyor musun? Bunu yapan o olamaz!"

"Gundersen kim?" dedim.

Telefonu kapadı.

Belki de benim bu kadar kalın kafalı olmam ona fazla gelmişti. Numarasını kendi cep telefonuma kaydettim, Ernst Amca'nınkinden sildim.

Amcam öfkeden köpürüyordu.

Biraz yatışsın diye telefonunu ona verdim.

"Kimdi?"

Wilhelm Kruuse'yi döverek öldürenin Hâkon Leirvik olamayacağını düşünen bir hanım," dedim. "Suçlunun Hâkon Leirvik olmaması onun için çok önemliymiş gibi konuşuyordu."

"Tutuklananın adı bu," dedi amcam. "Anladığım kadarıyla pazartesi günü mahkemeye çıkaracaklar onu. Kadının söyleyeceği somut bir şey var mıydı? Yaşlı mı? Genç mi?"

"Genç," dedim. "Hayır. İşin içinde çok fazla duygusal şey varmış gibiydi. Ve bir de Gundersen'le kesinlikle konuşmak istemiyordu, artık o her kimse."

"Tom Gundersen," dedi Ernst Amca. "Oradaki komiser. Eski günlerden biraz tanıyorum onu. Ben de onunla konuşmayı istemem ama bunu yapmak zorundayım."

Numarayı kontrol ettim.

Abonenin adı Lise Svendsen. Barkvik.

Kaç yaşında? On beş? On altı? On yedi? Söylemek zor ama yaklaşık benim yaşlarımda. Bir kız niye bölgenin şerifiyle konuşmak istemez? Adamın saç stilini beğenmediği için değil herhalde. Büyük olasılıkla Lise Svendsen'in yasanın uzun koluyla birtakım kötü tecrübeleri olmuştu. Belki Norveç yasalarına çok da uygun olmayan birtakım etkinliklerde bulunmuştu. İnsan Barkvik gibi ücra bir yerde ya da yakınlarında yaşıyorsa o zaman bunu yapmak için ortalamadan biraz daha zeki olmak zorundaydı. Ve Lise Svendsen böyle olmadığını şimdiden kanıtlamıştı. Şayet başka birinin cep telefonunu kullanmadıysa ve adı Lise Svendsen'den bambaşka bir şey değilse.

İnternette bulduğum bilgilere göre Wilhelm Kruuse baltayla karşı karşıya kalmadan önce tam 64 yıl altı gün yaşamıştı. Son on yıldır yalnızdı ve yaklaşık dört yıldır da eski armatördü.

"Her şeyini satmış," dedim amcama. "Londra'da bir gemicilik firmasına. Devredeceği hiç kimsesi yokmuş."

"Bir oğlu vardı," dedi amcam.

"Öyle," dedim. "Varmış. Knut Wilhelm. On sekiz yaşında ölmüş. 1981'de."

"O kadar zaman geçmiş mi? Hatırlıyorum. Bir araba kazasıydı."

"Araba sürerken bir şeyleri kurcalıyormuş herhalde," dedim.

Çünkü Ernst Amca tam da bunu yapıyordu o anda. Bir gözü cep telefonunun ekranındaydı. Bir gözü de yolda. Yüz yirmiyle gidiyorduk. Sel gibi yağmurun altında.

"Numarasını çıkaramıyorum o kızın," dedi. "Şu telefon edenin. Adı neydi?"

"Adının ne olduğunu söylemedi."

"Bana içecek bir Şey ver," deyip telefonu yanındaki koltuğa attı.

Buzdolabımı açtı. Boş.

"Peki, yleyse bir sonraki benzin istasyonuna giriyoruz. Tankı da doldurmam gerekiyor."

"İyi, ben acıktım."

"Daha yeni yemedik mi?"

"Hayır, daha yeni yiyen sensin."

"Bu konuda işe yarayacak başka bir Şey buldun mu?" "Hâkon Leirvik'in adı hiçbir yerde geçmiyor, bunun ne anlama geldiğini bilemiyorum."

"Büyük olasılıkla hiçbir anlama gelmiyordur. Hizmetkârlardan biri işte."

"Öyle bir Şey yok ki artık. Niye onu içeri atmıŐlar sahi?" "Cesedin onun evinde bulunmasıyla bir bağlantısı olsa gerek. Daha doğrusu Kruuse'den kiraladığı evde."

"Bu o kadar akıllıca bir Şey mi?" dedim. "Adamın kafasını tam da orada kırmak?"

Ernst Amca güldü. "Belki de o kadar akıllı bir adam değildir. Söylesene bana, bizim paçavrayı okuyor musun hiç? Yeni Polisiye Dergi'yi?"

"Evet," dedim. "Sanırım anlıyorum. Norveç'teki cinayetlerin çoğu evde iŐleniyor. Şimdi olduğu gibi söz konusu iki yaşlı adamsa genelde işin içinde alkol de oluyor. Oturuyorlar, birlikte kafayı çekiyorlar, sonra bir tanesi bir Şey söylüyor, bu ötekinin hiç hoşuna gitmiyor. "

"Tombala!" dedi Ernst Amca.

2. Bölüm: Susamış Adamlar

Benzin istasyonlarını severim. Özellikle de karanlık ve kötü havalarda. Yol boyunca devasa, ışıklı uçan daireler gibi uzanırlar. Şimdi üstelik de kurt gibi aç, postacı kadar susamışım. Bu yüzden yolun kenarında Statsoil levhası belirdiğinde hoş bir ziyaret için bütün koşullar tamamdı. Ernst Amca tankı doldurmakla uğraşırken ben yağmur altında koşarak açıklığı geçtim. Tezgahın arkasındaki kadın sırtı bana dönük duruyordu, içerideki tek müşteri de öyle. John Deere kasketini ensesine itmiş yaşlıca bir adamdı. O kadar kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordular ki ilk aklıma gelen düşünce burada gerçekten de hiçbir tepki almadan kasayı rahatça boşaltabileceğim oldu. Ama sonra ikisinin de buzdolabı vitrininin üzerindeki bir televizyona gözlerini dikmiş olduklarını gördüm. Saat dokuzdu, Kanal 2’de akşam haberleri başlamıştı.

"...konuyla ilgili olarak bir kişinin tutuklandığı bildirildi. Polis..."

Gerisini duyamadım, çünkü öteki ikisi gibi ben de tablonun içine çekilmişim. Aslında bu biraz tuhaf, kim bilir kaç kez görmüşümdür ekranda o lanet olası sahnenin tam aynısını. Ceketini kafasının üzerine geçirmiş bir şekilde şu ya da bu karakola götürülen yaşlı veya genç bir adam. Bundan asla bir şey anlamadım, özellikle de götürülenin suçsuz olduğunu öne sürdüğü durumlarda. Şayet ben suçsuz yere tutuklanmış olsam tersine kendimi göstermek isterdim. Orada olduğumu, gizleyecek bir haltımın olmadığını gösterirdim. Ceket - bu durumda seksenli yıllardan kalma pis bir şey - çok uzaktan bile "suçlu" diye bağıırıyordu. Pekâlâ. Nereden bilebilirdim, belki de adam itiraf etmişti bile. Lise Svendsen’in bu konuda farklı bir görüşe sahip olmasına karşın. Ayrıca sıra kendine geldiğinde insanın başka türlü düşünmesi olasılığı da çok doğaldı. Yine de: Şu ceket saçmalığı bana çok kuşku uyandırıcı görünüyor. Hâkon Leirvik annemin deyişiyle hiç de "iyi bir izlenim" bırakmamıştı. Biraz önce bir eski armatörü baltayla öldürmüş ve bundan hiç de gurur duymayan bir adam gibi görünüyordu. Ama sonra haberi veren adam "bütün kasabanın dehşete kapılmış olduğu" konusundaki alışıldık yorumunu yaptığı sırada kameraman açısını döndürdüğünde gerçekten de bütün kasabanın orada olduğunu göstermiş oldu. İşte hepsi orada duruyordu. Ve gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Genci yaşlısı. Aslında o kadar da dehşete kapılmış gibi görünmüyorlardı, yalnızca felaket meraklıydılar. Biz insanlar işte böyle imal edilmişiz. Başkalarının talihsizliklerini izlemeye bayılırız. Bir yerlerde okumuştum, cadı yakmaların ve halka açık idamların henüz sürdüğü dönemlerde bu çok işe yarayan bir buluşma yöntemiymiş. Tam bir parti. Şimdi artık zaman değişti. Artık ceketini kafasına çekip gizlenmeye çalışan ihtiyarlarla yetinmek zorundayız.

İşte, insanlar şerif ofisinin önünde durmuş, kafalarını uzatmışlardı ve kısa bir an için ağzı açık bakan çoğunluktan çok daha farklı bir tavır takınmış olan başka bir tip gördüm. Kırklarında bir adamdı, yeşil bir parkası vardı, kıvrıkcık kızıl saçları havaya dikilmişti. Belli ki tepesi çok atmıştı ve bunun Hâkon Leirvik’in çirkin ceketiyile herhangi bir ilgisi olduğunu düşünmek için pek bir neden yoktu. Ya polisin Leirvik’i içeri atmasına sinirlenmişti ya da öfkesi Leirvik’in kendisine yönelikti. Sonra bir anda konu değişti, ekrana maliye bakanı çıkıp vergiler konusunda ustaca birtakım sözler etmeye başladı.

"Tabi, tabi," dedi traktör kasketli adam. "Ayyaşın üstüne attılar suçu!"

Tezgahtar kadın yalnızca kafasını sallamakla yetindi.

Sosis ve bir kase patates püresi istedim. Kadın bu krallara yaraşır yemeği hazırlarken buzdolabına gittim, dört tane yarım litrelik soda aldım.

"Hesabı şuradaki adama gönder!" deyip başımla tam o sırada içeri giren amcamı gösterdim.

"Ekranında bir şey var mıydı?" diyen amcam da başıyla köşedeki televizyonu işaret etti.

"Her zamanki sıradan şeyler," dedim. "Kafasını ceketıyla gizleyen adam."

Tüm bu sözler kasketli adamın pek hoşuna gitmemişti. "O kadar da sıradan şeyler değil. Siz Oslolular böyle pisliklere alışık olabilirsiniz ama buralarda..."

"Biz Homestrand'dan geliyoruz," dedim.

"Kapa çeneni!" dedi amcam.

Bunu bana söylüyordu.

Kendini tezgahtar kadına ve yerel yurtsevere tanıttı, üzerinde Yeni Polisiye Dergi yazan kartvizitini havada salladı. "Bu olanlar hakkında siz ne düşünüyorsunuz peki? Kruuse'yi tanır mıydınız? Ya da Leirvik'i?"

İhtiyar, kartviziti saygıyla inceledi. Sanki Nordea'dan VISA gold kartı kazanmış gibiydi. Bu dergiyi tanıyordu!

Tezgahın arkasındaki kadın da biliyordu ama ihtiyar kadar etkilenmemişti.

"Kruuse'yi hiç kimse tanımazdı," dedi ihtiyar. Ama ondan önce elini uzatıp adının Anders Antonsen olduğunu söylemişti. "Ama herkes onun kim olduğunu bilirdi elbette." "Buradan alışveriş ederdi," dedi kadın. "Yıllardır. Ve tek bir kötü söz sarfetmemişti."

Kadının böyle bir bilgiyi niye verdiğini tam olarak anlayamamıştım. Anlayabildiğim kadarıyla insanların doldurdukları benzinin ve birkaç muzun parasını verirken kötü sözler etmeleri için pek de bir neden yoktu. Kadının Kruuse'nin genelde insanlar nasıl davranıyorsa öyle davrandığını söylemek istediği sonucuna vardım. Deli gibi zengin olmasına karşın yani.

"Ya Leirvik?"

Amcam parasını ödedi.

İkisi birbirlerine baktılar.

"Aksi kanıtlanana kadar masum!" dedi Antonsen havalı bir şekilde.

Aslında öyle düşünmüyordu ama yine de iyi söylemişti. "Ayyaşın tekiydi işte!" dedi kadın amcama bozuklukları ve fişini verirken. "Kruuse gibi bir adamın onu yanında tutmasını anlamıyorum. Yıllar önce işten atmamış olmasını." "Eh," dedi Antonsen sesinde yapmacık bir masumiyetle. "Ortak ilgiler tuhaf şeylerdir."

Tezgahtaki kadın kıkırdadı.

"Ortak ilgiler mi?" dedim. "İkisi de kuş yumurtası mı topluyorlardı?"

Antonsen sanki ona iyi bir ücret karşılığı cinsel hizmet vermeyi teklif etmişim gibi baktı bana.

"Kruuse öyle içmezdi ama!" diye karşı çıktı kadın. "Yok," dedi Antonsen biraz da kendi kendine. "Öyle yapmazdı. Ama birlikte içerlerdi. Kruuse'nin canı sıkıldığında." Amcam Antonsen'in elinden bırakmamış olduğu kartvizitini işaret etti. "İlgisi olabileceğini düşündüğünüz bir şey aklınıza gelirse arayın beni."

Tam dışarıdaki kötü havaya çıkacağımız sırada arkasını dönüp kuyruklu bir yalan attı: "Dergimiz

bu tür haberler getirenlere iyi para öder!"

Karnımı doyurdum. Ernst Amca arabayı sürerken soda içiyordu. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Mavi bir ışıltının içinde yol kenarındaki bir levhada Barkvik 11 yazdığını okuyabildim.

"İçeride söyledikleri şeylerin beş paralık değeri yoktu değil mi?" dedim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence de öyle," dedi amcam. "Haklısın. Ama genellikle sonradan gelir bilgiler. İnsanlar oturup biraz düşündüklerinde."

"Evet," dedim. "Posta kutusunda bir ödeme bulmanın eğlenceli olacağını anladıkları zaman."

"Elbette. O ikisinden biri gerçek bir altın yumurtanın üzerinde oturuyorduysa bile tam o anda bunu kesinlikle ortaya çıkarmayacaklarından emin olabilirsiniz."

Parmaklarımdaki yağları yaladım, kesekağıdını çöp kovasına attım. "Birlikte oturup kafayı çeken bir armatör ve ayak işlerine bakan bir bahçıvan," dedim. "Bu ne kadar alışılmış bir şey?"

"O kadar da büyük bir olay değil, sonuçta adam her işe baktığına göre buna da bakması gerekmez mi? Pek çok insan karanlıkta yalnız başına oturup içmeyi sevmez. Sanırım Antonsen'in dediğini de anladın. Oralarda Kruise'yi tanıyan hiç kimse yokmuş ama herkes kim olduğunu biliyormuş. Kasabanın tek zengini olmak tam böyle bir şey işte. Barkvik ve çevresinde bir arkadaş çevresinin olmadığına emin olabilirsiniz."

"Peki ya düşmanları?"

"Kesinlikle vardır. Kruise birkaç yüz milyon toplamıştı, birkaç kişinin ayağına basmadan ulaşamazsın böyle sayılara. Ayrıca bir de alışıldık kıskançlık var tabii."

"İyi ama kıskançlık öldürmek için neden olamaz herhalde, değil mi?"

"Pekâlâ olabilir. Şayet ortada yeteri kadar da alkol varsa."

Tam da bu konuda amcam benden daha çok şey biliyordu onun için bu konuyu kapattım.

"Bu dava yarın açıklığa kavuşacak," diye sürdürdü amcam. "Şayet böyle olmazsa polis çetin bir cevizle karşı karşıya demektir. Ya öyle ya böyle."

"Cinayet masasından polisler gelecek mi?"

"Ancak öldürenin Leirvik olmadığı ortaya çıkarsa. Şu anda ellerinde üç cinayet davası var. Katilin Leirvik olması için oturmuş Tanrı'ya ve İsa'ya dua ediyorlardır mutlaka."

Lise Svendsen böyle yapmıyor, diye düşündüm.

Barkvik'in oteli, pizza lokantası, kilisesi ve denizcilik müzesi olan bir yol kavşağı olmasını bekliyordum hemen hemen. Ama sandığımdan çok daha büyük bir yer çıktı. Karanlıkta neredeyse bir şehri andırıyordu. Dar bir fiyort kolunun iki yanında uzanan binalar büyük bir tekne limanı olan bir tür merkezde sonlanıyordu. Otel meydandaydı. Ortalıkta neredeyse hiç kimse görünmüyordu ama bu havada Oslo da daha başka türlü olmazdı.

"Nerede geceleyeceğiz?" dedim.

Amcam aptallaşmış gözlerle bana baktı. "Karavanda elbette."

"Yok, burada mı park etmeyi düşünüyorsun yoksa bir kamp yeri bulacak mıyız demek istedim," dedim.

"Sana üç tahmin şansını veriyorum," diyen amcam bir kamyonla liman deposu ya da balık ambarına

benzeyen bir şeyin arasına park etti. "Kamp yeriymiş, sen de neler düşünüyorsun!"

Tamam. Aptallık etmişim. Her şeyden önce Ernst Amca günün bu saatinde inanılmaz bir bira susuzluğuna kapılırdı. Ayrıca da kesinlikle ötekilerin olduğu yerde olmak isteyecekti. Yani başkent gazetelerinden gelen öteki kurtların arasında. Onlar da otelin barında oturuyor olmalıydılar şimdi. Söylediğim gibi Ernst Amca'yla daha önce bu turnelere birkaç kez çıkmıştım. Ama bu ilk cinayet davamdı yine de.

"Çık dışarı!" dedi. "Telefon etmem gerekiyor."

"Dışarı mı çıkayım?"

"Evet, dışarı çık, bu özel bir konuşma!"

"Ben de her şeyi paylaştığımızı sanıyordum."

"Bunu aklından bile geçirme sakın!"

Yani başka bir deyişle konu Hatun'du. Dışarı çıktım, kapıyı tekmeleyerek kapadım. Param var mıydı? Evet. Bir yüzlük.

Meydanı geçip otele girdim.

Resepsiyonda yorgun bir Pakistanlı oturmuş bir dedikodu magazininin sayfalarını çeviriyordu. Başının üzerinde fırtınaya tutulmuş bir yelkenli tablosu asılıydı.

"Bar nerede?" diye sordum.

"Eminim çocuk bahçesini soruyorsundur," dedi.

Sesi takip ettim. Kahkahalar ve bardak şangırtıları.

Hoş bir bardı. Binanın kendisi eskiydi, teknelerin yelkenlerle dolaştıkları zamandan kalmaydı kesinlikle. Bar da o zamandan kalma çeşitli nesnelere donatılmıştı. Kürekler, dümenler, pirinçten yapılmış bir yığın ne olduğunu bilmediğim ıvır zıvır. Ve o sivri dilli resepsiyonistin başının üzerinde asılı olan türünden çok sayıda yağlıboya tablo. Kabarmış denizde tekneler. Bar tezgahı bütün kısa duvar boyunca uzanıyordu, içerisi yarı doluydu, çoğunluk pencere kenarlarındaki masalara oturmuştu.

Hepsinin geldiği yer burasıydı. Başkent gazetelerinin muhabirleri ve onların fotoğrafçıları. Bir köşede üzerlerinde TV2 yazan bir çift televizyon kamerası duruyordu.

VG gazetesinden Edmund Frankel iki elinde birer yarım litrelik yürüyordu. Kocaman ellerinde bira bardakları küçücük kalmıştı. Yüzünün rengi koyu bir kırmızıydı, burun çevresinde hafif bir mavileşme vardı. "Bak sen şu işe, bu Phillip Moberg'in ta kendisi değil mi! O ihtiyar kurt köpeği seni şimdi cinayetlere de mi sürüklemeye başladı yoksa?" Amcamı arayarak çevresine bakındı.

"Dışarıda, savaş alanında mı?" Güldü. "Gel, bizimle otur!"

Fotoğrafçısıyla birlikte oturuyordu. Fotoğrafçı çok genç bir kızdı, Dagbladet'den Tilla Mowinkel. Hem Tilla'yı hem Edmund'u daha önceden iyi tanıyordum. Ernst Amcam kovulup ya da istifa edip Yeni Polisiye Dergi'de çalışmaya başlamadan önce ikisi de onunla birlikte çalışmışlardı.

"Kendine içecek bir şeyler alsana!" diyen Edmund tomardan bir yüzlük çıkardı. Bu özelliğiyle tanınırdı. Bütün kapitalini tomar halinde gömlek cebinde taşırdı. Ayrıca cömertliğiyle de tanınırdı. Hemen herkes Edmund'u severdi.

Bara gidip yarım litrelik kola aldım.

"Oldu işte," diyen Edmund yarısı dolu bira bardağını bir yudumda tepesine dikti. "Ernst nerede?"

"Telefon ediyor," dedim. "Gizliymiş."

Edmund pencereden dışarı baktı. "Elbette. Bizden bir adım ileride olmalı. Otelde mi kalıyorsunuz?"

"Yok," dedim. "Karavanda kalıyoruz."

Tilla güldü. "Bedavaya çalışmıyor ama değil mi? Ya da karın tokluğuna?"

"İşleri yolunda gitmeyen meslektaşlarla dalga geçmemelisin," dedi Edmund. "Ayrıca Ernst'in karavanı aslında bu oteldeki odalardan daha yüksek bir standartta. Yatağı denedin mi? Yukarıda bir hamakta yatmak gibi! Ya banyo! Yerlerde yürüyüş yapan bütün o ayak mantarları yüzünden biraz önce duşa girerken ayakkabılarımı çıkarmadım. Olay yerine gittiniz mi?"

"Hayır," dedim. "Daha şimdi geldik."

"Görülecek pek bir şey de yok zaten," dedi Tilla. "Yani kareli plastikle çerçevelenmiş güney cenneti manzaralarına özellikle meraklı değilsen."

Polisin bir bölgeyi çembere aldığı zamanlar kullandığı kırmızı beyaz plastik şeritleri kastediyordu.

"Basın açıklaması olmadı daha değil mi?" diye sordum. "Yarın saat ondan sonra," dedi Edmund. "Hafta sonunda içeride tutacaklar, pazartesi günü de gözaltına alacaklar." "Emin misin?"

"Yani, elbette geceleyin dünya tersine de dönebilir. Ama bunun dışında adam içeride oturuyor olacak. Hey, bak kim geliyor! Karavan gezgininin ta kendisi değil mi bu! Gel otur Ernst! "

Amcam yarım litrelik bardağını koyduktan sonra komşu masada kendine boş bir yer buldu.

Tilla ona eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bizim dergi için de bir şeyler var mı?"

"Olmaz olur mu," dedi Edmund. "Hepimize göre bir şeyler var. Leş kargaları sülalesi. Öyle değil mi Trude."

Fotoğrafçı Trude başını salladı.

"Harika bir keşmekeş!" dedi Edmund. "Bunun insanlardan gizlenmesi yazık olur. Öyle bir fişkırdı ki tavana kadar çıktı!"

Ernst Amca benden yana bir bakış fırlattı.

"Beni düşünme hiç," dedim. "Ben kütük gibi uyuyorum nasıl olsa."

Edmund güldü. "Değil mi ya? Üstelik senin yaşındaki delikanlılar tavana kadar fişkiran şeyler hakkında epey bilgi sahibidir."

"Öf, kes artık şunu ama!" diye bağırdı Tilla.

"Pekâlâ," dedi Ernst Amca. "Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş? Karşılığında verecek bir şeyin mi var yoksa?" Edmund Tilla'ya baktı. "Ne olmuş biliyor musun?"

Tilla başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Ernst Amca ayağa kalktı, iki dakika sonra dört tane yarım litrelik birayla geri döndü, bardakları masanın ortasına koydu. Edmund ve Tilla kendi bardaklarını aldılar.

Edmund boğazını temizledi. "Olay şu: Dün gece saat dokuzla on arası Hâkon Leirvik yaşamının en büyük kâbusuyla uyanır. Akşamdan kalmadır, felaket bir durumdadır ama buna alışkındır. Ciddi içki içer ve bunu yıllardır da yapmıştır. Onun alışkın olmadığı şey elleri kana bulanmış olarak uyanmaktır. Ama bugün öyle olmuştur. Ve kendisinde en azından fiziksel olarak bir eksik bulunmadığından doğal

olarak endişelenmeye başlar. Yani bu pislik nereden geliyor türünden bir endişe. Odanın içi allak bullaktır ama Leirvik'in evi için bu da çok normal bir şeydir. Yere devrilmiş birkaç sandalye, çöplüğe dönmüş bir masa gibi ufak tefek şeyler değildir onu endişelendiren. Ama bir de şu kan var. Acaba dışarı mı çıkmıştı, yani bizim şimdi oturduğumuz yere mi uğramıştı? Yoksa biri ona ziyarete mi gelmişti? Hatırlayamaz. Doğal olarak ellerini yıkar ki en azından kendine bir sigara sarabilsin. Sonra evi aramaya başlar. Kendi yattığı oda birinci kattadır ama ikinci katta bir misafir yatak odası ve bir de çalışma odası vardır. Ve misafir odasında çok kötü hırpalanmış bir ceset ve yerde bir balta vardır."

"Yatakta mı?"

"Evet, yatakta. Ve dediğim gibi: Yukarıda birtakım işler olmuştur."

"Anlıyorum," dedi Ernst Amca. "Polisi kendisi mi aramış?"

"Elbette. Ama ilk önce bütün sağlam alkoliklerin onun yerinde olsalar yapacakları şeyi yapar. Küçük parmağıyla dişlerini oğuşturup yerine oturur, sekiz on küçük birayla aklını başına toplamaya çalışırken yaşamında neyin ters gittiğini düşünmeye başlar. Ve doğal olarak yukarıda misafir yatağında ölü yatanın kim olduğunu çok merak etmektedir."

"Tamam. Yani bu noktada henüz onun kim olduğunu bilmiyordu."

"Hayır. Kruuse'yi tanımak oldukça zor olmuş olmalı. Saat 12'yi 13 geçe şerifin ofisine telefon gelir. Telefonu yardımcısı Lars Holen açar ve telefon eden Håkon Leirvik olduğu için bütün anlattıklarının saçma sapan şeyler olduğu sonucuna varır. Her neyse, olay yerine geldiğinde saat 13 olmuştur. Burada Leirvik'i yıkılmış bir durumda bulur. Sonra her şey alışıldık şekilde gelişir. Norveç'in klasik sarhoş cinayetlerinden biri. Kruuse biraz fazla ileri gitmiş ve Leirvik'e lanet olası homo demiş olabilir. Bu alışıldık bir şey."

"Birinci katta kan var mıymış?"

"Bildiğim kadarıyla yokmuş."

"Peki bu biraz garip değil mi? Sonuçta aşağıda oturup içki içmemişler mi? Cinayetin orada işlendiğini düşünmek akla daha yatkın geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Tilla.

Edmund omuz silkti. "Belki Leirvik gerçekten homodur. Belki Kruuse'nin yatağının kenarına oturmuş ona uyku masalları anlatıyordu, sonra işler çok kötü gitti? Yok, şamata bir yana! Şöyle düşünün bir. Parti kendi yolunda ilerlerken Kruuse iyice kafayı bulur, uyuklamaya başlar. Merdivenlerden sürünerek tırmanıp yatağına gider. Kruuse arada sırada içen ayyaşlardan ve saf alkol söz konusu olduğunda Leirvik'in kankasından çok daha iyi kondisyonu olduğunu hesaba katmamız gerekir. Anlıyorsunuz değil mi? İnsanın gece kendi başına oturup içkileri arka arkaya yuvarlamasının ardından neler geldiğini siz de benim kadar iyi bilirsiniz. Herkes evlerine gittikten ya da sızdıktan sonra yani. Şayet gece içerisinde birileri saçma bir şey söylemiş ya da yapmışsa insanın oturup bunu kafasında kurması ve giderek öfkeden köpürmesi neredeyse bir doğa yasasıdır. En küçük bir haksızlığa uğramışsa bile bu devasa boyutlar kazanır. Hak veriyor musunuz bana?"

"Haklısın," dedi Tilla.

Amcam düşünceli bir şekilde başını salladı. "Söylenen ya da yapılan şey gerçekten de çok kötü bir şeyse peki?"

Edmund bardağını tepesine dikti, gürültüyle geçirdi. "İşte o zaman satırı aramaya başlarsın. Ya da

şimdiki durumda olduğu gibi baltayı. Şayet Kruuse biraz daha az sarhoş olsaydı evine giderdi, ne de olsa hemen yokuşun yukarısında oturuyor. O zaman bugün yaşıyor olurdu. En azından benim naçizane teorim bu."

Edmund'a ya da Tilla'ya Hâkon Leirvik'in gün içindeki sorgulamalarda neler söylediği hakkında bir fikirleri olup olmadığını sormayı çok istiyordum ama Ernst Amca bunu yapmadığına göre bu kadarının fazla ileri gitmek olacağını anlamıştım. Ernst Amca'yla birlikte iş gezilerine çıktığımda bir iki kere kendimi rezil etmişim daha önce.

Öğrenmeye başlıyordum.

Saat onu çeyrek geçiyordu. Dışarıda yağmur durmuş, masa başındaki sohbet iyice nostaljik olmaya başlamıştı. Konudan uzaklaşmışlardı. Şunu hatırlıyor musun, bunu hatırlıyor musunlar sürüp gidiyordu. Barkvik Belediyesi'nin İnternet sayfasında okuduğum temiz havayı düşünmeye başladım ve artık ondan bir iki nefes çekmeye hazır olduğumu hissettim. Karavan için kendi anahtarım vardı, bu yüzden ne zaman istesem oraya gidebilirdim.

"Ben ufaktan kaçıyorum," dedim. "Gidip yatmadan önce biraz dolaşacağım."

"Nasıl istersen!" dedi Ernst Amca.

Ama bir tuhaf söylemişti.

Daha resepsiyona varmadan beni yakaladı. "Yalnızca küçük bir şey daha vardı Phillip!"

"Keyfine bak," dedim. "Beni hiç ilgilendirmiyor. Söyledim ya, kütük gibi uyurum ben, hiçbir şey duymam." "Saçmalama! Ama sanırım ben biraz geç gelirim." "Basın toplantısı yarın saat ondan önce başlamıyor," dedim.

"Tamam," dedi. "Bir hatun var gerçekten. Ama senin sandığın gibi değil. Ne yazık ki," diye ekledi gülümseyerek. "Gazeteci. 'Posta'da çalışıyor."

"Posta mı?"

"Barkvik haber postası. Çok eski bir tanıdık. Evet, tamam, aramızda kısa bir süre bir şeyler olmuştu. Eminim şu içerideki lapacılardan çok daha fazla bilgi vardır elinde." Başını sallayarak barı gösterdi. "Anlıyorsun?"

"Elbette," dedim. "İyi de karşılığında verecek bir şeyin var mı? Yani şayet hatun seninle birlikte olmaya meraklı değilse demek istiyorum?"

"İşin o kısmına burnunu sokma sen," dedi amcam. "Sana gelince! Şayet yattığında İnternette dolaşacak olursan..."

"Tamam iyice karıştırırım merak etme, o kadar da aptal değilim," dedim.

Tiryakiler çetesi dışarıda, demir ayaklı devasa kül tablalarının başına toplanmıştı. İnsanların keyfi yerindeydi, sigara yasasının devreye girmesinin ardından her tarafta görülen sinirli hava yoktu artık.

Akşam üzeri televizyonda çok öfkeli görünen kırmızı saçlı adam bile orada durmuş, ağzının kenarından sarkan sigarasıyla gülüyordu.

Ama bu kahkahada bir terslik var, diye düşündüm.

Çok sert ve ruhsuz bir kahkahaydı.

Hiç mi hiç hoşuma gitmemişti.

3. Bölüm: Barkvik'te Kargaşa

Yol boyunca yürüdüm. Çok uzun sürmedi. Otelin arkasında arabalara kapalı bir yolda bir kitapçı ve birkaç başka dükkân vardı ve hemen hemen hepsi de bu kadardı. Yürüyüş yolunun sonu bir derenin üzerindeki bir köprüye açılıyordu, buradan sonra villalar başlıyordu. Yamacın yukarılarında bir iki çiftlik bile seçebiliyordum. Barkvik kasabayla köy karışımı bir yerdi. Ülkede Barkvik'e benzer binlerce yer olmalı. Bir yıl önce Ernst Amca'yla birlikte yukarılara, Kuzey İsveç'e doğru bir yolculuğa çıkmıştık. Issız topraklar uzanıyordu. İsveçliler çok sayıda köyü boşaltmışlardı, en azından Stockholm'ün kuzeyine düşen bölgelerde. Norveç'teyse en ücra yerlerde bile birileri yaşıyordu. Barkvik'te doğup büyümenin nasıl bir şey olabileceğini gözümün önüne getirmeye çalıştım ama pek fazla bir şey bulamadım. Bildiğim kadarıyla pekâlâ iyi bir şey de olabilirdi, özellikle başkaları nasıl davranıyorsa tam olarak aynı şekilde davrandığımız sürece. Başka bir deyişle bana göre değildi bu. Ben her yerde göze batan, başkaları durduğunda yürümeyi sürdüren, atla dediklerinde yerimden kıınılmayan bir tipim. Oslo'da bile yıllar içerisinde bu özelliğim yüzünden epey bir sopa yedim. Onuncu sınıftan sonra daha fazla okula gitmeye dayanamamam bir rastlantı değil. Tuvaletlerin dibini yakından görmek zorunda kalmak hiç de hoşuma gitmemişti. Daha fazlasını istemiyordum. Yetişkinler benim tembel bir bok çuvalı olduğum kararını verdiler, benim için dert değildi. Onlara güvenmiyordum zaten.

Yani Ernst Amca dışında.

Barkvik şerif ofisi limanda bir taş binaydı. İkinci katta birkaç pencerede ışık vardı. Yukarıda fazla mesai yaptıklarını düşündüm. Şimdi bütçede bir gedik açılacaktı. Gazetelerde kimi yerlerde polisin cumartesi pazarları çalışmaya yetecek parasının olmadığını okumuştum. Kimileri için iyi bir durum ama çoğunluk için kötü. Ama Hâkon Leirvik'i gidip evinden alacak paraları vardı, üstelik de bir cumartesi sabahı telefon etmiş olmasına karşın. Gülmeden edemedim. Belki de burada polislerin biraz daha rahat harcama yapabilmelerinin nedeni ölen Kruuse'nin ödediği vergilerdi.

Durdum. Önlerinde uykusuz bir gece bekleyenler yalnızca polisler değil, diye düşündüm. İçeride bir hücrede gariban bir ihtiyar oturmuş, ertesi sabahın ona ne getireceğini bekliyordu. Kruuse'yi o mu öldürmüştü? Acaba herhangi bir şeyi hatırlayabilecek durumda mıydı? Ernst Amca'nın bir zamanlar söylediği bir şey geldi aklıma: Bir cinayet davasında yalnızca kurbanlar vardır. Katil. Ölen. Onları tanıyan, onlarla akraba olan herkes. Acaba ben başka bir insanın yaşamına son vermiş olma durumuna düşebilir miydim? Evet. Kesinlikle. Pek çok kez birilerini öldürmek istediğim olmuştu. Alkol ya da uyuşturucu kontrolümü elimden almış olsaydı neler olabilirdi? Örneğin Gunnar Hagen ve ben oturup içki içseydik. Sonra önden o gidip yatsaydı, ben de oturup onun daha ilkokul birinci sınıftan beri başıma açtığı bütün o sıkıntıları düşünmeye başlasaydım. Şöyle ufak bir kestirmeyle bu işe son verme olasılığı kesinlikle olurdu. Öte yandan, bizim böyle bir durumda kendimizi bulma olasılığımız da pek yoktu. İleride sert içkileri çok sevmeye başlasam bile kafa çekmek için arkadaş olarak onu seçmezdim kesinlikle.

Ama Kruuse ve Leirvik birbirlerini seçmişlerdi.

O kadar farklı olmalarına karşın.

Bence bu tuhaftı.

Aslında genelinde çevrede çok fazla tuhaflık vardı bence. Örneğin iskeleden aşağı doğru yürürken bu tanrının bile terk ettiği yerde yüksek bir müziğin çaldığını duymak bana çok garip gelmişti. Dükkânlar ve ofisler kapanalı çok olmuştu. Yolun bir tarafında yalnızca karanlık depo binaları, öteki tarafında ise küçük tekne limanı vardı. Belki de bir teknede ya da yatta parti verdiklerini düşündüm. Otel dışında bu saate kadar açık bir yerin olacağını düşünmek çok zordu.

Ama başka pek çok durumda olduğu gibi burada da yanılmıştım. Büyük bir çöp konteynırının çevresini dolaşmak için yolun üzerine çıkmam gerekti. Konteynırı geçtikten sonra birden kendimi döküntü bir sokak lokantasının önünde buldum. Kapı açıktı, içeride bir repçi Atlantik Okyanusu'nun öteki tarafında bir gettoda işlerin nasıl gittiğini anlatmaya çalışıyordu. Sıkı yerdi belli ki. Sıkı müzik. Altın zincirler takmış, saçlarını kazıtmış şapşalların, mekanik bir müzik eşliğinde kendilerinden geçip çırpınmaları benim tarzım değil. Kapının sağ tarafında taş devrinden bu yana silinmemiş, belki o zaman bile silinmemiş büyük bir pencere vardı. Işık yemek lekeleri ve sigara dumanından yağlı bir tabakanın arasından dışarı sızıyordu. Tezgahın üzerinde insanı kalp krizi ve başka ani ölümlere götüren yemeklerin reklamları olan solmuş posterler gördüm ve bu iştah açıcı manzaraların altında Asyalı bir tip, elinde yahni olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle yürüyordu. Ağzının kenarında, sarma sigara biçiminde bir nane şekeri de olabiliirdi, ama büyük olasılıkla Norveç'teki yabancılara verilen kursların, uyuşturucu dersini asmıştı. Pencerenin yanındaki bir masada benim yaşlarımda üç genç oturuyordu, onlar da yasaya falan aldırıyorlardı. Masada, boş kâğıt bardak ve yemek ambalajı yığınının ortasında koca bir gürültü makinası durduğu yerde zıplıyordu. Üçü de repçiyi dinleyip Barkvik ve Bronx arasında ortak çizgiler ararken yıkılmış gibi görünüyorlardı. Ya da aradıkları bütün sefaleti Sağlık Bakanlığı'nın bir nedenle gözünden kaçmış olan bu izbede bulabileceklerini yeni keşfetmişlerdi. Ya da varoluş bunalımları yaşıyorlardı.

İlk düşündüklerim bunlardı.

İkinci düşüncem şimdi ayvayı yedim oldu.

Çünkü o üçü kesinlikle beni görmezden gelmemişlerdi. Dışarı taşan korkunç yanık yağ kokusuna karşın başımın derde girebileceği kokusunu almıştım. Midemin en dibinde sert bir yumru oluşmuştu. Dediğim gibi bu tür şeyler konusunda epey bir tecrübem vardı. Neredeyse bu konularda uzman olduğumu bile söyleyebilirim. Bu yüzden örneğin şu üçü benimle Oslo'da ya da dünyanın bu taraflarındakilerin söyledikleri şekliyle "içerilerde" işlerin nasıl gittiği konusunda biraz gevezelik etmek isterlerse hiç şansım olmadığını biliyordum. Ya da kafamda bir iki çatlak açmak isterlerse. Otele, ışıklara çok uzaktaydım ve üstelik koşma riskini göze alamazdım. Burası onların çöplüğüydü. İki erkek biri kızdı. Oğlanlardan biri öteki ikisini güldüren bir şey söyledi, sonra ayağa kalktı.

Yapılacak tek bir şey vardı ve bunu hemen yapmam gerekiyordu. Yani girer girmez kartları masaya açmak zorundaydım. Daha önce birkaç kez bu sayede işlerim yolunda gitmişti. Kötüye gitse bile bir kafede sopa yemek karanlık bir köşede pataklanmaktan bin kere daha iyiydi. Biraz şansım varsa Vietnamlının bir yerlerde bir telefonu olabiliirdi, hatta bunu kullanmayı bile düşünebiliirdi. Bu yüzden çabucak içeri girdim, işaret parmağımı teybin durdurma düğmesine bastırdım.

İnanılmaz bir sessizlik çöktü.

"Haydi bakalım," dedim. "Buralarda hayat var mı bakalım, yoksa hafta sonları kuyu kazmakla mı geçiyor?"

Yanlış alarm. Uyuşturucudan maymuna dönmüşlerdi. Ayağa kalkan tip yeniden plastik sandalyeye yığıldı.

Vietnamlı kıkırdadı.

Sandığımдан daha fazla korkmuşum meğer. Şimdi kalbim hızla çarpıyordu, ağzımın içi bir çöl kadar kuruydu.

"Bir kola!" dedim.

Vietnamlı hayır der gibi başını salladı ama güler yüzü hiç değişmemişti. "Hayır, kapalıyız."

Buzdolabı dışarıdaydı. Gittim, kendime bir kola aldım. Buz gibi soğuktu, müthiş iyi gelmişti.

"Başkalarının kuyusunu kazan..." diye konuşmaya başladı kız, sonra masanın üzerindeki çerçöpün üzerine uzandı. Yan gözle ona baktım. Felaket güzel bir yaratıktı. Bu ücra yerde büyümüş olabilirdi pekâlâ, ama atalarının bambaşka bir yerden gelmiş olduğu kesindi. Büyük büyük annelerinin hiç sözünü etmesek bile. Irak? Lübnan? Söylemesi zor. Uzun saçları o kadar karaydı ki neredeyse mavi parıltılar saçıyordu. Masanın üzerine öyle uzandığında kısa tişörtünün bitimiyle kot pantolonunun düşük beli arasından bir yay gibi beliren altın kahverengi sırtını görebiliyordum. Tanga giymişti.

Vietnamlı kolanın parası konusunda söylenmeye başladı.

Masaya oturdum. İki oğlan tam karşımdaydı.

"Bütün bir eczaneyi mideye mi indirdiniz yoksa?" dedim.

"Kimsin sen?"

Kendimi tanıttım.

Çocuklar adlarını söylemediler. Kız söyleyemezdi zaten.

"Ve buralara bütünüyle kendi isteğinle geldin öyle mi?" dedi bir tanesi.

"Tam öyle sayılmaz," dedim. "İşim var."

"Buna inanacağımı mı sanıyorsun! Ne üzerineymiş peki işin?"

Bir an için yalan söylesem mi diye düşündüm, ama işin aslından daha inanılmaz bir şey gelmedi aklıma, bu yüzden gerçeği söyledim. Yeni Polisiye Dergi için fotoğraf çektiğimi anlattım.

Bunu çok gülünç buldular.

Kız bile biraz canlanıp doğruldu. Belki de gizli hayali orta sayfa kızı olmaktı. Şayet böyleyse ikimizin gizli hayallerini birleştirebilir ve gerçeğe dönüştürebilirdik. Hayır. Ben böyle yetiştirilmemiştim. Ama kendimi olduğumdan daha iyi göstermeye de çalışmayacağım. Bu düşünce gerçekten aklıma geldi.

"Bu palavrayla epey uzağa gidersin sen," diyen kız bir sigara yaktı.

"O kadar da kolay olmaz," dedim. "Yani buradan daha da uzak bir yer bulmak."

"Adın ne?"

Adımın ne olduğunu bir kez daha söyledim.

"Benimki Asha," dedi. "Barkvik'in kraliçesiyim ben! Ulf'la Jonny'ye sor inanmazsan!"

"Asha gerçekten Barkvik'in kraliçesi mi?" diye sordum.

"Yep," dedi Ulf. "Hiç kuşkun olmasın!"

"Peki ya Hâkon Leirvik?" dedim. "İhtiyar Kruuse'yi onun gebettiğinden kuşkusu olan var mı?"

Bu yemi yuttuklarını söyleyemeyeceğim. Bu tür şeylere aldıracak durumda değillerdi. Yine de bu soru, uyuşturucudan süngere dönmüş beyinlerinin içinde bir yerlerde bir şeyleri harekete geçirmişe benziyordu. Aslında böyle olması oldukça doğaldı. Çok önemsenecek bir şey değildi. Burası

Barkvik'ti. Barkvik'te bir cinayet işlenmişti. Büyük bir olay.

Ulf birden gülmeye başladı. Çirkin bir gülüştü bu. "Yok canım, pekâlâ Hong da olabilir!"

"Çeneni kapa!" diyen Asha şimdi neredeyse kendine gelmiş gibi görünüyordu.

Kafamın sol tarafında bir gölge hissettim. Ağır ağır döndüm.

Kola'nın parasını hemen ödesem iyi olacaktı.

Şimdi Hong parasını alıp dükkânı kapamak istiyordu. Korkunç bir süngüyü şakağıma iyice yaklaştırmıştı.

"Tamam canım!" dedim. "Ödüyorum işte!" "Ödüyorsun ve gidiyorsun!"

"Ödüyorum ve gidiyorum!"

Süngüyü uzaklaştırdı, ben de paraları çıkardım.

Ötekiler gülüyorlardı.

"Siz de öyle! Yoksa polise telefon ederim."

Bu gerçek olamaz! diye düşündüm. Elinde süngüsünü sallayarak dolaşıyordu, hem de daha yeni birinin kafasına balta yemiş olduğu küçük, sefil bir kasabada. Sonra da üstüne üstlük polise telefon etmekle tehdit ediyordu!

Kendimizi kapı dışarı edilmiş bulduk; kapı arkamızdan hızla çarparak kapandı, bir perde hızla çekildi.

"Hong iyidir," dedi Jonny. "Süngüsünü de o kadar ciddiye almaya gerek yok."

"Elbette canım," deyip yanağıma oğuşturdum. Kan. Hayır. Hayal. Ben nasıl bir fotoğrafçıydım? Fotoğraf makinesini yanında taşımayan fotoğrafçı olur mu? Bu tam da şu konu dedikleri şeydi işte! "Çılgın Vietnamlı Ölüm Kasabası'nda süngüsüyle dehşet saçıyor! "

"Peki şimdi ne yapalım? dedi Ulf.

Ne yaparsak yapalım ama şu cehennemden gelme teybin sesini bir daha açmayalım, diye düşündüm. Koca teyp onun elindeydi.

"Ben eve gidiyorum!" diyen Asha başka bir şey söylemeden meydana doğru yürümeye başladı.

"Ben değil!" dedi Jonny.

"Gelin tekneye gidelim," dedi Ulf.

"Balıkların canı cehenneme!" dedim.

Uzun uzun kahkaha attılar.

"Benim yatmam gerek. Sabah erkenden kalkmak zorundayım."

"Hey, bir dakika bayım..."

"Bay Phillip," dedim.

"Yeni Polisiye Dergi'de çalıştığını söylerken ciddi miydin sen?"

"Evet," dedim. "En azından bütünüyle yalan sayılmaz. Amcam orada çalışıyor. Ben de arada sırada fotoğraf çekmede ona yardım ediyorum. Aslında neredeyse her zaman."

Birbirlerine baktılar. Ne anlama geldiğini çıkaramadığım birtakım işaretler yaptılar birbirlerine. Uyuşturucu işaretleri. Ya da Barkvik işaretleri. Belki ikisi birden.

Sonra arkalarını dönüp tek bir şey söylemeden yürümeye başladılar.

"Oslo'dan geliyor olmama rağmen beni pataklayıp yüzüme tekme atmamanız büyük bir kibarlıktı!" diye seslendim arkalarından."

"Başka bir sefere!" diye yanıtladı Ulf.

Birkaç dakika durdum, yüzer iskelelerin altında fişırdayan denizi dinledim. Sanırım aslında yürürsem Barkvik kraliçesiyle karşılaşacağımdan korkuyorum içimden. Yanlış anlaşılabilir. Bana bir tane yapıştırmaya kalksa nasıl olsa onunla başa çıkabilirdim. Ama böyle bir şeyden kaçınmayı yeğliyordum. Yani aslına bakılırsa benim asıl tercih edeceğim şey elbette onunla çok daha yakın olmaktı, ama o zaman bu akşamdan çok daha farklı olmalıydı her şey. Örneğin çok ama çok başka bir yerde olmalıydık ve benim takma dişli, altmışlık bir moruk olmadığımı anlayacak kadar kendinde olması gerekirdi.

Biraz önce kapı dışarı atıldığım binadan bir ses geldi kulağıma. İkinci katta bir pencere açıldı. Hong'un silueti.

Sağ elimi havaya kaldırdım. "Nasahaya! Kosei ho na gong!"

Başımı yana eğdi.

Ah öğrenmek zorunda kaldığı bütün şu tuhaf Norveç lehçeleri!

Yine de yakalamıştım Asha'yı. Yani şayet onun bir sokak lambasının altında durmuş, küçük bir gezi teknesinin güvertesine kustuğunun farkına varmamış olsaydım öyle yapmış olurdu. Küçükken biz böyle teknelere yarışçı derdik.

Midesinde inanılmaz çok şey varmış. İçinden taşar gibi boşalıyordu.

Gölgede durup bekledim.

Bir süre sonra ağzını silip yürümeye başladı. Yürümek? Yalpalamak. Bir nedenle şimdi birkaç dakika önce kafede benimle konuşurken olduğundan daha kötü durumdaymış gibi görünüyordu.

Meydana kadar onu izledim. Orada bir an durdu, çevresine bakındı. Sonra sağa keskin bir dönüş yaptı, Telgraf Dağı'na çıktıklarını tahmin ettiğim dik yokuşlardan birine tırmanmaya başladı. Ben yalnızca evlerin ve villaların üzerinde ağır, karanlık bir dağ kütlesi görebiliyordum. Gökyüzünden biraz daha karaydı, tam tepesinde işaret direği olması gereken kırmızı bir ışık vardı.

O sırada olaylar çok hızla gelişti. Asha'nın hareketlerini izlemeye o kadar dalmıştım ki -olduğu yere yıkılacak diye biraz endişeliydim- meydana başka insanlar olduğunun farkına varmamıştım. Ama şimdi tiryaki çetesinin otelin önündeki yerlerinden ayrılmamış olduklarını, bir adamın aralarından sıyrılıp koşar adımlarla meydana doğru yürüdüğünü gördüm.

Bu deminki kızıl saçlıydı. Çirkin suratlı ve kulak tırmalayıcı kahkahalar atan adam. Şimdi nasıl bir ruh durumunda olduğunu söylemek kolay değildi ama yeniden keyfinin kötü kaçmış olduğunu tahmin ettim. Nereye gittiğini iyi biliyormuş gibiydi ve saldırgan görünüyordu. Aman Tanrım, diye düşündüm. Bütün bu zaman boyunca dışarıda dikilip sigara mı içmişti? Güzel bir akşam geçirmek diye buna derim. Yoksa birini beklediği için mi dışarıda duruyordu? Asha'yı? En azından şimdi onun peşinden gittiği çok kesindi. Asha'nın biraz önce gözden kaybolduğu dar sokaktan koşar gibi ilerliyordu ve hızına bakılırsa birkaç metre sonra yakalayacaktı onu.

Sigara içenler bir an onun arkasından baktıktan sonra en sevdikleri meşguliyeğe geri döndüler. Zehirli dumanları boğazlarından ciğerlerine çektiler.

Kapalı bir büfenin çevresinden dolanıp adamın peşinden gittim.

Şanslıydım.

Eski bir gaz lambası taklidine benzer bir şeyin altında durmuş kavga ediyorlardı. Onları çok açıkça görebiliyordum ama onlar beni göremiyorlardı. Büfeyle eski bir taş duvarın arasındaki koyu gölgelerin içinde duruyordum.

Kahraman rolü oynasa mıydım? Hayır. Her şeyden önce ben aslında ödleğin tekiyim, ikinci olarak da durum oldukça kontrol altındaymış gibi görünüyordu. Adam durup kızın ceketini çekti, kız yoluna devam etmek istedi, ama aslında bütün bunlar iki tarafın da oldukça gönülsüz yaptığı hareketler gibi görünüyordu. Sanki böyle şeyleri daha önce de birkaç kez yaşamış gibiydiler. Arada sırada ikisinin de sesleri yükseliyordu ama ne söylediklerini duymak olanaksızdı. Yüzde yüz kesin olan tek şey ortada bir saldırı ya da tecavüz girişiminin olmadığıydı.

Adam kızla konuşmak istiyordu.

Kız eve gidip yatmak istiyordu.

Hepsi buydu.

Sonunda adam vazgeçti. Kız ayaklarını sert sert vurarak yokuşu tırmanmaya başladı, adam yine yalnız başına kaldı. Birden çok ufalmış gibi görünüyordu. Sanki içindeki hava boşalmıştı. Kolları iki yana sarkmış, başı öne eğik duruyordu. Omuzları sarsılıyordu. Ağlıyor muydu?

Yetişkin birinin ağladığını gördüğümde çok fena olurum.

Bu yüzden onun gerileyip yeşil bir çöp tenekesine tekme indirdiğini görmek belli anlamda rahatlattı beni. Çöp tenekesi bayırdan yuvarlana yuvarlana aşağı indi.

"LANET OLSUUN!"

Ayağını tuttu.

Başka bir deyişle her şey yeniden yoluna girmişti. Birkaç saat önce televizyonda ne kadar kırgınsa şimdi de o kadar kızmış görünüyordu.

Ama adamın otelin önündeki dev kül tablasının yanına dönmeyi düşünmediğini görünce onu gözden kaçırmamaya karar verdim. Kim olduğunu öğrenmek istiyordum. Ve bunu bulmak için de yapılacak en iyi şey onu izlemektir.

Aslında böyle yaparak yolu çok uzatmış olduğum ortaya çıkacaktı, ama o sırada bunu bilmiyordum.

Yürüyüş yolundan ilerledi, köprüyü geçti. Sarhoş muydu? Hayır. Yalnızca çöp kutusuyla olan hesaplaşmadan sonra sağ ayağı yüzünden biraz yalpalıyordu. Arada sırada sağ kolunu havada sallıyordu ama bu dengesini yeniden kazanmak için değildi. Otelde Edmund Frankel'in söylediklerini düşündüm. İnsan oturup kafayı çektiğinde birileri ters bir şey söylediyse ya da yaptıysa ona karşı kendini dolduruşa getirmesi çok kolay bir şeydi. Yalnızca iki yarım litrelikten sonra bile dolduruşa gelinebildiği kesindi. Önümde yürüyen adam kollarını sallayarak hayaletleri uzak tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Hoş olmayan bir düşünce. Birilerinin söylediği ve şimdi kafasında dönüp durmaya başlamış olan bir cümle. Aramızı iyice açmıştım. Yol boyunca kolayca sapabileceğim yan sokaklar ve arkasına saklanabileceğim çitler vardı. Ama adam arkasını dönmedi.

Sonra yan yollardan birine daldı.

Çakılların üzerinde ayak sesleri duyuldu ama onu göremiyordum artık. Aramızda beyaz bir duvar vardı.

Duvarın dibine gittim. Bekledim.

Anahtar şangırtıları. Alçak sesle savrulan küfürler. Sonra kapının açıldığını duydum, bir kadın sesi o kadar yüksek fısıldıyordu ki çılgılık da atabilirdi pekâlâ. "Bu saçmalığa son vermek konusunda

aramızda anlaştığımızı sanıyordum. İşleri daha da kötüye götürüyorsun! Yeterince zorluk çekmediğimi mi sanıyorsun, bir de üstüne sen... Üstelik de sarhoş musun? Aman tanrım, en azından yetişkin adammış gibi davranamaz mısın? Rol olsa bile?"

"Öyle duygusuzsun ki bir..."

Ne diyeceğini şaşırıldı. Zekice bir şeyler söylemek istiyordu ama beceremiyordu. Demek ki otelde yine de birkaç yarım litrelik götürmüştü. Üstelik de zamanının çoğunu dışarıda sigara içerek geçirmiş olmasına karşın.

"Of, kapa çeneni! Orada mı duracaksın yoksa içeri girmeyi düşünüyor musun? Elinde tuttuğunun garaj anahtarı olduğunun farkında mısın?"

"Pekâlâ, ben de orada uyurum o zaman! Biliyor musun, aslında bu düşünce bana çok cazip geliyor! Böylece en azından şeyden kurtulurum..."

Kapı gıcırdayarak kapandı.

Sırtımı tam da o garaja dayamış durduğumun o anda farkına vardım. Buradan uzaklaşmalıydım. Hem de bir an önce!

Yoldan aşağı koştum. Köprüyü geçtim. Yürüyüş yoluna geldim. Bir sıraya oturdum. Bir martı köşeye sıkışmış bir pizza parçasını gagalıyordu. Burada çirkin bir şeyler var, diye düşündüm. Bir şeyler ters. Pek çok şey ters. Gece yarısı pizza yiyen martılar. Her yerde karşısına duvarlar çıkan asık suratlı bir tip. Neler oluyordu gerçekten? Ancak o zaman ne kadar yorgun olduğumun farkına vardım. Saate bakmak istemiyordum. Kesinlikle çok geç olmalıydı. Yani aslında çok geç ne anlama geliyordu ki? Ertesi gün saat onda basın toplantısına gitmesi gereken ben değildim. Kafamın arkalarında bir yerlerde ilk anda ne olduğunu çıkaramadığım bir şey vardı. Kızıl saçlı ve Barkvik kraliçesinin başlattığı bütün o saçmalıklardan önce yapmaya karar verdiğim bir şey. Sonra ne olduğunu buldum.

Lise Svendsen!

Ama cep telefonu değil, diye düşündüm. Ne olursa olsun kesinlikle cep telefonu değil! Meydandaki telefon kulübesinde bir yaşam belirtisi var mıydı acaba?

Varmış. Numarayı tuşladım, kız telefonu anında açtı. Bekliyor, diye düşündüm. Oturmuş iyi ya da kötü haberi bekliyor.

"Ben Lise! Alo? Kim o?"

Telefonu kapadım. Son konuştuğumdan bu yana Lise Svendsen yirmi otuz yıl yaşlanmıştı.

Kızıl saçlı, yoldan aşağı yarasa gibi iniyordu. Uzun adımlar, havada sallanan kollar. Şimdi nereye gittiğini bilen bir havası vardı. Belli ki garajda geceleme gibi bir planı yoktu.

önümden geçene kadar hiç kımıldamadan durdum. Kendi dünyasına dalmıştı, yürürken bir şeyler mırıldanıyordu. Arada sırada sağ işaret parmağını havada sallayarak bir noktanın altını çiziyordu.

Şimdi onun peşinden gitmek villa bölgesine çıkarken onu izlemekten daha da kolaydı. Tek bir kere bile arkasını dönmedi ama ben yine de uzaklığı koruyordum. Bu kez rıhtım boyunca giden yolda yürüyordu, daha birkaç dakika önce benim ve Asha'nın yürüdüğü yoldan. Hong'la konuşması gereken bir şey mi vardı? Süngülü adamlar? Hayır. Kafenin önünden aynı hızla geçti, iskele boyunca yürümesini sürdürdü. Vietnamlının ikinci kattaki ışığının sönmüş olduğuna dikkat ettim.

Limanın en ucunda eski tarz, ahşap bir yelkenlinin önünde durdu. Güvertenin altına düşen yerde ışık olduğunu görebiliyordum ve kısık bir müzik geliyordu.

"Jonny!" Bir sopa yakaladı, teknenin gövdesine darbeler indirmeye başladı. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir şey cezasız kalmazdı ve deniz kıyısında yaşayan bir adamın bunu bilmesi gerekirdi. Tekne sahipleri kuşkusuz şu ya da bu tür davranışlara katlanabilirlerdi ama gözbebeklerinin cilasına yabancıların zarar vermesine değil. Ulf ve Jonny gerçekten de bu güzelim eski teknenin sahibi olabilirler miydi? Kesinlikle hayır. Üstelik ikisi de o kadar kafayı bulmuşlardı ki büyük olasılıkla teyplerinin çalmayı sürdürmesine karşın şimdi kütük gibi uyuyor olmalıydılar. Ne de olsa sonuçta sesi kısımışlardı. Şu teyplerinin günün yirmi dört saati açık olduğunu, ancak pil değiştirdiklerinde kapandığını tahmin etmek zor değildi. Onları gözümün önüne getirdim. Her biri kendi ranzasında, darbe seslerinin dışarıdan mı yoksa kendi kafalarının içinden mi geldiğini anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırıyor olmalıydı.

Ama bunda yanılmıştım. Kızıl saçlı adam tekneye üç dört darbe indirmişti ki güvertede iki siluet belirdi.

Adam vurmaya kesti. "Jonny? Şimdi benimle geliyorsun! Hemen..."

"Hayal mi görüyorum sence Jonny!" Bu Ulf'ün sesiydi. "Sana vıdı vıdı edip duran bir hayalet gördüğümü sandım? Yoksa içeride gerçekten kanıyla canıyla biri mi var?"

"Eve git!" dedi Jonny.

"Tamam," dedi adam. "Ve sen de geliyorsun!"

Garip bir sakinliği vardı. Sanki "sen de geliyorsun" sözlerini milyonlarca kez söylemişti ama ne Jonny ne de başka biri onunla bir yere gelmemişti. Bu yüzden sanki bir kez daha deniyordu, bir türlü vazgeçemiyordu. Sesinde öyle bir ton vardı. Bir tür zorakilik.

Sonra bir anda konunun ne olduğunu anladım. Bunu daha önce de görmüştüm. Arvid okulu bırakıp şehirde takılmaya başladıktan sonra annesi ve babam böyleydi. Her gün onu arıyor, sıkıştırıyor, tehdit ediyorlardı ama Arvid Öyle çok eroin almış oluyordu ki seslerini bile duyuramıyorlardı. Şimdi bu çocukların aldıkları uyuşturucu eroin değildi, en azından bu gece değildi ama tablo tanıdıktı, Babanın ses tonu. Çok uzun zaman önce bir yalvarmaya dönüşmüş bir emir.

Sonra ikisi karaya çıkıp adamı pataklamaya giriştiklerinde bu duayı yalnızca Şeytan'ın duymuş olduğunu düşündüm.

Bakmaya dayanamadım, Öylesine çürümüştü ki her şey, Meydana koştum, telefon kulübesinden şerifin ofisini aradım.

Telefonu açmadılar.

Barkvik'te hafta sonu tatiliydi.

4. Bölüm: Başka Bir Lise Svendsen

Bu doğru olamaz, diye düşündüm. Tatil, tamam. Üstelik de Barkvik'te hafta sonu tatili. Buraya koymak için ellerinde adam olmayabileceğini biliyordum. Ama telefonu bile açmamışlardı. Körfezin öteki yakasında şerif ofisinin penceresinde ışık vardı. Demek Leirvik'le uğraşıyorlardı daha. Belki o yırtık pırtık telefon kataloğundaki numara da telefon kulübesinin kendisi gibi başka bir döneme aitti.

Kızıl saçlı adam telefon kulübesinin önünden geçti. Yitirilmiş bir savaştan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

İçimdeki izci çocuk kontrolü ele aldı. Diyarı çıktım, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum.

"Cehennem dibine git" diyen adam zombi gibi yürümeyi sürdürdü.

Onun yerine karavana gittim. Bir kahve doldurup bilgisayarımı açtım. Yeniden Barkvik belediyesinin tayfasına girdim. "Barkvikliler" başlığı altında 145 sayfa buldum. Tek bir Lite Svendsen yoktu. Akşam haberlerinin tekrarını izlemek için televizyonda ikinci kanalı açmak üzereydim ki listenin biraz yukarılarında bir adres gözüme çarptı. Tanıdık bir ad. Leirvik. Ama Hâkon değil de Tor Leirvik. Tor Leirvik'in 1995'ten bu yana güncellenmemiş olan sayfasında sporla ve doğa yaşamıyla ilgilendiği yazıyordu. Fotoğraf albümüne girdiğimde geleneksel Tor ve ailesi fotoğrafları gördüm, üstelik de "Krok Ormanı'ndaki kulübelerinin önünde" çekilmişti, Tor'un üzerinde oduncu gömleği ve kot pantolon vardı, karısı Lise kırmızı anorak giymişti. Yanında annesinin pantolonunu çekiştirmekle uğraşan yarı arkası dönük bir çocuğun elini tutuyor. Anne ve baba gülümsüyor. Güneş parlıyor.

Tam bir doğa cenneti yani. Neredeyse arkada bir yerde saka kuşlarının cıvıltısını duyacak gibi oluyor insan.

Sonra öteki fotoğraflara baktım. Leirvik ailesi tekne, dağlarda, evin bahçesinde. Yalnızca üçü. Anne, baba ve çocuk. Bir kız. Ida. Beş altı yaşında. Milyonlarca benzeri bulunan bir kişisel sayfa. Tek eksik olan şey bir köpek, bir tavşan ya da bir kedi. Tor Leirvik zamanlamalı kamerasıyla ailesinin fotoğraflarını çekmediği zamanlar neler yapıyordu, örneğin neyle yaşıyordu bu konuda hiçbir yerde tek bir söz yoktu. Bağlantılar? Sıfır. Tor Leirvik'in o dönemde tek bir şeyle uğraştığı sonucunu çıkarmak kolaydı. O da ailesi.

Telefon kataloğuna baktım.

Barkvik'te tek bir Leirvik vardı. Hâkon Leirvik. Şimdi bir taş atımı uzaktaki çıplak bir hücrede yatmış ter döken adam.

Pekâlâ. Demek oğlu kasabadan taşınmıştı. Ve eski karısının adı -yani şayet düşündüğüm gibiyse- Lise Svendsen'di. Annemle babamın ayrıldığı zamandan anladığım kadarıyla ev kadınlarda kalıyordu. Ve çocukların velayeti de. Ama ben bu istatistiği bozmayı başardım, zira bir kez savaşları biter bitmez ikisiyle de hiçbir ilişkim olmamasını istedim.

Norveç telefon kataloğunu araştırdığımda Tor Leirvik'i Moss'ta buldum.

Ona telefon etmedim. Bunu yapmak içimden gelmiyordu. Şu anda tıpkı babası gibi o da yatmış tavanı seyrediyor olmalıydı.

Üstelik: bu iş b ya da c sınıfı işlere düşüyordu.

Telefon etmem o kadar da önemli değildi.

Ida Svendsen ya da Leirvik, Ernst Amca'yı annesinin cep telefonundan aramıştı. Dedesinin gemi sahiplerini baltayla öldüren türden bir insan olmadığını bildirmek istiyordu ve bence bu güzel bir davranıştı. Belki de Hâkon Svendsen iyi huylu ihtiyar bir ayyaştı yalnızca.

Yatağımı kurup yattım. Yorgunluktan turşum çıkmıştı ama Ernst Amca gelene kadar uyuyamayacağımı biliyordum. Böyle kentin tam ortasında karavanda yatmak hoş bir şey. Trafiğin seslerini duymak, geçen insanların kısık konuşmalarını dinlemek. Dışarıda yürürken tek gördükleri şey park etmiş bir karavan. İçinde insan olduğunu düşünmüyorlar. Neredeyse görünmez olmak gibi bir şey. Bir keresinde Oslo'nun göbeğinde, Majorstua'da bile gecelemiştik. Amcam içkiye hayır diyememiş, bir iki kadeh fazla içmişti. Yattığımız yerden başkentin sarhoş gürültüsünde yalnızca bir iki kadehten çok daha fazlasını içmiş insanları dinlemiştik. Ama hiç kimse bizi rahatsız etmemişti. Geçenler park etmiş bir karavandan başka bir şey görmüyorlardı.

Yine bir cumartesi gecesi, diye düşündüm, ama Barkvik sakindi. Arada sırada meydana doğru giden bir araba geçiyor, pencereden içeri mırıltılar geliyordu ama genelde çok sessizdi. Saatimin fosforlu kolları neredeyse yarım olduğunu gösteriyordu.

Birisi kapıyı açmayı denediğinde bir an için gelenin Ernst Amca olduğunu düşündüm ama o değildi elbette. O olsaydı anahtarı kilide sokardı. Bunu kafama sokmak için kaç kere yinelemiş olduğunu hatırlamıyorum. Karavanda asla kapıyı kilitlemeden yatmayacağımı yani.

Kapı kolu kıpırdadı. Neredeyse hiç ses çıkmadı.

Sonra bir anda bırakıldı, koşan ayakların seslerini duydum. Yüreğim ağzıma geldi, fırlayıp küçük banyoya koştum; oranın penceresi aralıktı. Ama küçük aralıktan amcamın yanına park ettiği konteynırın ince bir şeridinden başka bir şey göremiyordum.

Yeniden gidip yattım. Daha yorganı üzerime çekmemiştim ki amcamın anahtarı kilide sokuldu. Emin. Sessiz. Metale çarpan metal.

"Uyuyor musun?"

Kapıyı arkasından çekip kilitledi ama ışığı açmadı.

"Kütük gibi," dedim. "Şimdi burayı ziyaret etmeyi düşünen bir tip vardı kapıda ama bir nedenle senden korktu anlaşılın."

Bir tip ya da bir kız, diye düşündüm.

"Emin misin?"

"Eminim elbette. Biri arabaya girmeyi denedi. Sanırım senin bunu yapmanı görüp görmediğini sormanın bir anlamı olmayacak."

"Yok. Hiçbir şey görmedim." Bir sigara yaktı, yatağın kenarına oturdu. "Sarhoşun tekidir mutlaka."

"Evet," dedim. "Hapisten kaçmış Leirvik olmadığı kesin."

O derin soluklarından birini aldığı anda kıvılcımın tütünün ve kağıdın içine işleyişini gördüm. Sonra berbat bir şekilde öksürmeye başladı. Bütün sağ akciğerinin burkulup ağzına kadar yükselişi geldi gözümün önüne.

"Belki tütününün markasını değiştirsen iyi olur," dedim. "Biraz daha az kuru bir taneyi deneyemez misin?"

"Sen neler yaptın?" Öksürükler.

"Hiçbir şey. Bir Vietnamlının neredeyse kafamı koparacağından, uyuşturucuyla kafayı bulmuş bir kız için kapıldığım hayallerden, iki sersem bir adamı ağzından kan gelene kadar tekmeleyişine tanık olduğumdan söz etmenin bir anlamı yoktu. Şu küçük hırsızlık girişimi yeterliydi. Yani hırsızlık girişimiydiyse."

"Peki ya sen?" dedim. "Bir şeyler yeyip içtin mi? Önceden bilmediğin bir şeyler öğrendin mi bari?"

Başını salladı. "Evet. Hayır."

Tam savunma.

"Sanırım yarın eve gidebiliriz. Durum çok açık görünüyor. Kristin de öldürenin o adam olduğundan çok emin. Yani Leirvik demek istiyorum. Kruuse'nin aslında içkiyi bıraktığını söylüyor. Bunun için tedavi falan da görüyormuş ama her sonbahar bir kere böyle dağıtırmış. O zaman bir iki hafta boyunca Leirvik'le birlikte kafayı çekermiş. Buralarda herkes biliyor bunu. Daha önce birkaç kez epey kötü kapıştıkları da bir sır değil."

"Ne kadar kötü yani?"

"Daha çok bağırış çağırış, biraz gürültü. Birbirlerinin gözünü morartma türünden şeyler. Yani sözün kısası oturup birlikte kafayı çeken iki ihtiyar için olağan durumlar."

"O kadar da değil."

"Yok, bunda haklısın Phillip. Kruuse çapında bir adamın oturup yanında çalışanlardan biriyle oturup kafa çekmesi biraz tuhaf. Ama birbirlerini bütün yaşamları boyunca tanıdıklarını da göz önünde bulundurmalısın. İkisi de burada doğmuşlar. Yalnızca işçi ve işveren değil, aynı zamanda dostlar."

"Evet," dedim. "Ama mantıklı olanı Kruuse'nin Leirvik'i kapı dışarı etmesi olurdu. Yani, şayet onu içmeye kışkırtan şeyin ta kendisi Leirvik'in orada yaşıyor olmasıysa. Yılda bir kez dağıtmasının nedeni Leirvik'se."

Amcam omuzlarını kaldırdı. "Leirvik'i kapı dışarı etmemesinin nedeni de bu olabilir pekâlâ. Zaman içinde alkoliklerin kendilerine özgü tuhaf bir mantıkları olduğunu anlayacaksın. Ya da... Aslında insan pek de o kadar mantıklı bir yaratık sayılmaz. Her zaman mantık dışı şeyler yaparız."

"Bu akşam sana karşı çok dürüst davranmadım. Buraya gelirken yolda sana telefon edenin numarasını yazmıştım." "Ve?"

"Numaranın sahibinin adı Lise Svendsen."

"Peki. Lise Svendsen cinayeti Leirvik'in işlemediğini anlatmak için sana telefon ediyor."

"Yok, tam olarak öyle değil. Telefon eden kızıydı. Adı Ida. Bütün bunlarda ilginç olan tek şey Lise Svendsen'in bir zamanlar Tor Leirvik'le evli olması."

Amcam ayağa fırladı, sigarasını lavaboda söndürdü. "Bunun çok ilginç bir şey mi yoksa yalnızca birazcık mı ilginç olduğu konusunda anlaşalım mı seninle."

Tamam. Son söz Ernst Amca'nın.

5. Bölüm: Olay Yeri

Ertesi gün yağmur yağıyordu. Saat yedi buçukta ayaktaydık. Otelin öteki tarafındaki benzin istasyonuna koştum, ekmek, süt, kahvaltılık, haşlanmış yumurta ve kahve satın aldım. Kahvaltı ve gazeteler. Hikaye akşam bize otelde sunulanla aynıydı büyük ölçüde. Akşamdan kalma ihtiyar adam kendi evinde başka bir ihtiyar adamın öldürülmüş olduğunu buluyor. Yeni olan tek şey bütün gazetelerin arşivlerine dalıp gemi sahibi Kruise ile ilgili epey bir malzeme çıkarmış olmalarıydı. Yalnızca müthiş zengin değil belli ki mutlu da olduğu eski günlerden fotoğraflar. Bir tanesi onu karısı Janne ile birlikte bir yelkenlinin güvertesinde, mayosuyla gösteriyordu. İkisi de kameraya gülümsüyorlardı, Janne'nin kucağında oğlu Knut vardı. Fotoğraf 1965'te Rio'da çekilmişti. Ortam bütünüyle farklıydı doğal olarak ama fotoğraf bana gece İnternette gördüğüm fotoğrafı düşündürdü. Mutlu günlerinde Leirvik Ailesi. Başka bir resim Kruise'yi yalnız başına ofisinde gösteriyordu. Kocaman bir yazı masasının arkasında, koyu renk takım elbise, beyaz gömlek ve kravatla otururken biraz sert görünüyordu, artık üzerine biraz okul müdürü havası gelmiş gibiydi. Birazdan daha fazla aslına bakılırsa. Sanki fotoğrafçı biraz önce öğretmenler odasının camını kırmıştı. Böyle bir tipin oturup bir ayyaşla günler boyu kafa çektiğini düşünmek çok zordu. Daha doğrusu imkansızdı.

Dagbladet gazetesinde 1981'de oğlunun ölümüne neden olan araba kazasıyla ilgili de bir yazı vardı. Fotoğraflı. Hiç kimsenin sağ kalmadığı korkunç bir çarpışmaydı. Arabadan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca asfalt boyunca ormana kadar uzanan buruşuk metal parçaları.

Pencereden Edmund'un meydandan karavana doğru geldiğini gördüm. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmura karşın çok sakin yürüyordu. Hareketleri çok ilginçti, sanki kocaman elleriyle kendini öne doğru çekiyormuş gibiydi. Birkaç saniye sonra kafasını içeri uzattı. Davet edilmeden girip oturdu, suratını asarak başıyla oteli gösterdi. "Orada kahve diye verdikleri şey sıvı asfalt. Ya yumurtalar... O kadar katı pişmişler ki golf topu yerine kullanılabilirler. Evet, aslında yalnızca golf topu olarak kullanılabilirler!"

"Al şuradakilerden bir şeyler!" dedi amcam kafasını gazeteden kaldırmadan.

Edmund denileni yaptı. Epey bir şey aldı kendine. Anladığım kadarıyla oradaki ekmeklerde, peynirde, salamda ve reçelde de ciddi birtakım sorunlar olmalıydı.

"Cüzdanını bulamıyorlar," dedi ağzı yemek dolu.

İşte o zaman Ernst Amca gazeteden başını kaldırıp baktı. "Cüzdanını mı bulamıyorlar, kimin cüzdanını?"

"Kruise'nin."

"Ve bulmaları mı gerekiyordu?" dedim.

Edmund başıyla beni onayladı. "Öyle. Bir tür alametifarikası gibi. Her zaman cüzdanıyla dolaşmış. İçinde de bir yığın para olurmuş. Eski kafalı bir adam."

"Tıpkı senin gibi," dedim. Aklıma onun hep cebinde taşıdığı para tomarı gelmişti.

"Doğru. İhtiyar Kruise'yle ben iyi anlaşırız kesinlikle."

Amcam düşünceli görünüyordu. "Bu önemli bir şey olabilir!"

"Önemli zaten!" diyen Edmund biraz daha ekmeek almak için uzandı. "Bu, sarhoş kavgalarından daha farklı bir neden olasılığını gündeme getiriyor. Şayet hırsızlık cinayetiye en azından Leirvik için durum biraz daha aydınlık görünüyor."

"Anlamıyorum," dedim. "Kavgaya tutuştuklarında konunun Kruise'nin şişkin cüzdanı olması anlamına da gelebilir pekâlâ."

"Elbette. Ama işte cüzdanı bulamıyorlar."

"Fillip'e katılıyorum," dedi amcam. "Bütün gün oturup içmişler, büyük olasılıkla gecenin de büyük bir bölümünde. Cinayetin ne zaman işlendiğini bilmiyoruz. Leirvik hem cüzdanı çalmaya hem de ondan kurtulmaya fırsat bulmuş olabilir."

"Ama işler bu kadar da basit değil," dedi Edmund. "Olayın olduğu gece Leirvik'in yaptıkları hakkında epey bir şey biliyoruz. Yani daha doğrusu ben epey bir şey biliyorum!"

Ona hayran kalmamak elde değildi. Bir yığın yarım litrelik birayı mideye indirmiş olmasına karşın geceyi epey hareketli geçirmiş olmalıydı. Kiminle konuşmuştu acaba? Bunu ben asla bilemeyecektim. Ama yatağa gitmeden önce cebindeki para tomarını göstererek dolaşmış olabileceğini tahmin etmem yasak değildi.

"Öyleyse anlat şu yaptıklarını," dedi Ernst Amca. Edmund elinin tersiyle ağzını sildi, bir sigara çıkardı. Amcamın çakmağıyla yaktı. "Şimdi, oturup birlikte kafayı çekiyorlar. Gündüz bira içiyorlar, bir süre sonra sert içkilere geçiyorlar. Votka içiyorlar. Ama daha saat yedi olmadan içkileri bitiyor."

"Çok garip," dedi amcam. "İki eski ayyaş bu kadar hazırlıksız başlasın içmeye?"

"Evet, biraz tuhaf, ama o kadar da önemli değil. Paranın kimde olduğunu unutma. Ve nerede oturduklarını. Para Kruise'de, onlar oturmuş Leirvik'in evinde içiyorlar. Leirvik'in daha başka içkisi olmadığını nereden biliyoruz, ihtiyar tilkinin yedekte bir şeyleri vardır kesinlikle. Ama saat yedide Kruise'ye stokların tükendiğini söylüyor. Bu işlerin yarını da var ve bütün ayyaşlar bilirler bunu. Fazladan üç beş şişenin kimseye bir zararı olmaz. Sonuçta Kruise yalnızca bir iki hafta içiyor, oysa... Evet, eminim anlıyorsunuzdur. Yılın günleri çok. Her neyse, bir taksi çağırıyorlar ve saat tam 19.22'de dışarı çıkıyorlar. O saatte Kruise henüz hayatta, şoför yanlarına yaklaşırken ikisini de merdivende görüyor. Keyifleri çok yerinde ve epey kafayı bulmuşlar belli ki. Leirvik arabaya biniyor, yolda her zamanki gibi gevezelik ediyor. Bir terslik olduğunu gösterecek hiçbir şey yok. Otelin önünde 216 kronluk ücreti bir beşyüzlük banknotla ödüyor, 250'yi geri alıp üstünü bahşiş bırakıyor. Sonra doğru bara gidiyor, garson saat dokuzu biraz geçe ona yeni bir taksi çağırana kadar orada kalıyor. Eve saat dokuz buçukta dönüyor. Hiç kimse cüzdanı görmemiş."

"Otelde mi kalıyor o kadar zaman?" diye sordum.

"Evet, beklemesi gerekiyor, anlıyorsun ya. İçki satıcıları hep geç kalırlar, doğa yasaıdır bu. Üstelik barda içecek bir şeyler de olduğuna göre. Bunda aslında kanunsuz bir yan yok, satın aldıkları şeyler tekel ürünleri, uyuşturucu ya da ev yapımı içkiler değil. Bu ülkedeki bütün küçük kasabalarda insanların tekelin kapanma saatini unutmalarından ya da canlarının baştan düşündüklerinden daha fazla içki istediğini keşfetmelerinden biraz para kazanan kadınlar ve erkekler bulursun. Barkvik'te de böyle biri var, adı da Viskici Bernt. Leirvik'ten yarım saat sonra yanında üç şişe Finlandiya votkasıyla geliyor, Leirvik gidene kadar barda keyifli keyifli oturuyorlar. Daha sonra da Viskici Bernt oturup kendi başına keyif yapmaya devam ediyor. Bunu gören çok sayıda tanık var."

"Bir dakika!" dedi Ernst Amca. "Leirvik Kruise'nin cüzdanını daha onun yanından ayrılmadan önce araklamış olabilir. Ama Kruise o sırada bunun farkında olmayabilir." "Sonra da Viskici Bernt'e

vermiş olabilir!" dedim heyecanla.

"Ay, siz ne kadar da zekisiniz öyle!" dedi Edmund. "Tamam, teslim oluyorum!"

"O yokken Kruise durumun farkına varıyor," dedim. "Sonra da kavga çıkıyor."

"Evet, elbette! Ama böyle bir manevra ne işe yarar ki? Leirvik Kruise'nin öfkeden köpürerek onu beklediğini biliyorsa niye geri dönsün? İkiisi yalnızlardı! Cüzdanı yalnızca Leirvik almış olabilir! O anda bedava içki bulmuş, üstelik daha fazlasını da bulabilir. Niye Kruise'nin karşısına çıkma riskini alsın? Bunu da söyleyebilir misiniz bana?"

"Pek çok neden olabilir," dedi Ernst Amca düşünceli bir tavırla.

"Tamam," diye sırtıttı Edmund. "Birini söyle bana!"

"O cüzdanda başka bir şey daha olabilir, örneğin..." diye başladım ama Ernst Amca sözümü kesti.

"Bir dakika! Diyelim ki Leirvik gerçekten de taksiye binip şehre inerken cüzdanı almış olsun. Ve geri döndüğünde Kruise'nin bunu anlamış olacağını hesaplasın. Yanında üç şişe votka olduğunu unutmayın! Tam o anda en önemlisi bu şişeler. Leirvik'in durumu en azından bir süreliğine yatıştırabileceğini düşünmek imkansız değil. Diyelim Kruise cüzdanı bir yerlere bırakmış olsun. Kesinlikle ortaya çıkacaktır. Evde bir yerlerde olması gerektiğini söyleyebilir Leirvik."

"Özellikle de amacı gerçekten cüzdanı sonunda sahibine geri vermekse!" diye bağırdığımda kendimi gerçekten de çok zeki hissediyordum.

Ernst Amca onaylayan bir bakış fırlattı bana. "Viskici Bernt ya da başka biri Kruise'nin kredi kartıyla birtakım işler çevirmiş olamaz mı? Gecenin belli bir saatinde de geri verebilir pekâlâ. Şayet şifre ellerindeyse. Leirvik'in şifreyi ele geçirmiş olması düşünülmeyecek şey değil. Bernt pekâlâ bir banka atmsinden para çekebilirdi. Öyle çok büyük miktarlar değil ama şöyle birkaç binlik örneğin. Şayet Kruise ertesi sabah cüzdanıyla uyanırsa o zaman sakinleşecekti ve bir ay sonra hesap dökümü geldiğinde büyük olasılıkla farkına bile varmayacaktı."

"Hepsi uyuyor!" dedim heyecanla. "Yalnız Kruise'nin tepkisi Bernt ve Leirvik'in hesapladıklarından daha sert oldu. Kruise çok aksilendi ve sonra..."

"Olanlar oldu!" dedi Edmund. "Ama ne yazık ki Kruise'nin kredi kartları bir haftadır hiç kullanılmamış! Ve tam şu anda Norveç'te tek bir insan bile Kruise'nin kartlarıyla herhangi bir şey yapamaz. Sizce de öyle değil mi? Üstelik... Leirvik döndüğünde evi boş buluyor. Oturmuş onu bekleyen Kruise yok. Ne öfkeli Kruise. Ne sevinmiş Kruise. Zavallı Leirvik bütün gece yalnız başına içmek zorunda kalıyor. Yani onun söylediklerine inanacak olursak."

"Ee?" dedim. "İnanacak mıyız"

Edmund bana göz kırptı. "İnanma. Yalnızca dinle. Herkesin söylediklerini dikkatle dinle." Saatine baktı. "Ve şimdi bizim gerçekten de gidip şerifi dinlememiz gerekiyor Ernst! İstesek de istemesek de. Bana kalırsa bütünüyle anlamsız ama ne yazık ki bundan kaçınamayız. Dünya ne kadar da kötü." "Sen şimdilik burada kal," diyen Ernst Amca ceketini kaptı.

"Peki," diye yalan söyledim.

Bisiklet çalmak için güzel bir gündü. Yağmur yağdığına insanlar evlerinden çıkmazlar. Ama suçu işlemeden önce haritayı inceledim. Dikkatle. Kruise'nin evi Barkvik'ten iki kilometre kadar uzaktaydı. Oraya tekneyle de gidilebiliyordu ama böyle gitmeyi hiç düşünmüyordum. Geldiğimi haber vermeye niyetim yoktu. Üstelik bir tekne çalmak bir bisiklet çalmaktan çok daha farklı bir şey. Çalınan tekneleri polisin aradığı bile olur kimi zamanlar. E18 karayolunda iki kilometre pedal

çevirmem, oradan deniz yönüne dönüp Lau Vadisi'ni geçmem gerekecekti. Çeşitli ağaçlarla dolu bir orman. Ekili alanlar. Çok fazla orman ve az tarla olmasını umuyordum. Aynı zamanda yalnızca bisikletlilerin değil insanların çoğunun evlerinden çıkmamış olmalarını umuyordum. Olayın olduğu yeri görecektim ve yanımda kimse olmamasını tercih ediyordum.

Yağmur daha da sertleşti. Ama hava koşullarına uygun giyinmiştim. Yağmurluk ve yağmur pantolonu. Plastik çizmeler. Kapaşonu sımsıkı bağladım, hiç kimse yüzümü göremezdi. Dışarı çıktığımda saat onu geçiyordu. Ortalıkta neredeyse hiç kimse görünmüyordu. Bebek arabalı bir kadın boş meydanı geçip otele doğru yürüdü. Nordea'nın girişinde iki yaşlı adam durmuş konuşuyordu. Bunun dışında hiç kimse yoktu. Norveç yerleşim yerinde pazar. Rıhtım boyunca uzanan yola girdim. Akşam karanlıkta yürüdüğüm yol bu. Binalar eski ve yeninin tuhaf bir karışımıydı. Gri beton binalar ve küçük, beyaz güney evleri. Barkvik'in iyi korunmuş küçük kasaba ödülünü kazanmayacağı kesindi ama yine de gördüklerim hoşuma gitmişti. Grimstad ya da Tvede Sahili gibi haritanın üzerinde bir huzur noktacığı değildi. Barkvik kullanılıyordu. Gri beton işçiler için çalışacak yer demekti. Balıkçılık. Küçük endüstri.

Şerifin ofisinin önünden geçtim. Bütün pencerelerde ışık yanıyordu, arkadaki dağa doğru uzanan sıkışık park yeri tıklım tıklım araba doluydu. Amma da üst üste park etmişler, diye düşündüm. Ve bu gerekliydi. Yasa bu duruma göz yummamış olsaydı sokak arabayla dolmuş olurdu. Ve şimdi konu cinayetti, yanlış park değil. Durum ciddiydi. Taş duvarların arkasında Ernst Amcamı ve bütün ötekileri gözümün önüne getirmeye çalıştım ama pek başaramadım. Bloknotunun üzerine eğilmiş amca resmi bir dizi başka resim tarafından bir kenara itildi; bunlar gece boyunca rüyamda ve uyanıkken belirip kaybolmuş resimlerdi. Cidden sağlam resimler. Kruuse'ün kafatasını baltayla yaran Leirvik, çevreye saçılan kanlar, giderek bu resimlere eşlik eden bir de ses vardı, küfürler ve ölüm hırıltıları. Acaba amcam bu tür bir iş için çok küçük olduğumu söylerken haklı mıydı her şeye karşın? Hayır. Çünkü bunlar yalnızca hayallerdi. Tamam, hiç de hoş görünmüyorlardı ama yine de öylesine kurulan hayallerdi. Gerçekten de belleğimin ürettiği tablolardan daha kötüydüler. Yani benim gerçek yaşamda gördüğüm şeylerden. Ulf ve Jonny'nin kızıl saçlının, yani Jonny'nin babasının kafasıyla futbol oynamaları. Ve bunun ben olabileceğim konusundaki müthiş düşünce. Sigortalarının ne kadar kolay atabildiğini biliyordum. Yıllar içerisinde bu durumlar sayısız kez karşıma çıkmıştı ama ben hep yalnızdım, böyle çıkmazlarda yoluma devam etmeme yardım edecek bir Ulf ya da Jonny yoktu yanımda. Babamı reddetmiştim. Annemi reddetmiştim. Oysa istiyordum. Eminim Ernst Amca onun yanında yaşamama izin verdiğiğinde bunu anlamıştı. Beni yıkılan aile cennetinden çekip almazsa kafamı dosdoğru duvara toslayacağımı. Geri kalanları, yıkıntının, enkazın içinden çıkarması gerektiğini.

Hong'un kafesi gri gün ışığında gecekinden de berbat görünüyordu. Üç katlı ama dar bir binaydı. Amsterdam'da resimlerini gördüğüm evlere benziyordu. Her katta iki oda. Üstteki iki katın bütün pencerelerine koyu yeşil jaluziler asılmıştı, Hong herhalde burada oturuyordu. Tavanı taşıdıkları belli olan üç demir destekten açık renk duvar sıvasına uzun pas şeritleri akmıştı. Alt kattaki güzelim restoranın kapısında da "Hong'un Büfesi" yazan bir tabela asılıydı. Bir zamanlar koyu kırmızı olan bir zemin üzerine altın harflerle. Yağmur ve rüzgar altın harfleri de bordo zemini de umutsuz bir bulamaca çevirmişlerdi. Bana burada bir şeylerin cehennemini yolunu tuttuğunu anlatan bir tabelaydı. Tabelanın arkasında gömülü hayaller yatıyordu. Tabelada pekâlâ "Hong burada ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı" da yazabilirdi.

Ve sonra bunların hepsi kasabanın işe yaramaz tipleri için yanık yağ kokulu bir sığınağa dönüşmüştü. Hong felaket bir tipti. Daha yeni bir adamın kafasının baltayla kırıldığı küçük bir

yerleşim yerinde o korkunç süngüsünü savurarak dolaşıyordu. Bir bağlantı var mıydı acaba? Bu akla gelebilirdi elbette. Nüfusun yüzde kaçını böyle bir şey yapmayı düşünebilirdi ki?

Hong ortalarda görünmüyordu. Kafe kapalıydı. Çevresi ıssız ve terk edilmiş görünüyordu. Ama terk edilmiş bir bisiklet yoktu, onun için rıhtım boyunca yürümeyi sürdürdüm.

Dev bir martı çakılları gagalıyordu. Niye orada çakılları yemeye çalıştığını tam anlayamamıştım, ama elbette: İki çocuktan sıkı bir sopa yedikten sonra Jonny'nin babasının yere yıkıldığı yer tam burasıydı. Kuş orada durmuş, yerdeki pıhtılaşmış kanları gagalıyordu.

Ve yelkenlinin güvertesinde Ulf durmuş gülüyordu.

"Daha bu saatte kalkmış kuşlara yem mi veriyorsun?" dedim. Martı kanatlarını açtı, zarif bir şekilde havalanıp uçtu.

"Eğlenceli bir tipsin sen!" dedi Ulf. Daha birkaç saat önce ne durumda olduğu göz önüne alınırsa şimdi çok daha akli başındaymış gibi görünüyordu. Neredeyse ayıktı. Belki de onu kendine getirecek bir şey içmişti. Örneğin bir yudum kola. "Ama şayet kilisenin pazar okuluna gidiyorsan yanlış yöndesin."

"Kendime bir bisiklet arıyorum," dedim. "Bu konuda bir önerin var mı?"

"Bisiklet mi?"

"Hani şu üzerine binip pedallarını çevirdiğin aletlerden."

"Ne yapacaksın onunla?"

"Bisiklet gezisi," dedim.

Güldü. Kulak tırmalayan, tuhaf bir kahkaha. Çok da neşeli gelmiyordu sesi. "Yeni Polisiye Dergi'nin için fotoğraf çekmeye mi çıktın?"

"Yeni Polisiye Dergi. Hayır. Yalnız bisikletle gezeceğim. Jonny'nin babası ne yaptı sahi? O ortaya çıkar çıkmaz pek bir coştunuz. Elini sizin ilaç kutusuna daldırmadı herhalde değil mi?"

Ulf omuz silkti. "Aslında Vagle iyi adamdır. Özellikle de kendini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmadığı sürece." Durdum, acaba aslında iyi olmayan adamlara neler yaptıklarını merak ettim. "Kim bilir, belki de Jonny'nin onu ilgilendirdiğini düşünüyordur."

"Olabilir elbette. Belki de bu konuda dergine bir şeyler yazarsın."

"Yazmıyorum," dedim. "Fotoğraf çekiyorum."

"Belki Asha..." dedi.

"Evet," dedim. "Gerçekten müthiş olurdu. Sorun şu ki şimdilik benim karanlık odaya girmeme izin yok. Ayrıca modellerin de on sekiz yaşını bir iki gün geçmiş olmaları gerekiyor. Ne de olsa ciddi bir dergi bizimki. Yasaları çiğneyen başkalarının haberlerini vererek karnını doyuruyorsan kendin yasaları çiğnememelisin. Bu kadarı çok açık."

"İnternet? Bir İnternet sitesine satmaya ne dersin? Bunu ayarlayabilirim. Yani işinde iyiyisen. Kaliteli bir şeyler verebileceksen."

"Neyi ayarlayabilirsin?"

"Birtakım bağlantılarım var. Öyle uyduruk amatör sayfalar değil. Doğru dürüst."

"Peki ya Asha? Onu da ayarlayabilir misin?"

"Asha ben ne istersem yapar. Yalnızca istemesini bilmek gerek."

"Senin burada, benim Oslo'nun ortasında yaşıyor olmam çok yazık," dedim. "Yoksa seninle çok iyi arkadaş olabilirdik. Gerçek dost yani. Dediğini düşüneneceğim. En azından kalite konusunu dert etmene gerek yok. Uyduruk iş çıkarmam ben."

Çok mu ileri gitmişim? Hayır. Ulf gibi tipler genellikle kendileriyle dalga geçildiğini anlamazlar. Sürdüğü kadar da olsa ona biraz kanca atmaktan bir zarar gelmezdi. Kesin olan tek şey varsa o da Ulf'ü kendime düşman etmenin hiç anlamı olmadığıydı. O zaman hiçbir işime yaramayacağı kesindi. Yalnızca bana engel olurdu.

"Bisiklet araklamayı mı düşünüyorsun gerçekten?" "Evet," dedim. "Planım öyleydi."

Başıyla bir işaret yaptı. "İleri doğru devam et. Lisenin ve tersanenin önünden geçeceksin. Bisikletler durur orada. Aletlerin var mı?"

"İhtiyacım olan her şey var. Sağ ol!"

Yeni dostumla vedalaşıp arkamı dönmeden yoluma devam ettim. Ona sormayı düşünebileceğim sekiz on sorum daha vardı, ama henüz değil. Dostluğun bu kadar başında olmazdı. Erken demişken... Amcam daha bu akşam Oslo yoluna düşeceğimiz türünden bir şeyler söylememiş miydi? Bütün durumun gün içerisinde açığa çıkacağından söz ediyordu. Bir nedenle buna inanmamıştım. Edmund ortadan kaybolan cüzdanı anlattıktan sonra değil en azından. Yani Leirvik gecenin ilerleyen saatlerinde her şeyi itiraf etmediyse yani. Bu konuda bir şey bilemezdim.

Okulun önünde nefis bir dağ bisikleti buldum. Kimilerinin ne kadar da düşüncesizce davrandıklarını görmek inanılmazdı. Elbette parayı ödeyen babaları olduktan sonra... Kilidi İnternet üzerinden Güney Kore'den satın aldığım özel bir aletle kestim. Tamam bıçakla tereyağ keser gibi değildi ama biraz sert bir kauçuk kesmekten daha zor da olmadı. Pahalı bir eğe, ödediğim paraya değmişti. Daha yerleşim yerlerinin dışına çıkmadan bu bisikleti Oslo'ya götürme düşüncesi geldi aklıma. Ama yalnızca öylesine düşünüyordum. Ernst Amca'yı kandıramayacağım kesindi. Ona kalırsa en iyisi benim yalan söylemeyi ve hırsızlık yapmayı bir an önce bırakmamdı. Bu onun uzun vadeli hedefiydi. Ya da hayali.

Oysa ben Gerçek Yaşam'ın tam ortasında hayal gibi bir bisikletin üzerindeydim! Geleceğe doğru pedal çeviriyordum. Yarım saat sonra yağmur da dinmişti üstelik. Neredeyse ufaktan bir şarkı söylemeye bile başlayacaktım, ama sonra Balta Cinayeti yeniden kafamın içinde belirdi. O çirkin tablolar. Çılgınlıklar. Haykırışlar. Balta darbelerinin sesleri.

Mantar toplamaya çıkmamıştım. Olay yerine gidiyordum.

Laudalen'e sapan yol o kadar dardı ki neredeyse önünden geçip gidecektim. Tabelası da yoktu, daha doğrusu tabelayı ancak yokuştan elli metre indikten sonra gördüm. Tuhaf. Haritada gösterildiği gibi karışık bir ormandı, üstelik de çok büyük ve eski bir orman. Huş ve kavak ağaçları, aralarda sık çamlar. Yolun kendisi o kadar kötü bir durumdaydı ki buradan Norveç'in en zengin adamlarından birinin villasına gidildiğini düşünmek güçtü. Kenarlarda asfalt darmadağın olmuştu, hiç durmadan içi yağmur suyu dolu derin çukurların çevresinden dolaşmam gerekiyordu. Dik bir yokuştur. Birkaç yüz metre sonra keskin bir dönemece geldim ve bir anda kendimi ormanın içinde buldum. Paslı bir demirle birbirlerine bağlanmış devasa yol taşları durdurdu beni. Altımda ağaçlar, dik yamaçlar, çiftlikler ve ev öbekleriyle dolu dar bir vadi uzanıyordu. Yol kıvrılarak vadinin ortasına iniyordu, bu yüzden bu yolu izlemeyecektim. Böyle bir yerdeki yerel halkın yağmurlu bir pazar sabahı neyle uğraştığını tahmin edebiliyordum. Şu eski "yoldan geçenleri seyretme" oyunu. Ne kendimi ne de yeni harika bisikletimi göstermeyi düşünmüyordum. Hiç kendimi fark ettirmeden onları ziyaret etmekte düşündüğüm. Benden birkaç metre uzakta ormanın içine doğru bir dere akıyordu. Dönemeçte bir kaya

yığımından aşağı dökülüyordu. Bir iki metrelik küçük bir şelale. Yağmur yüzünden su iyice çoğalmıştı, köpürerek akıyordu. Arkamdan gelen arabayı sürücüsü kornaya basmadan önce fark etmemiş olmamın nedeni de buydu. Korkudan altıma işiyordum. Aniden döndüm.

Devasa bir domuzu andıran bir jipti. BMW X5. Pencere hiç ses çıkarmadan açıldı, kırklarında bir adam gördüm. Güneşten yanmış, koyu renk saçlarında kırılmış teller. "Senin ödünü koparmak değildi amacım genç adam! Ama yolun tam ortasında duruyorsun."

"Özür dilerim! "deyip yana çekildim.

Gülümsedi, tembel bir el hareketiyle selam verirken yanımdan geçmek için manevra yaptı.

Pekâlâ, diye düşündüm. En azından gizlenmeyi düşünmüyorsun.

Kimi zamanlar başka birinin malına göz dikmiş olsanız bile Tanrı sizinle olur. Çok garip ama böyle işte. Örneğin şimdi ben bir dağ bisikleti araklamıştım, aslında tek yapmaya çalıştığım şey elime geçen ilk bisiklete atlamaktı. Bir de bakmıştım ki tam ihtiyacım olan arazi bisikletini bulmuştum. Derenin öteki tarafında ormanın içine uzanan küçük bir patika vardı.

Biraz sonra kaygan zeminden dikkatle dengemi bulmaya çalışarak aşağı iniyordum.

Sonra bir açıklık gördüm. Tahta bir bank ve bir çöp kutusu vardı. Durduğum dönemeçten belki elli metre aşağıdaydı ama oldukça doğuya düşüyordu. Buradan bütün vadiyi görebilirdim. Denize kadar.

İç cebimden dürbünümü çıkardım. Bu küçük harika da Güney Kore'den buralara gelmişti. Kenardaki alçak duvarın üzerine oturdum, aradığım şeyi neredeyse bakar bakmaz buldum. Yanılmak olanaksızdı. Tamam, Kruise biraz kendine özgü bir milyarderdi, cennetine giden yol da patikadan farksızdı. Ama yaşadığı yer konusunda yanılığa yer yoktu. Eski çiftlik evleri ya da seksenli yıllarda seri üretimle yapılmış prefabrik evlerle dolu vadide cam ve doğal taştan yapılmış bir mucize olan Kruise'nin villası hemen kendini gösteriyordu. Vadinin doğu yamacının yukarılarında, bakımlı, bir doğal araziye benzeyen bir açıklığın ortasında yükseliyordu. Kıvrım kıvrım dallarıyla köknarlar ve yaşlı huş ağaçları; orada manzara muhteşem olmalıydı. Bütün villa boyunca uzanan geniş bir verandada taştan bir ocak ve bir yüzme havuzu vardı. Evin arka tarafındaki, yine aynı gri taşlardan yapılmış çift garaj ormanın içinde yarı yarıya gizlenmişti. Garaj ve ev arasında küçük bir çimenlik vardı ve çimenlikte bir polis arabası duruyordu. Ortalıkta kimse görünmüyordu, yalnızca park etmiş polis arabası. Yüz metre uzaktaki Leirvik'in evine dik bir patikayla iniliyordu; buranın bir tür hizmetli evi olduğunu anlamak kolaydı. Hayallerimde bu evi tam bir harabe olarak gözümün önüne getirmiştım, belki de Leirvik'in ayyaşın teki olduğunu düşündüğüm için. Gerçekte ise iki katlı, bakımlı bir güney eviydi. Kar gibi beyaz, mavimsi siyah kiremitli. Giriş kapısının iki yanında iki büyük sarmaşık gülü duvara tırmanıyordu. Kırmızı güller. Beyaz üzerinde kırmızı. Tıpkı polisin çektiği şeridin kırmızı beyazı gibi. Bütün ev kırmızı beyaz şeritle çevrilmişti. Elbette. Çünkü burası olay yeriydi. Burası bir adamın ötekinin kafasını yardığı yeri. Acaba polis niye aşağıda Leirvik'in evinde değil de Kruise'nin villasında takılmıştı? Belki de olayları açıklayacak bir şeyler bulabilmek için villayı alt üst etmekle uğraşıyorlardı. Cüzdanı mı arıyorlardı? Bu zaman alacaktı. O devasa villada çok uzun zaman alacaktı.

Leirvik'in evini gözden geçirmek elbette çok daha kolaydı, ama sonra bu noktada biraz aceleci davrandığımı anladım, çünkü doğal olarak aşağıdaki olay yeri incelemesi de bitmemişti. Evden dışarı beyazlar giymiş iki adam çıktı, merdivende durup sigara içmeye başladılar. Mola. Böyle bir işte çalışmak nasıl bir şeydi kim bilir. Başkalarının kanlarını, saçlarını, salgılarını didiklemek. Belki insan olaya mesafeli kalmayı başardığında heyecanlı olabilirdi. Daha doğrusu olaylar karşısında hissettiklerini ardında bırakabilirse. Endişe. Nefret. Çılgınlık. Denetimden çıkan duygular. Öte

yandan asıl bulmaları gereken de tam bunlardı. Darbelerin aşığından mı yoksa yukarıdan mı indirildiğı, katilin sağı elini mi kullandığı yoksa solak mı olduğı; bildiğim kadarıyla bu tür şeyleri duvarlara ve tavana fişkıran kan lekelerinden buluyorlardı. Bu dağılan beynin parçalarını çiçek saksısında mı yoksa kitaplığın altında mı bulduklarına da bağılıydı. Tanrım, ne biçim iş! Şimdi, tam sigara molasının ortasında, beyaz önlüklüler de huzursuzlandılar. İkisi de aynı anda döndü. Daha iyi görebilmek için dürbünü aşığı indirdim.

Bahçenin öteki tarafında, orman sınırında bir siluet duruyordu. Sarı yağmurluk giymiş biri. Onunla konuşuyorlardı ya da birbirlerine bağııyorlardı ama bu kadar uzaktan hiçbir şey duyamıyordum. Yeniden dürbünle baktım. Siluetin narin bir görünüşü vardı. Bir kadın ya da bir genç kız. Evet. Bir kız. Ellerini sallayarak gitmesini işaret ediyorlardı ama kız yerinden kıınıldamıyordu. Sarı yağmurluk, yeşil yağmur çizmeleri. Kararlı bir hareketle kapişonunu indirdiğinde güür sarı saçlar dalga dalga omuzlarından döküldü. Onlara kim olduğunu göstermek istiyor gibiydi. Oradan bir yere gitmeyeceğini, birisi onu uzaklaştırmaya çalışırsa gününü göstereceğini anlatıyordu. Tek bir hareketle bu kadar çok şeyin anlatılabilmesi ilginçti. Benim yaşlarımdaydı, bir iki yaş daha büyük ya da küçük.

Olay yeri araştırmacılarıyla kız arasındaki uzaklık yüzünden dürbünü oynatmam gerekiyordu. Bir anda görüş alanıma kocaman, siyah bir şey girdi. Bu dönemeçte karşılaştığım arabaydı. Koca BMW. Bahçede durdu, içinden iki kişi çıktı. Sürücünün yanında biri olduğunu fark etmemişim. Şimdi bir kadınla birlikte olduğunu görebiliyordum; kadının üzerinde deri ceket ve kot pantolon vardı. Durup polislerle konuştular, sonra kız da onların yanına geldi. Adam kıza sarıldı; uzun bir süre öyle kaldılar. Üzgünler, diye düşündüm. Beyaz önlüklülerin duruşlarından sıkıldıkları belliydi. Onların uzmanlık alanına girmiyordu bu durum.

Bir süre sonra adam ve kadın arabaya binip Kruise'nin villasına doğru gittiler. Bir anda evden iki üniformalı polis çıktı. Selam verdiler, durup yeni gelenlerle konuşmaya başladılar.

Dürbünümü yeniden Leirvik'in evine çevirdiğimde kız da araştırmacılar da ortadan kaybolmuşlardı.

"Kafanın arkası ne güzelmiş senin!" dedi arkamda bir ses. "Ellerimin arasına alabilir miyim?"

6. Bölüm: Ulrikke Knevangen

Hem sağır hem de bunak mı oluyordum ben? Önce o lanet olası koca jipin altında kalıyordum, şimdi de... Hızla arkamı dönerken otomatik olarak kafamın o güzel arkasına gitmişti ellerim. Herhalde kafamın içindeki gri peltede o lanet olası balta ışıklar saçarak saplı olmalıydı. Korkmuştum. Ödüm patlamıştı.

Bunu nasıl söyleyeceğimi pek bilemiyorum. Ulrikke Knevangen'i merceğin önünde ilk gördüğümde ne düşünmüştüm tam olarak? Vadide bir yerlere bir uçan dairenin indiğini, başka bir gezegenden gelmiş biriyle karşı karşıya olduğumu mu? Buna benzer bir şey. Ama yalnızca bir iki saniye. Karşımdakinin bir insan olduğunu ve bu insanın büyük olasılıkla tımarhaneden kaçmış biri olduğunu anlamam çok kısa sürdü.

Elini uzattı.

Geri çekildim.

Ayaklarına kadar inen yeşil deri bir palto giymişti. Paltonun düğmeleri açıktı. İçinde yalnızca turkuaz mavi bir bikini vardı ve bikinisi naylondtu. Kısa boylu ve şişmandı. Başına da yine aynı renk bir bone takmıştı. Bonenin kenarlarını yukarı kıvrımış olduğundan iki küçük boynuzu varmış gibi görünüyordu. Turuncu çerçeveli yuvarlak gözlüğünün arkasından bana bakıyordu. Güzel gözler. Yeşil. Bütün yaşamım boyunca bundan daha çılgınca bir şey görmemiştim.

"Oturabilirdin de," dedi. "Benim için. Böylece ben de sana bir şeyler ikram ederdim."

Yeniden elini bana uzattı, her nedense bunu yapmasına ses çıkarmadım. Kafamın arkasını yavaşça okşadı. Saçlarımın arasında küçük, sıcak parmaklar.

"Adın ne senin?"

"Fillip Moberg."

Der demez pişman olmuşum.

Elini yeniden geri çekti. "Ulrikke Knevangen," dedi. "Cesur bir kadın. Ve? Sen onun için oturur muydun? Bir saatliğine? İki saat için? Parası yok ama sana sıcak çay verir. Yemek de. Yoksa biraz şarap mı isterdin?"

"Oturmak mı?" dedim. "Ne demek istiyorsun?" "Ziyarete gelmedin herhalde? Birilerine... burada?" Vadinin aşağısını işaret etti bakışlarıyla.

"Yok," dedim. "Barkvik'teydim. Sonra bu güzel havada bisikletle biraz dolaşmak istedim."

Belli ki bu söylediklerim ona çok olağan gelmişti. Başını salladı, sanki tahminlerini doğrulamışım gibi davranıyordu. "Buralarda durmamalısın," dedi. "Ormanda kötü gözler var. Orman iyi ama kötü gözler barındırıyor. Ben daha iyi bir yer biliyorum."

"Sen burada mı yaşıyorsun?"

"Gel haydi!"

Arkasını döndü, sıçrar gibi adımlarla ormanın içine daldı. Ayaklarında eskimiş bez ayakkabılar vardı.

Meraklanmıştım. Tuhaf bir şekilde etkiliyordu insanı. Kaç yaşında olabilirdi? Belki ellilerinde. Kıvrık boneden görebildiğim kadarıyla kafasında tek tel saçı yoktu.

Peşinden gittim. Buralarda kimseye kendimi göstermemeye karar vermiştim ama böyle bir şeyi hesaba katamazdım elbette. Bu kadın oyun kâğıtlarının arasındaki joker, diye düşündüm. Çekinmem gerekenler meraklı köy halkıydı. Bu kadın gibi biri değil. Çünkü şayet buralarda kalıyorsa sürünün dışında demektir. Hem de bütünüyle dışında.

Bir anda şarkı söylemeye başladı. Anlamadığım bir dilden, tuhaf, yankılı bir şarkıydı ve anlaşılması da beklenmiyordu sanırım. Genelde sesli harflerden oluşan uydurma bir dildi. Güzeldi.

Küçüklüğümde dedemin anlattığı orman perilerini düşünmeye başladım. Şayet bu bilgi çağında onlardan biri ortaya çıkacak olsaydı tıpkı Ulrikke Knevungen gibi görünmesi pekâlâ da olanaklıydı.

Her ne olursa olsun, biraz da güzel şarkıdan ve söyleyişindeki tuhaflıktan felç olmuş bir şekilde peşine takıldım.

Bir şekilde fotoğrafını çekmem gerek, diye düşündüm. Bir kanıt sunmadan onu anlatacak olsam hiç kimseyi inandıramazdım.

Çeyrek saat sonra bir açıklığa geldik. Üç tarafta sık orman vardı ama doğu tarafında açıklık dik bir yamaçta sonlanıyordu. Yarı yarıya ormanın içine gömülmüş bir kulübe görebiliyordum. Değişik malzemelerden yapılmıştı. Taş ve odun. Çeşitli büyüklüklerde pencereler. Kruuse'nin malikanesinin bir tür karikatürü. Bütün yol boyunca Ulrikke Knevungen bir kez bile arkasını dönmemişti. Şimdi de şarkı söylemeyi sürdürerek kulübesine girdi. Kapıyı arkasından açık bıraktı.

Peşinden gittim. Kapı o kadar alçaktı ki içeri girmek için eğilmem gerekti, yeniden başımı kaldırdığımda durumu anladım. Aslında çok önceden anlamam gerekirdi. Yani Ulrikke'nin bir sanatçı olduğunu. Burası büyük bir odaydı, vadiye bakan duvarında çeşit çeşit çerçeveleri olan pencereleri vardı. Aslında bütün duvar huş ağacından pencere çerçevelerinden oluşuyordu. Her yanda duvarlar boyunca keskin renklerde kimi bitmiş, kimi henüz bitmemiş tablolar asılıydı. Figüratif ama çılgınca, yamuk ve tuhaf tablolar. Bütün bu tabloları yapmış olan kadın üzerinden çıkardığı paltoyu yere bırakıverdi. Şimdi bütün bedeninin güneşten esmerleşmiş olduğunu fark etmiştim. Demek ki belki de bütün yaz boyunca dışarıda oturup resim yapmış, diye düşündüm. Sonra düşünmeyi sürdürdüm. Elli yaşından büyük değildi kesinlikle. Tamam şişmandı ama çok antremanlı kasları vardı.

Evinde elektrik olması beni şaşırtmıştı, çünkü nedense buraya uymuyordu böyle bir şey. Bir tencereye su doldurmuş, küçük bir ocağın üzerine yerleştirmişti bile.

"Çok güzel bir evin varmış!" dedim.

Gerçekten öyleydi. Güzel bir yer. İçeride hoş bir ışık vardı. Güçlü renkler. Eski mobilyalar. Odanın çevresine yerleştirilmiş kocaman yeşil bitkiler. Doğal taşlardan bir şöminenin yanında dağınık yatağı duruyordu. Geceleri buraya yatıp şöminedeki ateşe bakabilirdi.

"İyi kızların güzel evleri olur, ama çirkin oğlanları şeytan alsın!"

Şarkı gibi söylemişti bunu.

"Benden mi söz ediyorsun?" dedim.

"Üzerindekileri çıkarıp pencerenin yanındaki sandalyeye oturabilirsin."

Gülmeye başladım. "Yok, ama..."

Elbette. Onun için "oturmak" derken bunu söylemek istiyordu. Modellik yapmak.

Şaşkın gözlerle bana baktı. Sonra çabucak yanıma geldi, bir an için kızdığını sandım ama kulağımın

dibine kadar eğilip fısıldadı: "Sen utangaç bir çocuk musun Phillip Moberg?"

"Evet," dedim. "Yani demek istiyorum ki... böyle şeylere alışık değilim ben. Üstelik... Hani kafamın arkası demiştin..."

Kendimi çok aptal hissediyordum.

Dudaklarını yeniden kulağıma dayadı. "Zavallı Phillip Moberg!"

Sıcak soluğu içimi gıcıklamıştı.

İki katı budalaydım.

Gidip sandalyeye oturdum.

"Cep zırlıtını kapa!" dedi ve bunu demesiyle telefonum çaldı.

Dediğini yaptım, nasıl olsa arayan Ernst Amca'dan başkası olamazdı ve onun ne istediğini biliyordum. Çayı hazırladı, bardakları çıkardı.

Telefon çalmadan önce mi söylemişti kapamamı? Evet.

Ve elbette kapıya bir tilki geldi. Zaten bir bu eksikti. Burada her şey olanaklıydı. İçeride şişman, neredeyse çıplak bir kadınla otuyordum ve kapıdan içeri sakin adımlarla bir tilki girdi.

"Çık dışarı, doğru ormana Dancar!" dedi sert bir sesle.

Tilki durdu, kulaklarını oynattı. Gözlerini bana dikti.

"Bu benim sevgili arkadaşım Phillip Moberg. Ziyarete geldi," diye açıkladı Ulrikke. "Öyle! Şimdi git bakalım!" Ellerini çırpıtı ama tilki yerinden kıılmıdamadı.

"Ah sevgili Ulrikke Knevangen, benim sevgili güzel dostum, bana birazcık ciğer ezmesi versene, ekmeğe sürülmüş ciğer ezmesi ver de mutlu olayım!" diye şarkı söyledi yapmacık bir sesle.

Gülmeden edemedim, öyle tuhaf geliyordu ki kulağa.

"Ciğer ezmesi, ciğer ezmesi," diye sürdürdü yalvarır gibi. Bu sırada ekmekten kalın bir dilim kesiyordu. Tilki oturdu, ekmeğin üzerine ciğer ezmesi sürüşünü büyük bir dikkatle izledi, işi bittiğinde yere çömeldi. Tilki koşarak yanına gitti, ekmeği elinden kaptı.

Sonra çıkıp gitti.

"Sen niye buradasın?" dedi bana aksi bir sesle.

"Çünkü sen beni davet etmiştin," dedim. "Ya da en azından ben öyle anladım."

Çay dolu kupayı uzattı, kendisi pencerenin önünde durup vadiye baktı. Küçük naylon bikinisinin üzerinden göbeği çıkıyordu. Turkuaz naylon. "Manzara güzel, manzaranın önünde sen de güzelin Phillip Moberg. Ama içinde bir yerlerde ters duran bir şey var. Onu yutmaya çalışıyorsun ama boğazına takılıyor. Belli ki henüz senin resmini yapamayacağım."

"Yazık," dedim. "Çünkü büyük olasılıkla bu akşam Oslo'ya geri dönmem gerekiyor. Acaba... senin bir iki fotoğrafını çekebilir miyim? Sana da kopyalarını göndereceğim elbette. İstersen kağıda basılmış gönderirim. Ortalıkta bilgisayar göremedim de."

"Benim resimlerimi mi? Fotoğraf mı?"

Suratını çılgın gibi buruşturdu.

"Evet!"

"Niyeymiş o?"

"Çünkü... Çünkü bence senin kendine özgü bir fotojenikliğin var!"

Şimdi ağzını yine kulağıma dayamıştı. "Bilmediğin şeyler konusunda asla yüksek sesle konuşmamalısın Fillip Moberg! Ulrikke Knevangen'e bunun için söz veriyor musun? Söz mü?"

"İzci yemini!" dedim.

"İyi! O zaman izin ver de biraz kırmızı ekleyeyim.."

Tam anlamıyla dağıttı. Deliye döndü. İlk önce çabucak ve sert hareketlerle parlak kırmızı bir dudak boyası sürdü, sonra odanın altını üstüne getirdi. Bir merdivene tırmanıp "Amerika'ya gitmek için bindiği gemiden annesine el salladı", elleri başının üzerinde yere oturup "İsa'ya dünyaya geri döndüğü için hoşgeldin" dedi, "kralı öpmeye hazırlandı", "Allah için samba dansı yaptı" ve "Noel Baba'ya poposunu gösterdi". "Ulrikke Knevangen'in gündelik yaşamı"ndan başka bir yığın tablo sergiledi. Hepsi de korkunç bir hızla gerçekleşiyordu. Deli gibi fotoğraf çekiyordum, çünkü böylesi bir havai fişek gösterisi insanın başına hayatta bir kere gelirdi.

Birden odanın ortasında buz gibi donup kaldı.

Kapıda kareli ceket, eskimiş kadife pantolon giymiş yaşlı bir adam duruyordu. Saçları kırışmış, kısacık kesilmişti.

Ulrikke yerlere kadar eğilip selam verdikten sonra sağ kolunu havalı bir şekilde yana açtı ve, "Şimdi de Ulrikke Knevangen şerif Gundersen'e hoş geldin diyor!" dedi. "Yürekten bir hoş geldin değil ama yine de hoş geldin! Hoş gelmişsin Gundersen!"

Bunun fotoğrafını çekmedim. Adamın uyanık bakışlarından bunun akıllıca bir şey olmayacağını anlamıştım. Gözleri çok açık maviydi, sanki odadaki en küçük ayrıntılara bile odaklanıyormuş gibiydi.

"Görmedim ve duymadım!" dedi Ulrikke. "Bunu daha önce de söylemiştim zaten. Kendi işlerimle uğraşırım, başkalarının işlerine karışmam. İşte Ulrikke Knevangen'i bu kadarcık sözle özetleyebilirsin."

"Sen kimsin?"

Bana söylüyordu.

Kısa bir süre içinde ikinci kez adımı söylüyordum, oysa bu vadide kimseye kendimi göstermemeye karar vermiştim. Ama elbette o lanet olası basın toplantısı çoktan bitmiş olmalıydı.

Soyadımın adamın beyninde bir yerlerde küçük bir huzursuzluk yarattığını görebiliyordum ama şimdilik bu konuda bir şey söylemedi.

Yalnızca, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Resmi bir ziyarete geldi," dedi Ulrikke.

"Artık gitmen gerekiyor," diye sözlerini sürdürdü şerif.

İyi, diye düşündüm, harika! Benim de bundan daha çok istediğim bir şey yoktu zaten. Ama Ulrikke daha hızlı davrandı.

"Kalıyor! Davet edildi, oysa sen davetli değilsin!"

O zaman kalınır.

"Tamam," dedi şerif. "Bunda haklısın Ulrikke."

"Bir bardak çay ister misin?"

"Evet, teşekkür ederim. Biraz önce benim oturduğum sandalyeye oturdu. Birden daha az sert görünmeye başlamıştı. Yalnızca felaket yorgundu. Ulrikke çayı hazırlarken hiç kıınıldamadan oturup vadiyi seyretti. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun peki Ulrikke?" dedi hiç kafasını çevirmeden.

"Lars Holen'e anlatmıştım bunu zaten," diyen Ulrikke ona kupasını uzattı. "Şu senin sevgili yardımcına."

"Bana söylemeni isterdim asıl," dedi şerif. "Teşekkürler!"

"Beni hiç ilgilendirmiyor ... şu aşağıdakiler. Ben yıldızlara bakıyorum. Galaksilere. Renklerin içinden Tanrı'yla buluşuyorum. Yaşam kısa. İnsan bir seçim yapmalı. Tozların içine gömülmek ya da kanatlarını açmak. Ben çok şanslıymışım Gundersen, benim seçimim yapılmış! Bu da yeteneğin yararı işte!"

"Bu kadarını anlıyorum. Ama Kruise ile aranız iyiydi sizin."

Ulrikke umursamaz bir tavırla omuzlarını kaldırdı. "Arada sırada gelmesine izin veriyordum. Karısı öldükten sonra. Öyle yalnız kaldı ki."

Şerifin yüzünden duyduklarının arasında beklemediği bir şey olduğunu görebiliyordum.

"Yani ikinizin arasında bir ilişki mi vardı demek istiyorsun?"

"Hayır. Yalnızca arada sırada birlikte oluyorduk demek istiyorum. Ya da o benimle birlikte oluyordu. Benim pek bir yararım olmuyordu bundan."

Şerif öksürdü. "Ve çocuğun gitmesini istemediğine eminsen öyle mi?"

"Çocuğun adı Phillip Moberg ve kesinlikle gitmeyecek. Niye gitmesi gereksin ki anlamıyorum."

Gundersen başını salladı, bir deftere birkaç not aldı. "Bu ilişki ne kadar sürdü peki Ulrikke?"

"İlişki falan yoktu dedim ya! Benim ilişkim sanatımla, yalnızca onunla."

"Peki, buna ne ad koymamı istiyorsun öyleyse?" dedi Şerif biraz bezmiş bir tavırla.

"Hiçbir ad koyma. Arada sırada buraya gelip biraz hafifliyordu."

"Bugüne kadar süren bir şey mi bu?"

"Bugün artık Kruise doğanın kollarında."

Şerif gözlerini yumdu. Elinde olmadan hafifçe iç geçirdi. "İç çek ama kırılma, dedi Ulrikke."

"Bunu sizden başka bilen var mıydı?"

"Bu dünyada kim bir şeyi bildiğinden emin olabilir ki?" "Anlıyorum. Söylesene bana, başkaları da var mıydı... arada sırada böyle avuttuğun?"

Ulrikke topuklarının üzerinde döndü, şerifin yüzüne bir tokat attı. Adam elindeki kupayı kucağına düşürdü, bir çığlık atarak ayağa fırlatı. Yumurtalarına dökülen kaynar suyu silmeye çalıştı. "Yani burası bir genelev mi diye mi soruyorsun?" diye bağırdı Ulrikke.

"Niye sorduğumu çok iyi biliyorsun," dedi şerif öfkeyle. "Şayet aşağıda bir kavga çıktıysa..."

"Aklın başında mı senin diye sorsan iyi edersin!" diye tersledi Ulrikke. "Çocuğu rahat bırak! Çocuğu rahat bırak dedim sana!"

Şimdi şerif şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Bütün bunlar çok saçmaydı. Altına işemiş gibi bakan şerif. Odanın ortasında durmuş, gözlerini ve ağzını sımsıkı kapamış Ulrikke Knevangel. Kafasında bone, üzerinde turkuaz mavi naylon bikini.

"Ve sen evvelsi gece alışılmadık bir şey görmedin ve duymadın öyle mi?" diye sözlerini sürdürdü şerif.

"Görmek için var olmak zorundadır insan," dedi Ulrikke, gözlerini açmaksızın. "Ve görebileceği yerde olmak isteyen insan gitmek zorundadır."

"Ve sen orada değildin?"

"Benim görebildiğim her şey güzeldi! Şu aşağıda... Başka bir şey vardı. Yeryüzündeki kötülük vardı orada. Ne daha fazlası ne daha azı."

"Senin yanında kimse yoktu yani?"

"Tanrı sayılmazsa kimse yoktu. O zaman yalnız başıyaydım."

"Leirvik ve Kruuse arasındaki dostluk hakkında senin izlenimin nedir?"

"Hiçbir şey. Böyle şeylere kafamı yoramayacak kadar saygım var benim kendime."

"Yani Leirvik hiçbir zaman Kruuse hakkında olumsuz bir söz etmedi sana?"

"Ben olumsuz sözleri dinlemem. Kendimi böyle şeylerle karşı karşıya getirmem. Ben yapıcıyım. Biçimler ve renklerle dünyayı kuruyorum." Gundersen'e doğru bir adım attı, adam geriledi, ama şimdi de kulağına sıcak soluk üflenme sırası ona gelmişti. "Kruuse'yi öldüren Şeytan'dı," diye fısıldadı Ulrikke.

Sıcak soluğun onun da içini gıcıklayıp gıcıklandığını merak ettim ama aslında bundan kuşkuluydum. Ne de olsa biraz önce kaynar suyla yıkanmıştı.

"Peki nerede oturuyordun?" dedi şerif. "Evvvelsi akşam? Burada mı oturuyordun? Buradan bütün vadiyi görebiliyorsun."

"Hiçbir şey," dedi Ulrikke. "Hiçbir şey. Aşağıdan arabalar gelip gidiyor. Lambalar. Işık. Bütün bunlar bana çok yabancı. Gelip giden arabaların plakalarını küçük oğlanlar kaydederler Gundersen. Tom. Tom Gundersen. Böyle şeyleri küçük oğlanlar yaparlar, benim gibi bir kadın değil. Küçük oğlanlara sor Tom, Tom Gundersen!"

Şerif gülümsedi. "Küçük oğlanlar yataklarında uyuyorlardır şimdi," dedi.

"Böyle deme," dedi Ulrikke. "Böyle deme!"

"Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Artık git. Beni ve çocuğu da rahat bırak. Davetsiz geldin, oyunumuzu bozdun. Ne güzel oynuyorduk, sonra sen geldin!"

Şerif kuşkulu gözlerle bana baktı. Sanki benim de Ulrikke Knevangelen tarafından "avutulduğumu" düşünür gibiydi.

"Birbirinizle nerede tanıştınız?" diye sordu birden. "Nötter Adası'nda bir hıristiyan yaz kampındaydı," dedi Ulrikke. "Çok çok yıllar önceydi. Ama ilişkimizi kesmedik." Şerif onu duymazdan geldi. "Demek sen Ernst Moberg'in oğlusun öyle mi?"

Hayır der gibi başımı salladım. "Ernst, babamın ağabeyi."

"Ve seni yanında... böyle bir şey için buraya getiriyor." "Hayır," dedim. "Ulrikke Knevangelen'in kim olduğunu bile bildiğini sanmıyorum."

"Birazcık ağır olsan iyi olur!"

"Hemen yola çıkması gerekiyordu," dedim. "Beni evde yalnız bırakamazdı. Amcamla birlikte"

oturuyorum ben."

"Ve sonra her nasılsa kendini burada buldun öyle mi?" "Evet. Canım sıkıldı. Ayrıca merak etmişim doğal olarak. Bir bisiklet ödünç aldım."

Başını salladı. Belli ki bu kadarı onu rahatlatmıştı. "Aşağıya gitme sakın. Görülecek bir şey değil."

"Tamam. Söz." Sonra aklıma bir şey geldi. "Bu arada buraya gelirken biri beni neredeyse eziyordu. Evet, yani onu şikayet etmeyi düşünmüyorum elbette. Benim hatamdı. Dönemecin ortasında duruyordum. Şu BMW'si olan adam. Şimdi Kruise'nin villasının önünde park etmiş olan araba. En azından oradaydı."

Şerif gülümsedi. "Kes artık şunu. Dönemecin ortasında duruyordun demek."

Tamam. On altı yaşındaki meraklı çocuklara bedavadan hiçbir şey vermeyecekti.

7. Bölüm: Sarı Giysili

Gundersen gittikten sonra Ulrikke Knevungen'le birlikte oturup sessizce çaylarımızı içtik. Bütün bu gevezeliklerden havası boşalmış bir balon gibiydi. Böyle şeylere hiç alışkın olmadığını düşündüm. Büyük olasılıkla buralarda tümüyle yalnız başına yaşıyordu, yani arada sırada on altı yaşında bir bisiklet hırsız ya da biraz eğlenmek isteyen bir milyarder gelip gitmedikçe. Benim için sorun değildi. Hiç çenemi açmadan birlikte oturmaktan rahatsız olmadığım insanlar vardır. Ulrikke böyle biriydi. Dışarıda hafiften yağmur başlamıştı yine. Çatının saçaklarından birinden su damlıyordu.

Birden, "Bugün bütünüyle berbat oldu," dedi. "Pislendi artık. Ve bunun suçlusu Phillip Moberg değil. Ama artık onun gitmesi gerekiyor. Ulrikke artık yalnız kalmalı. Tavle Bostanı'nın küçük şişkosu!"

Ayağa kalktım. "Tavle Bostanı mı? Burası mı?"

"Sence şişko muyum ben?"

"Bence tam olman gerektiği gibisin," dedim.

Güldü. "Bu arada canın ne zaman isterse gelebilirsin. Yarın. Önümüzdeki hafta. Bir yıl sonra. Sana ne zaman uygun olursa."

"İyi!" dedim. "Geri geleceğim. Teşekkür ederim!"

Yanıt vermedi. Dışarı çıktım.

Kocaman bir servinin altında yağmurdan korunmaya çalışarak cep telefonumu açtım. Amcamdan bir yığın mesaj gelmişti. Ona telefon ettim.

Daha çalar çalmaz açtı. "Neredesin? Sana burada kalmanı söylemiştim!"

"Çok can sıkıcıydı," dedim, "Özür dilerim! Biraz önce Ulrikke Knevungen ve şerif Gundersen ile çay içtim. Tavle Bostanı'ndayım."

"Tavle Bostanı?"

"Laudalen," dedim. "İstersen olay yerinin ve Kruise'nin villasının fotoğraflarını çekebilirim."

"Gundersen'le mi konuştun?"

"Aniden geliverdi. Başka çarem yoktu. Basın toplantısında yeni bir haber var mıydı?"

"Yok. Cüzdanın ortadan kaybolduğunun sözünü bile etmediler."

"Belki de ortadan kaybolmamıştır. Belki Edmund bir palavracıya ödeme yapmıştır. Böyle olsa epey gülünç olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Tamam, oradaki evlerin birkaç fotoğrafını çek. Ama çok yanlarına sokulma. Kafaları kötü bozulur buna."

"Vadide biraz aşağı kadar inerim. Sorun çıkmaz. Yalnızca genel resimler."

"Sonra da işin biter bitmez geri geliyorsun. Saat yedide bir yemek randevumuz var. Öncesinden burada olman gerek. Bu arada sen oraya gitmeyi nasıl becerdin?"

Telefonu yeniden kapadım. Kapişonu sıkıca kafama geçirdim. Açıklığa çıkan patika öteki tarafta ormanın içinde devam ediyordu. Büyük olasılıkla Kruise'nin villasının arkalarında bir yere çıktığını

hesapladım. Başka bir deyişle harika. Ama birkaç metre sonra benden biraz yukarıda, eğreltilerin altında Dancar'ın oturduğunu gördüm. Hiç kımıldamadan oturmuş bana bakıyordu. Eğreltilerin parlak yeşil yapraklarının altında kırmızı kürküyle. Nefis bir resim. Ulrikke'nin kulübesinde onun fotoğrafını çekmeyi unuttuğum için kendime kızdım. Onunla alçak sesle konuşurken yavaşça fotoğraf makinamı çıkardım. Akıllı çocuk, hiç kımıldama şimdi. Sözümü dinlemedi elbette, bunun yerine birkaç metre geri çekildi. Ağır ağır peşinden gittim. Şimdi şöyle böyle güzel fotoğraflar çekmişim ama gerçekten nefret ettiğim bir şey varsa o da şöyle böyle güzel resimlerdi. Tuhaf bir oyun oynamaya başlamıştık. O önden ben arkadan. Gerçekten benimle oyun oynuyormuş gibiydi, çünkü arada sırada kayaların, ağaç köklerinin arkasına saklanıyordu. Sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Onu kandırmaya çalıştım ama hayır. Yanımda ciğer ezmesi yoktu onun için; durum ortadaydı. Beni beğenmemişti.

Sonra bir anda ortadan kayboluverdi. Bunda bir gariplik yoktu, çünkü artık koca bir kaya yığınının ulaşmıştık. Hayvanbilim konusundaki sınırlı bilgilerimle bile Kurnaz Tilki'nin kaya yığınlarına susamış bir gemicinin liman barlarına düşkün olduğu kadar düşkün olduğunu biliyordum. Pekâlâ yuvası da oralarda bir yerde olabilirdi. Durdum bir açıklık aradım gözlerimle. Ve buldum da. Yamacın en dibinde birbirine dayalı duran iki kayanın arasında toprak kabarmıştı. Dar bir tünel eğik bir şekilde içeri uzanıyordu. Tamam. Burasıydı. O küçük yaramazı oradan içeride izleyemedim ama sonra aklıma tilkilerin yuvalarının hep birden çok çıkışı olduğu geldi. Hazır böyle alışılmadık bir doğa fotoğrafçısı projesine girişmişken öteki taraftan bir çıkışı olup olmadığını görmek eğlenceli olurdu. Kim bilir, belki de orada oturmuş beni bekliyordu. Sonuçta pek de sıradan bir tilki değildi, insanlara alışkındı.

Peki bu kayalara tırmanmak ne kadar güvenliydi acaba? Bir zamanlar kuzeydeki dik yamaçtan aşağı yuvarlanmış koca taşlar ve kayalar. Ama bu çok eskiden olmuş olmalıydı. Kayaların üzerinde likenler büyümüştü, iri taşlar da kalın, yeşil bir yosun tabakasıyla kaplıydı. Yüz yıldır burada tek bir hareket olmamıştı kesinlikle. Ama büyük taşların sallantılı olabildiklerini biliyordum bu yüzden tepeye tırmanırken çok dikkatliydim. Tepeye vardığımda tilkiyi unutup gittim. Manzara asıl görevim için, yani Leirvik'in evinin fotoğrafını çekmek için kusursuzdu. Ama bana tilkiyi asıl unutturan daha önce gördüğüm kız oldu. Gür sarı saçlı kız. Aşağıda, üzerinde otlar büyümüş bir çıkıntıda, sırtı bana dönük duruyordu. Saçları sarı yağmurluğundan aşağı dökülüyordu. Orada durmuş, fotoğrafını çekmeyi düşündüğüm eve bakıyordu. Aşağıda şimdi hiç kimse görünmüyordu ama kız heyecanlı gibiydi, sanki bir şeyleri izliyordu. Tam kenarda durmuş, çalıkların üzerinden aşağı eğilmişti. Şayet yamacın iç taraflarında bir şeyler oluyorsa o görebilirdi ama ben göremezdim. Hiç düşünmeden öne eğildim. Bunu yapmamam gerekirdi, çünkü bir anda sağ ayağım kaydı, dar bir çukura girdi ve iki taşın arasında sıkıştı. Öylesine canım acıdı ki ne yaptığımı farkında bile olmadan Karanlıklar Prensi'ne sövgüler sıralamaya girişmişim.

Kız sanki bir yerine elektrik verilmiş gibi tepki gösterdi bu seslere. Aynı anda büzülüp bana döndü. Yüzünde kör bir dehşet belirdi. Korkudan ödü patlamıştı.

"Sakin ol... Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama kaçıp gitmişti bile. Küçük ormanın içine dalmıştı, sarı yağmurluğunun sırtının yeşillikler arasında kayboluşunu gördüm."

Ayağımı yavaşça yarıktan çıkarmaya çalıştım. Sıyrılmıştı, biraz kanadı. Ciddi bir şey yoktu ama oturup mendilimle silmem gerekti.

Neydi o öyle? Biraz önce gördüğüm tepkinin kızın yukarıda yalnız başına olduğu için şaşırmasından daha fazlası olduğunu söylüyordu içimde bir ses. Bu kız bir şeylerden ciddi olarak korkuyordu ya da daha büyük olasılıkla binlerinden.

Dikkatli bir şekilde biraz önce onun durduğu çikıntıya kadar indim.

Aslında harika bir kamp yeri vardı burası. Yamaç eğimli bir şekilde üzerine doğru geldiğinden korunaklıydı. Bir tarafı benim biraz önce aşağı indiğim kaya yığınlarına uzanıyordu, öteki tarafında sık küçük orman vardı. Kız da tam orada gözden kaybolmuştu. Buraya ulaşan doğru dürüst bir patika var gibi görünmüyordu. Neredeyse ödünü patlattığım kız ya yerel coğrafyayı çok iyi biliyordu ya da çok şanslıydı. Parlak sarı yağmurluğuna karşın aşağıdan onu görebilmek çok güçlü, çünkü platonun hemen kenarında sık çalılar vardı. İnip de onun durduğu yerde durur durmaz anlamıştım bunu.

Gundersen aşağıda, yolun üzerinde durmuş üniformalı bir polisle konuşuyordu.

O kadar da heyecanlanacak bir şey değil, diye düşündüm.

Kızın oradan yay gibi gerilmiş bir şekilde dururken o kadar heyecanlanmasına neden olan şey bu muydu?

Kesinlikle değil.

Ama yolun aşağılarında çok sayıda polis ve yol kenarlarında koşuşturan köpekler gördüm. Cüzdan, diye düşündüm. Cinayet silahı ellerindeydi nasıl olsa.

Cüzdanın nerede durduğunu biliyor muydu kız? Bu yüzden mi o kadar gergindi? Bu da pek akla yatkın değildi, çünkü o zavallı polislerin otele kadar bütün yolu araştırmaları gerekecekti. Şayet Leirvik cüzdanı şoföre göstermeden arabadan dışarı çıkarmayı başardıysa yol boyunca herhangi bir yerde olabilirdi.

Ama şayet kız bir şey biliyorduydu?

Birden Barkvik'e kadar o uzun yol boyunca sıkı bir arama yapmanın fiziksel olarak olanaksız olmasa bile ekonomik olarak tam bir yıkım olacağını farkına vardım. Böylesine apaçık ortadaymış gibi görünen bir dava için bu kadar para harcayamazlardı. Aşağıda bu kadar sıkı bir araştırmaya girişmiş olmalarının nedeni cüzdanın evin yakınlarında bir yerde olması gerektiğini düşünmeleri olabilirdi. Ya da otelin yakınlarında. Bütün olayı gözümün önüne getirdim: Taksi dönüş yapıyor. Leirvik ve Kruuse merdivenlere çıkıyorlar. Şoför büyük olasılıkla arabadan inmemiştir. Leirvik vedalaşıyor, Kruuse yeniden içeri giriyor. İşte şimdi Leirvik fırsatı yakalıyor. Tam şimdi cüzdanı fırlatıyor, belki arabanın üzerinden küçük ormana, belki yol kenarına.

Hayır. Yine de çok akıllıca değil. En azından cüzdandan önceden kredi kartını çıkarmadıysa ya da peşinde olduğu şey her neyse onu.

Üstelik: Daha biraz önce Kruuse o aynı cüzdandan Leirvik'e para vermemiş miydi?

Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Çok daha önceden, örneğin Leirvik'in şehre gidip içki almasını kararlaştırdıkları zaman da vermiş olabilir.

Düşünce zincirini kestim, onun yerine işimi yapmaya giriştim.

Leirvik'in evinin helikopterden çekilmiş benzeyen fotoğraflarını çektim.

İşim bittiğinde yaklaşık olarak kızın gözden kaybolduğu yerden ormana girdim. Ayağım ağrıyordu, bir kere daha kayalara tırmanmayı istemiyordum. Dik kayaların çevresini dolaşarak yukarı çıkmayı deneyecektim. Oradan da Ulrikke'nin kulübesinden çıktıktan sonra girdiğim patikayı bulacaktım.

Ayağım yeniden kaydı ve o anda berbat bir koku geldi burnuma.

Pislik. İnsan pisliği. Kocaman. Yağmurdan ıslanmış tuvalet kağıdı. Sonra bir tane daha. Yana doğru büyük bir adım atıp ayağımı çimenlere sildim. Bu ne biçim pislikti!

Biraz sonra küçük bir dereciğin içine girip sular her şeyi akıp götürene kadar durdum.
Vadinin aşağılarında köpekler uluyordu.

8. Bölüm: Geçmişten Tablolar

Daha henüz bisikleti bırakmayı istemiyordum. Barkvik'in içine kadar onunla gitmeyi de istemiyordum. Çok ortalık yerdı. Üstelik bisiklet de çok pahalıydı. E18 yolunun çıkışında bisikleti ormanın içine taşıyıp sakladım. Sonra yokuşlardan aşağı rıhtıma ve meydana yürüdüm.

Kilisedeki ayin de basın toplantısı da biteli epey olduğu için şimdi dışarıda biraz daha fazla insan vardı. Tamam, Rio Karnavalı denemezdi ama en azından Barkvikliler dışarı çıkmış, evlerinin arasında hava alıyorlardı. Denizin açıklarında bulutlar aralandı, güneş ışıkları bir parmak gibi uzanıp güneyi, benim geldiğim yönü gösterdiler. Ulrikke'nin tanrısı olay yerini işaret ediyor, diye düşündüm. Ya da belki Ulrikke'nin kendisi.

Sevgili amcam otelin önünde durmuş Tilla Mowinkel'le birlikte sigara içiyordu. Kâğıt bardaklardan kahve ve sigara. Ve yanlarında... Gözüme tanıdık gelen biri vardı. Deri ceketli, kot pantolonlu bir kadın. Onu en son gördüğümde tank gibi jipin içindeki adamla birlikte Leirvik'in evinin önünde durmuş olay yeri incelemecileriyle ve sarı yağmurluklu kızla sohbet ediyordu.

Amcam bana ters bir bakış fırlattı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Nereden geldiğim konusunda çenemi tutmamı istiyordu. Ve elbette bu hiç sorun değildi. Ama yine elbette bütünüyle anlamsız bir şeydi.

"Yeniden selam!" dedi deri ceketli kadın. Çok güzeldi. Kısa sarı saçlar. Burnunun üzerinde çilli, ince bir şerit; bu ona sportmen bir hava veriyordu. Kadınlar için beş kilometre kayak yarışını çok sorun yaşamadan kazanmış olduğunu düşünmek hiç zor değildi. "Ben Elsa Lange."

"Fillip Moberg," dedim. "Şayet sizinle daha önce karşılaşmış olsaydım kesinlikle hatırlardım!"

Tilla onaylar gibi bir ıslık çaldı.

Elsa Lange güldü. "Arabada oturuyordum. Beni görmedin. Ben ve eşim yolda az kalsın seni eziyorduk ne de olsa." içimden neşeli bir kahkaha atmak geldi benim de. "Tamam! Ama dediğim gibi suç bendeydi."

"Evet," dedi. Öyleydi.

Ancak şimdi sıcak eli elimi bıraktı. Ama bırakmadan önce hafifçe sıkılmıştı. Belki on altı yaşındaki oğlanlardan kompliman duymaktan hoşlanıyordu. Böyle kadınlar vardır. En azından benim hayallerimde.

Tilla'ya döndü. "Seninle yeniden karşılaşmak ne güzel! Çok uzun zaman geçti. Beni arayabilir misin... Bütün bunlar bittiğinde?"

Tilla kollarını ona doladı. "Ne yazık ki galiba bütün bunlar bitmeden önce seni arayacağım!"

"Doğru," dedi Elsa. "Anlıyorum elbette."

Tilla'nın kollarının arasından sıyrıldı, Ernst Amca'ya ve bana kısa bir selam verdi, sonra meydandan polis istasyonu yönüne doğru yürüdü.

Kocasını merdivende durmuş bir gazeteyi karıştırıyordu. "Bak sen, flört de edebiliyormuşsun!" diyen Tilla güldü. "Ernst! Ona sen mi öğrettin bunu?"

Amcam yanıt vermedi. Ne anlama geldiğini çıkaramadığım bir bakışla Elsa Lange'nin arkasından

bakıyordu. Meraklı? Anlamaya çalışan? Hayran? Hepsi bir arada? Söylemesi zor.

"Pekâlâ," dedi Tilla. "Benim de gitmem gerekiyor." İzmiriti fırlattı, boşalan kâğıt bardağı buruşturdu. "Sizinle sonra görüşürüz timsahlar!"

Merdivenlerden koşarak otele girdi.

"Bu yemek gevezeliği neydi?" diye sordum. "Tanımadığım insanlarla muhallebi yemekten nefret ettiğimi biliyorsun!"

Amcam omuz silkti, ağır ağır rıhtıma doğru yürüdü. "Seni zorlamayı düşünmemiştim," dedi garip bir yumuşaklıkla. "Yalnızca... Orada on altı yaşında bir çift göz olsa sevinirdim, benim yorgun gözlerimin yanında."

"Tamam," dedim. "Şayet davayla bir ilgisi varsa." "Aslında yok. Ama ben yine de gelmeni isterdim. Niye olduğunu anlayacaksın. Fotoğrafları çektin mi?"

"Sakıncası yoksa biraz daha açık olur musun?" dedim. "Çekmem gereken fotoğrafları çektim elbette. Ve daha fazlasını! Kimin yemek davetine gidiyoruz?"

Daha fazlası derken ne demek istiyorsun?" "Göreceksin."

"Kristin'e," dedi. "Dün akşam onun evindeydim." "Onunla yalnız kalmayı tercih ettiğini sanıyordum." "Kes şunu. Bu kadarı yeter."

Kestim. Endişeli görünüyordu.

"Gundersen ne dedi?"

"Oradan başlayamayız," dedim. "Her şeyden önce bunu nerede söylediğini görmem gerek!"

Fotoğraf makinamı çıkardım, fotoğrafların arasından Ulrikke Knevangen'in Noel Baba'ya poposunu gösterdiği resmi buldum.

"Aman Tanrım!" dedi amcam. "Nedir bu böyle?" "Ulrikke Knevangen'in poposu," dedim. "Onun kulübesinde çekildi. Şerif Gundersen'in burnunu kapıdan içeri sokmasından birkaç saniye önce. Biraz afallaması o kadar da garip değildi belki. Yine de belli ki Ulrikke'yi çok iyi tanıyordu."

İnanılmaz resim dizisinin hepsini gösterdim.

Ama amcam kesinlikle eğlence havasında değildi o öğleden sonra. Rıhtımın tam ucunda gözleri yarı kapalı durmuş kendi kendine Ulrikke'nin adını mırıldanıyordu.

"Ulrikke Knevangen..."

"Sanatçı," dedim. "Ressam."

"Evet," dedi yarı yarıya kendiyle konuşur gibi. "Demek oradaymış! Bu o kadar da beklenmedik bir şey değil!"

"Onun ünlü biri olduğunu mu söylemek istiyorsun?" dedim.

"Gel! Bana her şeyi bir bir anlatmanı istiyorum!"

Ve dediğini yaptım. Arabada oturmuş sade kahve içerken bütün hikayeyi anlattım. Biraz süsleme yaptığım tek yer Laudalen'e nasıl ulaştığım oldu. Otostop yaptığımı söylemek on binlerce kron değerinde bir bisiklet arakladığımı söylemekten daha iyi olur diye düşünmüştüm. Ben anlatırken amcam bilgisayarının üzerine eğilmişti ama onu tanıyordum. Duruşundan ağızından çıkan tek bir sözü bile kaçırmadığımı görebiliyordum. Ulrikke'nin, Kruise'yi karısı öldükten sonra arada sırada eve aldığını anlattığı bölüme geldiğimde bir an için ürperdi, ama başını kaldırmadan eliyle devam etmem

için işaret etti.

Anlatacaklarım bittiğinde ekranını bana çevirdi. Ulrikke ekrandan gülümsüyordu. Katedrale benzeyen bir şeyin önünde durmuştu, elinde büyük bir soyut tablo vardı. Bu resimde onu gördüğüm zamankinden çok daha giyinikti ama yine üzerindeki naylon ve deriydi. Bonesi de başındaydı üstelik ama resimdeki bone siyahtı ve sarı çizgileri vardı.

"Çok ünlüydü," dedi Ernst Amca. "Avrupa'nın hemen her yerinde sergi açmıştı. Bu resimde Napoli'de. Resim 2002 yılında çekilmiş. Kimbilir hangi bienalde. Ama daha fazlası var. Gel otur şuraya!"

Masaya, amcamın yanına oturdum.

Başka bir adrese tıkladı. Bu aynı yıl Aftenposten gazetesinde çıkmış bir yazıydı. "Norveçli sanatçı Kiel gemisinde delirdi." Ulrikke Knevengen iki polis ve bir kadın gümrük memuru tarafından karaya çıkarılıyor. Fotoğrafçıya dişlerini gösteriyor. Resim biraz bulanıktı ama yine de onu tanımak kolaydı. İtişip kakışmaktan banyo bonesi yana kaymıştı.

"Böyle bir çok olay var," dedi Ernst Amca. "Onun adını söylediğin zaman bu yüzden biraz afalladım demin. Ünü yalnızca tablolarından gelmiyor."

Bu bana çok tuhaf gelmişti, amcama da söyledim. Amcam anlamaz gözlerle bana bakıyordu. "Ne demek istiyorsun yani?"

"Bana hiç öyle görünmedi. Biraz çatlak ama eğlenceli biri. İyi bir kadın."

"Ama daha biraz önce şerifin yumurtalarını kaynar suyla haşladığını anlattın ya."

"Belki de söylediği söz çok aşağılayıcı olduğu içindir." "Öyle mi düşünüyorsun? Bence öyle değil. Şerif ona sormak zorunda olduğu bir soru sormuş. Normal bir insan bunu anlardı!"

"Onun normal olduğunu düşündüğümü söylemedim ki. Onun kuralları... ya da her neyse onlar farklı."

"Ben de tam bunu söylüyorum!" dedi amcam. "Kruise'nin kafasını yaran her kimse o da alışılmışın dışında birtakım kurallara göre davranıyordu. Ulrikke'nin nasıl patlayabildiğim görmüştün. Ve dediğim gibi: Bu ilk kez değil."

"Söylesene ne demek istiyorsun?" dedim. "Hücreye tıkılmış oturanın yanlış adam olduğunu mu?"

"Yalnızca ilk bakışta görüldüğünden daha karışık bir durum. Ulrikke'nin orada oturduğundan bile haberim yoktu. İlk önce şu cüzdan, sonra da... Lanet olsun, demek Kruise'yle ilişkisi de varmış hem. Bu durumu hiç umursamıyormuş gibi konuşması bir işe yaramaz. Gerçekte durum hiç de öyle olmuyor. Tam burada yalan söylüyor! Üstelik Gundersen'in de konuyu getirmeye çalıştığı gibi çift taraflı gidiyorsa..."

"Adını koyalım şunun öyleyse! İkisi Ulrikke yüzünden kavga etmişlerdi. O zaman yine de başı derde giren Leirvik oluyor, öyle değil mi?"

"Ulrikke'nin öfke patlamaları hoşuma gitmiyor," dedi amcam. "Yalnızca bunu söylüyorum. Ve bir de orada oluşu. Vadinin hemen yukarısında bütün akşam boyunca oturmuş. Bütün gece. Kruise'nin yalnız kaldığı saatlerde de."

"Ya da başka birileriyle," dedim. "Bunu da düşündün mü?"

"Evet," dedi yorgun bir sesle. "Bunu da düşündüm." "Kesin olan bir şey var," dedim. "Ulrikke Kruise'yi cüzdanı yüzünden öldürmüş olamaz. O akşam cüzdan ne kadar dolu olursa olsun. Asla böyle bir tip değil. Ben bu kadar da yanılmam. Onu gördüm. Sen görmedin. Hem bir şey daha var..."

Kim bu Elsa Lange? O yürürken ağzının suları akarak peşinden baktığının farkında mısın?"

Amcam güldü. "Haydi ama kes şu saçmalığı!"

"Kadın arkasını dönene kadar maskeni korudun," dedim. "Ama döner dönmez işler değişti. Tilla'nın da bunun farkına vardığına eminim."

Amcam başını salladı. "Benim tipim değil Phillip! Üstelik de kocası var. Güzelce evlenmiş yani."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" dedim. "Senin kardeşin de zamanında annemle güzelce evlenmişti. Çok iyi hatırlıyorum."

Dediğimi duymazdan geldi. Bunda haklıydı. Bu konuya girdiğim zamanlarda beni duymazdan gelmesi konusunda anlaşmıştık. Sözleşmemizin bir parçasıydı bu.

Ben de konuyu değiştirmek için "güzelce evlenmiş" derken ne demek istediğini sordum.

"Öyvind Lange ile evli," dedi Ernst Amca. "Kruise'nin hemen hemen tek mirasçısı da o! Kruise'nin kuzeni oluyor." "Öyle mi, o zaman dava aydınlandı!" diye güldüm. "Demek istiyorum ki, şayet Leirvik'in suçsuz olduğu ortaya çıkarsa! Adamın çok açık bir nedeni varmış!"

Amcam başını salladı. "Hayır Phillip, yok öyle bir şey! Herif şimdiden o kadar paraya gömülmüş ki paralarını üst üste koyup merdiven yapsa buradan aya kadar tırmanabilir. Üstelik de bu merdiven öyle dar bir şey olmaz. Bütün yol boyunca geniş geniş basamaklar olur."

"Haydi ama!" dedim. "Sen benden daha iyi bilirsin! Böyle zenginlerin başı derde girdiğinde konu üç beş yüz kron olmaz! Ne işle uğraşıyor peki?"

"Borsacı. Hisse senetleri ve değerli kâğıtlar satıyor." "Tamam işte!" dedim heyecanla. "Böyle adamlar bir devrildiler mi yer sarsılır."

Amcam haince başını salladı. "Evet! O zaman yer sarsılır. Ve biliyor musun? Ülkenin bütün büyük gazetelerindeki borsa sismografları şimdilerde en küçük bir sarsıntı bile göstermediler. Öyvind Lange o kadar büyük bir ad ki av köpekleri bir an bile yanından ayrılmaz. Hapşırırsa herkesin haberi olur. Üzgünüm Phillip! Eminim fazladan birkaç yüz milyona sevinmiştir ama bu paralara ihtiyacı yok. Bu kesin. Sonra bir şey daha var..."

"Tamam," dedim. "Cüzdanı da o almış olamaz elbette." "Yok," dedi Ernst Amca. "Bu da pek olası gibi görünmüyor."

9. Bölüm: İnanılmaz Hoş Bir Yemek Daveti

Ernst Amca'nın benimle şu yemek daveti hakkında konuşmak istemediğini anlamıştım. Ve bunun için çok sağlam bir nedeninin olduğunu. Şehirde yürürken düşünceli, hatta neredeyse biraz yıkılmış görünüyordu. Ernst Amca söz konusu olduğunda antenlerim çok güçlüdür. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Amcamın da antenleri çok güçlüdür. Ben söz konusu olduğumda. Kimi zamanlar beni istediğimden de daha fazla anlar. Ama annem ve babamla geçirdiğim on beş yıl bana insanların beni gereğinden çok anlamalarının hiç dikkat etmemelerinden daha iyi olduğunu öğretti. Çok daha iyi.

Saat altıydı. Stikka'da gazeteci Kristin Alsaas'ın bizi beklediği saate daha bir saat vardı. Kristin Alsaas ve birlikte yaşadığı erkek arkadaşı. Amcam bu kadarını anlatmıştı. Yani Kristin'in birkaç yıl önce kocasından ayrıldığını. Ya da kocasının ondan. Başka bir deyişle her zamanki hikaye. Her yerde aynı.

Yokuşların yukarısında, büyük, gri bir transformatörün arkasında Telgraf Dağı'na çıkan küçük bir taş merdiven vardı. Bir yanımızda karanlık dağ, öteki yanımızda yol boyunca büyümüş kuşburnu çalılırları. Yapraklar sonbahar renklerine bürünmeye başlamışlardı. Sarı. Kırmızı. Kahverengi. Kocaman kasalar dolusu kuşburnu. Küçükken bunları kamışların içine koyup üfleyerek birbirimize ateş ederdik. Bir kuşburnuyla vurulmanın nasıl bir şey olduğunu şimdi bile hatırlayabiliyorum. Yanağımdan. Ya da çıplak bacağımdan. Acısı. O berbat yanma. Şimdi onlardan bir avuç aldım, birer birer koparıp yamaçtan aşağı atmaya başladım. Tıp. Tak. Yaprak yığınları arasında kırmızı minik toplar. Biraz durgunlaşmıştım. Amcamın keyifsizliği bana da bulaşmıştı sanki. Hayır. Yalnızca çocukluğuma bir dalış yapmıştım o kadar. Düşündüm: Oraya değil. Şimdi olmaz.

Dağın tepesinde koca bir direk ve bir bank vardı. Banka oturduk. Danimarka'nın ortalarına kadar uzanan bir manzara falan yoktu, zaten ben de olacağını düşünmemiştim. Çoğu palavraydı. Ama yine de güzeldi. Güzel manzara. Karadan fenere doğru bir yük teknesi gidiyordu. Neredeyse kapkara su yüzeyinde unutulmuş bir şerit gibi ince, beyaz bir köpük çizgisi uzanıyordu. Martılar. Islak kiremitler. Sokaklar ve rıhtım. Boğazımda koca bir yumru hissetmek beni çok şaşırttı. Nereden çıktığını anlayamamıştım. Zaman zaman böyle olur işte. İyice rezil olmaktan korktuğum için çabucak konuşmaya başladım. "Merak ettiğim bir şey var!"

Bu en azından bütünüyle yalan sayılmazdı. Aslında merak ettiğim bir yığın şey vardı gerçekten. Amcam bana döndü.

"Ulrikke hakkında söylediğin bütün o şeyler... Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir tanığı yok. Ve belli ki gerçekten delilikler yapabiliyor. Gundersen'in de bunu çok iyi biliyor olması gerek."

Amcam sigara kağıdını yaladı, sağ eliyle şimşek hızıyla kendine bir sigara sardı. "Buna emin olabilirsiniz!"

"Yine de Gundersen ona çok fazla yüklenmedi."

Amcam gülümsedi, sigarasını yaktı. "Yok, öyle değil! O yaptığı tam bir sorgulama değildi. Şayet Leirvik geceleyin suçunu itiraf etmezse sorguyu genişletmek zorunda kalacaklar. O zaman hem Ulrikke hem başkaları Gundersen ve arkadaşlarının öteki yüzünü de görecekler. Senin gördüğün yalnızca birbirlerinin güçlerini yoklamalarıydı."

"Belki biraz da ben orada olduğum için."

"Kesinlikle."

"Hangi başkaları."

"Başka herkes. Onlar da bundan kaçınmayı umuyorlar, itiraf olsa bile onları çok fazla iş bekliyor. Böylesi bir davada itiraf tek başına yetmez. Ama şayet Leirvik kesinlikle reddederse..." Amcam başını salladı.

"Niye itiraf yetmiyor?"

"Çünkü İnsan garip bir yaratık Fillip! Yalancı itiraflarla ortaya çıkmanın çok havalı olduğunu düşünen bir yığın insan var. Suç ne kadar kötüyse o kadar çok ilgi çekiyorlar. Bu yüzden polis kâğıtlarını göğsüne yakın tutuyor. Sorgulamalar sırasında yalnızca katilin bilebileceği şeyleri bulup çıkarmaları gerekiyor."

"İlginç!" dedim.

"Evet. Çok büyük bir yalnızlık duygusu var. İnsanları böyle şeyler yapmaya götüren de bu yalnızlık."

Bir an için hiçbir şey söylemedik.

Bir yelkenli limandan çıktı. Motorlarının yardımıyla fiyorda açıldı. Sonra yelkenler açıldı. Dürbünümü çıkardım. Yanılmamıştım. Bu Ulf ve Jonny'nin geceyi geçirdikleri yelkenliydi. Güvertede dört siluet gördüm. İçlerinden biri Ulf'tu.

Yelkenlinin kaptanı zorba bir hapçı mıydı?

Bir şeyler yanıştı buradaki pek çok şeyde.

"Neye bakıyorsun?"

"Yelkenliye," dedim.

"Hiç fena sayılmaz," dedi amcam. "Bu ülkede bir yığın insanın bizden daha fazla parası var Fillip!"

"Evet," dedim.

Yemek yiyeceğimiz villa bir yerleşim yerinin biraz dışındaydı. Evler birbirlerine benziyorlardı. Hepsi iki katlıydı, hepsinin geniş verandaları, fiyort manzaralı pencereleri vardı. Garajlarına giden yollar çakıl ya da asfalt kaplıydı. Tekli ya da ikili garajlar. Bahçeler çoğunlukla bakımlı doğal alanlardı, tek tük meyve ağacı vardı. Dünyanın en zengin ülkelerinden birinin sıradan insanları oldukları çok çok uzaktan bile belliydi.

Ernst Amca girişteki zili çaldı. Çakılların üzerinde yürüdüğümüz sırada ikinci katta bir perdenin hareketlendiğini onun da görüp görmediğini merak ettim. Garajın önünde beyaz bir Volkswagen vardı, çocuk koltuklu bir kadın bisikleti de duvara dayanmıştı.

Kapının koyu yeşil camından içeriden birinin geldiğini görebiliyordum. İkinci kattan biri iniyormuş gibi görünüyordu. Bir ışık yakıldı.

Kristin Alsa ufak tefek ve zayıftı. Yapay bir kestane rengine boyanmış saçları kısacık kesilmişti. Yeşil, bol kazak ve yeşil, bol pantolon. Sanki aslında sıskalıktan bir deri bir kemik kalmış da bunu gizlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ama boynu ve elleri onu ele veriyordu. Her yemekten sonra tuvalete gidip parmağını boğazına sokarak kusan türden biri olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ama pekâlâ günde yedi yüz sigara ve bir o kadar da kahve içen alışıldık gazetecilerden biri de

olabilirdi. Onlardan pek çoğuyla karşılaşmıştım ve bir tanesiyle de birlikte yaşıyordum.

Alışıldık selamlaşmalar. Sizi görmek ne hoş falan filan.

Ama hoş değildi aslında. Yanlış bir şeyler vardı. Barkvik'in her yanında olduğu gibi burada da vardı aynı terslik.

İçeri girdik, paltolarımızı astık.

İri bir adam merdivenlerden koşar gibi indi. "Bakın şu işe! Ne kadar hoş!"

Yine hoş.

Siyah pantolon ve kot gömlek giymişti.

El sıkıştık. Adamın adı Tron Moe'ydi.

"Tencerelerle o ilgileniyor," diyen Kristin kolunu adama doladı. "Tron aşçılık kursu için Girit'e giden tiplerden!"

"Girit değil," dedi Tron. "Kıbrıs. Yukarı gelin!"

Koşarak önden çıktı.

Salona girdiğimizde küçük bir oğlan elindeki plastik kürekle parmaklığa vuruyordu. Üç dört yaşlarında.

"Bu Dan!" diyen Kristin'in çocuğu o kadar kolayca kaldırıvermesi dikkat çekiciydi. Çocuk kucağında kanepeye oturdu. "Bak ne güzel konuklarımız var gördün mü? Bu Phillip, bu da Ernst! Ta Oslo'dan gelmişler!"

"Osso," dedi Dan ciddi bir sesle.

"Selam Dan," dedim.

"Umarım kuzu seversiniz?" diye seslendi Tron mutfaktan.

"Kuzu harika!" dedim. Ernst Amca'nın evinde hiç yemediğim güzel yemek kokuları geliyordu. Sarımsak. Kahverengi sos.

Ne küçük çocuklardan ne de kuzudan hoşlanan Ernst Amca, "Bir yenilik var mı?" dedi.

Kristin Dan'ı yere bıraktı, kararsız gözlerle bana baktı. Dan babası olduğunu tahmin ettiğim Tron'un yanına koştu.

"Phillip'in yanında konuşmaktan çekinme! dedi Ernst Amca. "Yeteri kadar büyük. Dediğim gibi o benim fotoğrafçım."

Bunu duymak hoşuma gitti.

Kristin öksürdü, masanın üzerindeki sigara paketine uzandı. "Evet... Kan içindeydi. Giysileri. Lars Holen onu almaya geldiğinde. Ve elleri... Ellerini yıkamıştı elbette ama bilirsin... Tırnaklarının arasında. İnsan böyle şeyleri gizleyemez. Kararsız gözlerle mutfığa doğru baktı. Dan'ın onu duymadığından emin olmak istiyormuş gibiydi."

"Basın toplantısında bu konuda tek söz edilmedi," dedi amcam.

Kristin sigarasını yakarken biraz eli titriyordu. "Yok. Biliyorsun. Sonra balta sapındaki parmak izleri... Bunlar da onun. Baltada yalnızca onun parmak izleri var."

Ernst Amca yavaşça içini çekip koltukta arkasına yaslandı. "öyle ya..."

Ne kadar çok yarım cümle, diye düşündüm. Arkalarında soru işareti olan birkaç tam cümle söylese

miydiniz? Yok. Şimdi değil.

"Sizin etinizi az pişmiş isteyen uygar insanlar olduğunuzu tahmin ediyorum." Tron yine mutfaktan sesleniyordu. "Biraz kanlı. Sorun olmaz değil mi?"

"Aman Tanrım!" diyen Kristin sigarasının külünü kazağına düşürdü.

"Evet," dedim. "Daha fazla kan!"

"Kan demişken," dedi amcam. "Benim hiç anlamadığım bir şey var. Üzerinde o kanlı elbiselerle mi uyumuş yoksa bütün o pis şeyleri üzerine mi giymiş biliyor musunuz? Onları göremeyecek kadar sarhoş olamaz herhalde."

"Öyle olmuş gerçekten." Kristin masanın üzerine eğildi. "Körkütük sarhoş bir gecenin sabahı Ernst! Çok ağır içkiler! Diyelim ki doğruyu söylüyor. Gerçekten de ikinci katta bir ceset olduğundan haberi yoktu? Ya da bunu bilinçaltına itti? O zaman ne olacak?"

Ernst Amca başını salladı. "Tutuklandığında üzerinde kot olduğunu öğrendim. Her zaman kotla gezermiş! Mavinin üzerinde kan... Görünür. O kadar kanın kendi kanı olduğunu düşünecek kadar da sarhoş olamaz ya. Üstelik de üzerinde bir sıyrık bile yokken."

Kristin gülümsedi. "Bunları nereden öğrendin sen? Buralardan birinden değil en azından. Burada onun takma adı "The man in black". Siyah Levis Ernst. İşte sana Hâkon Leirvik'in gardrobu. O zaman da mavi üzerinde değil siyah üzerinde kan. Üzerinde kanlı giysilerle uyuyup uyumadığının hiçbir önemi yok."

"Yine de banyoya gidip ellerindeki kanı yıkıyor," dedi Ernst Amca.

"Evet," dedi Kristin. "Sen olsan öyle yapmaz mıydın? Bunu yapıyor ama yine de kafası o kadar dumanlı ki Lars Holen bile görür görmez durumu anlıyor ve bu onun yaptığı açıklamayı güçlendiriyor. Budala değil o Ernst! Tırnaklarının arasına birikmiş kanlarla bu durumdan paçayı sıyıramayacağını biliyor elbette. Benim teorim yalnızca kendini rahatsız hissettiği için ellerini yıkamış olması."

"Yani sen onun suçsuz olduğuna mı inanıyorsun?" Amcam inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Hayır. Yalnızca hatırlamadığını sanıyorum. O anda değil. Giysileri Kruise'nin kanıyla kaskatı olmuş. Bu her şey olabilir. İdrar. Kusmuk. Dediğim gibi: Bu adamlar kafayı Çekmeye başladılar mı kötü içerler. Hücrede geçirdiği birkaç günden sonra şimdi ne hatırladığı ayrı konu."

Ernst Amca kötü kötü sırttı. "Hiçbir şey!" dedi. "Yeni moda bu. Katillerin ve hırsızların yaptıkları şeyleri hatırlayıp yargıcın karşısına sırtları dik çıkmaları eski günlerde kaldı. Sanırım bu biraz da yeni türden avukatlarla ilgili bir şey. Bir davayı aylarca, yıllarca sürdürmek çok para getiriyor. Sahi avukatı kim?"

"Torgrim Varang," dedi Kristin. "Barkvik'ten. İyi bir adamdır."

"Bu daha iyi," dedi amcam. "Oslolu tavus kuşlarından biriyle uğraşmaktan kurtulduk."

Kristin gözlerini devirdi, bana bir bakış fırlattı. Ne demek istediğini anlamıştım, aynı anda gülmeye başladık.

Amcamın dergisi için Oslo'nun ünlü avukatlarından birinin buralarda ortalığı koklamaya başlamasından daha iyi bir şey olamazdı. Ağır abilerin umutsuz davalarına bakan avukatlardan birinin. Öte yandan: Şayet bu yerel avukat kartlarını doğru oynarsa bu dava onu yükseltip Barkvik'ten dışarı çıkarabilirdi. Elbette ilk anda tahmin edilenden birazcık daha karmaşık bir davaysa şayet.

Yemek masası hazırlanmıştı. Oturduk. Bir kişilik yer boş duruyordu. Etten ve haşlanmış patateslerden buharlar çıkıyordu.

"Yani," dedi Tron.

Kristin hızla ayağa kalktı. "Gideyim de yine de yemek istiyor mu diye sorayım!"

Bodrum kata inip gözden kayboldu.

"Evet, siz buyrun hadi!" dedi Tron. "Ellen'i beklemeyelim," diye eklerken amcama bir bakış fırlattı.

"Biz gençliğimizde saat yedide dışarı çıkar on iki olmadan eve dönerdik. Şimdiki gençler on ikide dışarı çıkıyorlar, eve yedi gibi dönüyorlar." Hafifçe öksürdü, güldü. "Öyle değil mi Phillip?"

Eti kesmeye girişti.

Tabağıma iki patates aldım. "Bizde genelde amcam olur böyle yapan."

"Evet, gazeteciler işte," diye mırıldanan Tron başını salladı. "Ben de bir tanesiyle birlikteyim. Bana bakıyordu."

"Kaç tane istersin?"

"İki," dedim. "Kurt gibi açtım ve müthiş güzel kokuyordu yemek."

"Al bakalım iki tane öyleyse!" Tron tabağını doldurdu.

"Sen de buralardan mısın Tron?" Tabağını uzatma sırası amcama gelmişti. "Yalnızca bir tane lütfen."

"Yok Geenişova'danım" derken Genişova'lıların nasıl yayarak konuştuklarını vurguladı Tron.

"Barkvikliler bizi küçümserler, biz de onları. Bir tür oyun işte. Biliyorsun... İsveçliler ve Norveçliler gibi. Ama şimdi artık itiraf etmeliyim ki en güzel kızlar Barkvik'ten çıkıyor, öyle değil mi Dan?"

Dan gurultulu sesler çıkardı.

"Dan da bana hak veriyor!" dedi Tron. "Ve işte hepsinin en güzeli de geliyor!"

Ne aptal bir herif bu! diye düşündüm. İsa aşkına. Üzerindeki çeşitli sebze motiflerinin birleşip çıplak bir kadın resmi oluşturduğu süslü bir mutfak önlüğü takmış olduğunu ancak yeni fark etmişim. Şu Kopenhag'a Noel öncesi yapılan ayyaş gezilerinden satın almanlar türünden bir şey. Yani şayet insan kırkını geçmişse ve zevksizin tekiyse.

"Bırakalım Ellen uyusun!" diyen Kristin yerine oturdu, insan yalnızca bir kere genç oluyor! Ellen dans etmeyi çok seviyor!" diye ekledi, tabağına yemek aldı. "Bütün gece dans edebilir!"

Ernst Amca ayağıyla bacağını dürttü.

"Barkvik'te nereye gidiliyor?" diye sordum. "Yani insan bütün gece dans etmek isterse?"

Bir an için derin bir sessizlik oldu.

Tron öksürdü. "Yok, genelde evlerde oluyor, anlarsın. Ya da Kristiansand'a gidiyorlar arabayla. Biz de hep böyle yapardık, öyle değil mi Kristin? Ama dediğim gibi: Günün biraz daha farklı saatlerinde. Evde bize şimdilerde olduğundan biraz daha ... sıkı kurallar getirilmişti."

"Evet," dedi Ernst Amca. "Üstelik de saat on ikide her yer kapanırdı. Saat on ikiden önce! Söylesenize, Hâkon Leirvik için sizin izleniminiz nedir?" Kristin'e bakıyordu. "Evet, dün akşam bu konuda konuşmuştuk. Ama ya sen Tron? Sen dışarıdan geliyorsun."

"İçeriden!" diye güldü Tron ağzında yemekle. "Asıl yanlış olan da bu zaten. Bizim denizle hiçbir bağlantımız yok." Bir anda ciddileşti. "Ne diyebilirim? Aslında son yıllarda onunla epeyce işim oldu

ve şu Kruuse olayının ipe sapa gelir yanı yok. Yani elinde baltayla Kruuse'ye girişmiş olmasının demek istiyorum! Yok. Eminim Kristin sözünü etmiştir, ben Kreisvik dışındaki Yapı Marketi'nde çalışıyorum. İnşaat için gereken her türlü şeyi satıyoruz. Yıl içerisinde Leirvik gibi bir adamın bizimle epeyce işi çıkıyor. Bana asıl üzücü gelen yanı da bir kez böyle korkunç bir şey olunca bütün dikkatlerin olumsuzluklar üzerine yoğunlaşması. Leirvik içiyormuş. Leirvik sarhoş olunca ne yaptığını bilmez oluyormuş. Tamam, bu kadarı doğru. Çok tipik bir ayyaş. Ama yalnızca bu kadar mı? Başka özellikleri de var onun."

"Anlıyorum," dedi Ernst Amca.

"Değil mi ya? Sonuçta her allahın günü yıkılana kadar sarhoş olmuyor ya! Şu son kırk sekiz saat içinde onun çok yetenekli bir usta olduğundan söz eden tek kişi çıktı mı Barkvik'te? Adamın elinden her şey geliyor! Marangoz, tesisatçı, elektrikçi, demirci! Üstelik de bahçıvan, çiftçi daha sayayım mı! Kruuse'nin bunca yıldır onu yanında tutmasının bir nedeni vardı. Her şeye karşın! Gerçekten de pek çok şeye karşın, tamam, ama yine de. Yanında tutmasının tek nedeninin birlikte büyümeleri ve her sonbahar Kruuse'nin birlikte kafayı çekecek birini istemesi olduğu doğru değil. İşler o kadar da basit değil!

"Hayır," dedi Kristin yavaşça. "O kadar da basit değil elbette. Ama bu durum çok berbat görünüyor!"

Görüş alanımın en kıyısında bir hareket olduğunu sezdim, biri merdivenlerden çıkıyordu.

"Bak sen, Ellen gelmiş!" dedi Tron. "Gel, otur!"

Ellen kenarları beyaz şeritli leylak rengi bir eşofman giymişti. Uzun, kömür karası saçları vardı. Bize küstah bir bakış fırlatmakla yetinip tek bir söz söylemeden mutfığa doğru yürüdü. Buzdolabı kapısının sesini duyduk.

Ellen? diye düşündüm.

Bu Asha'ydı.

"Konuklarımız var!" dedi Kristin. Sanki bir şeyden dolayı özür diliyormuş gibiydi.

Asha ya da Ellen geçirdi. Sonra yeninden buzdolabı kapısının sesi geldi. Süt kutusunu yerine koymuştu herhalde.

"Ernst ve Phillip Laudalen'de olanlarla ilgili olarak Oslo'dan geldiler," dedi Tron. "Orada bir dergide çalışıyorlar. Aç mısın?"

Ellen -artık onun Ellen olduğuna karar vermiştim- salona girdi, tek bir söz söylemeden oturdu. Amcamdan ve benden yana en küçük bir ilgi göstermeyen bir bakış fırlattı. Bu bakışı ancak saniyenin küçük bir parçasında yakalamıştım.

Ya beni kesinlikle hatırlamıyordu ya da daha önce hiç karşılaşmamış olduğumuza karar vermişti. Benim için fark etmezdi. Zaten ben de son karşılaşmamız için ona teşekkür etmeyi falan düşünmüyordum. Tron ve Kristin'in resmi açıklamaları bütün gece dans etmeyi seven bir kızları olduğu yönündeydi nasıl olsa. Bütün gece uyuşturucu kullanan değil.

Tabağına küçük bir patates koydu, çatalıyla ezdi. Sonra üzerine sos döktü ve kaşlarını çatıp sonuca bakmaya başladı. Ne biçim şey bu, der gibiydi. Lanet olası ezilmiş bir patatesin üzerinde ılık sos mu? Gerçek olamazdı böyle bir şey!

Amcamın ayağı yine bacağıma uzanmıştı. Karşılık olarak ben de onu tekmeledim.

Tron elinden geleni yapıyordu. Bir konuşma konusu açmaya çalıştı. Genelde böyle bir kasabada

yaşamının aslında o kadar da kötü olmadığı yolunda bir şeyler söyledi, Ernst Amca ve Kristin de onu onayladılar. Başka bir deyişle üç yetişkin oturmuş ipe sapa gelmez şeyler söylüyorlardı. Ve üçü de bunu biliyordu. Sanki oda bir elektrik akımı altındaydı, insanın içinde huzursuzluk uyandıran görünmez bir şey vardı havada. Daha önce de böyle odalarda olmuşum ben. Annem ve babamla oturduğum evin salonu böyleydi. Mutfağı da. Yatak odası da. Böyle bir odadan kaçmışım ben. Böyle konuşmalardan. Anlam kazandırılmaya çalışılan anlamsızlıklardan. Tron ve Kristin tabaklarına yeniden yemek aldılar, bu Ellen'e aslında yemeğe geç kalmadığını, her şeyin normal olduğunu, işlerin yolunda gittiğini gösteren bir işaret gibiydi. Bak! Şimdi birlikte yemek yiyoruz. Oslo'dan konuklarımız var. Çok hoş zaman geçiriyoruz!

Dan birden kulak tırmalayıcı bir kahkaha attığında ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"Ellen!" dedi çok anlaşılır bir şekilde. Sonra yemeğini ortalığa saçmaya girişti. Kaşığıyla tabağındakileri birbirine kattı.

Ellen kendi kaşığını aldı, tembel bir hareketle sos ve patates bulamacına batırdı. Beyaz örtünün üzerine ince bir kahverengi sos lekesi yayıldı.

Küçük oğlan da yemeğini örtüye sıçrattı.

"Ama Dan, olmaz ki..." diyen annesi tabağı almak için uzandı.

"Senin de popon acıyor mu Dan?" dedi Ellen. "Benim acıyor. Çünkü Tron'un çok ağır elleri var, kocaman!" Yarım metrelik bir uzunluğu göstermek için elini yana açınca masa örtüsünün üzerine biraz daha sos döküldü. "Tron'un elleri böyle kocaman işte! Öyle değil mi anne?"

"Kocamaan!" diyen Dan aynı hareketi yapmaya kalkıştı.

Kristin'e baktım. Boynundan yanaklarına kızıl benekler yükseliyordu. Gözleri aklıma kırılmış buzları getirdi.

Sonra Tron'a baktım. Daha bir dakika önce taşra yaşamıyla ilgili saçma gevezeliklerle durumu kurtarmaya çalışan adama. Şimdi boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Sanki ağzı tuzlu suyla dolmuş da yardım istemek için bile bağırarmış gibiydi. Yardım çığılığı atmayı istediğine ama bunun bir işe yaramadığına emindim. Hava alamıyordu. Kendi utancı ve pişmanlığında boğulmak üzereydi. Kendi günahında.

"Senin de boğazın acıyor mu Dan?" diye sürdürdü Ellen.

"Acıyor!" dedi Dan.

"ELLEN!" diye bağırdı annesi.

"Bu da Tron'un kocaman elleri yüzünden!" diye sürdürdü Ellen. "Çook kocaman..."

Şimdi ellerini neredeyse bir metre yana açtı. Sağ elinde tuttuğu kaşıktan biraz daha sos sıçradı. "Dosdoğru suratımıza iniyor!" diye sürdürdü Ellen. "Öyle değil mi Dan? Tron'un eli suratımıza iniyor."

"Öyleee!" dedi Dan neşeyle.

Ve sonra her şey yıldırım hızıyla oldu. Tron ayağa fırladı ama yere inerken takıldı; destek alması gerekti, oysa kaygan masanın üzerindeki örtü ona destek olamazdı kesinlikle. Örtüyü yakaladı, yemek artıkları, tabaklar, bardaklarla birlikte yere yuvarlandı. Yere düşmeden önce bir cam parçasının yanağına saplandığını gördüm ve bir anda domuz gibi kanamaya başladı. Ellen de onun kadar hızlıydı. Bebek sandalyesini ileri itti, sandalye yere devrildi, Dan kafası üstü pencerenin kenarındaki

büyük yeşil bitkilere uçtu. Ellen hıçkırarak merdivenlerden aşağı koştu, gözden kayboldu. Sonra çok rahatsız edici bir şey oldu. Çünkü hastalıklı bir kahkaha duydum. Birisi durmadan kahkahalar atıyordu, sert, duygusuz kahkahalar. Ve amcam beni sarsarken bir yandan da "Kes artık, kes artık" diye bağıırıyordu ama kesemiyordum, içimde bana yabancı başka bir Phillip Moberg atıyordu bu kahkahaları. Ağzımı ve dilimi kullanan oydu. Dan da kulak tırmalayıcı Çığlıklarla bana katıldı bu sırada Tron biraz önce gerçekten hoş bir yemek masası olan yığının içinde yuvarlanıyordu. Bütün bunlar bütününüyle çılgıncaydı. Kahkahalar atarken huzur ve hoş saatlerle ilgili bulanık düşünceler geçiyordu kafamdaki, çünkü evde de böyledi, annemle babamın görünüşü kurtarmaya çalışmayı sürdürdükleri günlerdi. Hoş ortam ve huzur sonunda bir krampa dönüşüp hepimizi içine aldığında da hemen hemen böyle görünüyordu ortam. Benim başıma gelenler Ellen ya da Asha'nınkiler kadar çirkin değildi, ama onun gibi ben de sonunda balonu patlatmayı başarmıştım. Tanıkların önünde.

Amcam beni çimdikledi.

Bir işe yaramadı. Tersine. Hepimizin birbirimizi çimdikleyip ağlayarak, kahkaha ve çığlıklar atarak bu sefaletin içine yuvarlanışımızı gözümün önüne getirdim. Çılgınlığın bütün kentin üzerine var gücüyle yayıldığını görür gibi oldukça kahkahalarım sürüyordu. Bu sırada göz yaşlarının arasından Kristin'le amcamın Tron'un ayağa kalkmasına yardım ettiklerini, Dan'ı yeşilliklerin arasından tutup çıkardıklarını gördüm.

Sonra her şey bir anda bitti. Sanki birisi bir düğmeyi çevirmişti. Ben yeniden kendim oldum. Böyle şeylerin bu kadar gülünç olmadığı bir dünyaya döndüm. Tron ve Kristin birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Tron kanayan yanağına bir mendil bastırmıştı. Ağlıyorlardı. Dan yerde koşuşturuyor, kollarını sallıyor ve hiç durmadan ses tellerinin gücünü deniyordu. Amcam ortalığı toplamaya başlamıştı.

"İşte böyle... Durum bu... Bizim evde!" diye hıçkırdı Kristin.

Yeniden ikinci Phillip Moberg devreye girdi.

Şu kahkaha makinası yani.

"Bu kadar kötü olabileceğini düşünmem için hiçbir neden yoktu," dedi Ernst Amca. "Yoksa seni kesinlikle yanıma almazdım."

Serin hava beni sakinleştirmişti.

"Ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum."

"Ve bu yüzden evlerdeki huzursuzluk konusunda bir uzmanı yanında getirmeyi istedin öyle mi?" dedim. "Ya Ellen doğru söylüyorsa?"

"Çok düşüncesizce davrandım," diye sözlerini sürdürdü amcam. "Hayır. Doğruyu söylemiyor!"

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Sigarasından derin bir nefes çekti. "Çünkü Kristin çok uyanıktır. Böyle bir şey olsa fark ederdi. Bu türden bir yığın davanın üzerinde çalıştı. Büyük olasılıkla Ellen'in darbeyi tam bu noktadan indirmeyi seçmesinin nedeni de bu oldu. Çünkü Kristin'in daha fazla rahatsız edecek bir şey olmadığını biliyor."

"Yani sence asıl sorun Ellen'de öyle mi?" dedim. "Tron'da değil yani?"

Amcam omuzlarını yukarı kaldırdı.

"Çift kişilikle yaşıyor. Şehirde adı Asha. Ya da Barkvik Kraliçesi. Evde belli ki adını Ellen koymuşlar."

Amcam durdu. "İlginç! Yani sen onunla daha önce karşılaştın demek."

"Şöyle böyle," dedim. "Hatırladığını sanmıyorum. Hap ve uyuşturucudan önünü görmüyordu. Şayet Kristin senin iddia ettiğin kadar uyanık biriyse..."

"Doğal olarak bunu biliyordur. Evet, endişeli olduğunu anlamıştım gördüğümde. Belli ki böyle olması için nedeni varmış. Şerif de devreye girmiş. Ayrıca Çocuk Esirgeme." "Ellen'i evlat mı edinmişler?"

"Evet. Sanırım İran'dan."

"Çok şık!" dedim. "Dünyanın öteki ucundan bir bebek satın alıyorlar, sonra da boşanmaya karar veriyorlar. Belki de evliliklerini kurtarmak için son bir çabaydı? Sen ne dersin?"

"Şimdi çok kötü niyetli oldun! Kristin bunu hak edecek bir şey yapmadı!"

Kimsenin herhangi bir şeyi hak edecek bir şey yaptığını sanmıyordum zaten, ama çenemi tuttum. Bana kalırsa yaşam acımasızca sağa sola savuruyor bizi yalnızca.

10. Bölüm: Viskici Bernt

Saat dokuzu geçiyordu ama otelin barında neredeyse hiç kimse yoktu. En dipte yaşlı bir adam önünde yarım litrelik birayla oturmuştu ve yeni sigara yasasına henüz uyum sağlayamamış olduğunu görmek kolaydı. Usta parmaklarıyla sigaraları bir bir sarıp masanın üzerine diziyordu. On tane yaptığında birasından koca bir yudum alıp bütün sigaraları tek bir solukta midesine kadar çekmek için merdivenlere koşacağını tahmin ettim.

Amcamla birlikte pencere yanında bir masaya oturduk. İkimiz de kahve istedik.

"Eve mi dönüyoruz?" dedim. "Hemen bu akşam mı? Bu gece yani."

Amcam gülümsedi. "Bu kadar geç saatte kahve istediğim için mi?"

"Öyle demek istememiştim," dedim.

Dışarıda yeniden yağmur başlamıştı. Neon ışıklar meydanın ıslak kaldırım taşlarında yansıyorlardı. Mavi. Yeşil. Kırmızı. Aşağıda, kapalı Narvesen Büfesi'nin önünde bir araba motorunu çalıştırdı. "Ne kadar barışçı görünüyor," diye sürdürdüm. "Oysa savaş var."

"Biraz önce Kristin'in evinde olanları mı düşünüyor?"

sun?

"Onu da elbette. Ama ayrıca elimizde bir de balta cinayeti var ya. Üstelik..." Artık dün akşam tanık olduğum şeyi ona anlatmamamın bir anlamı yoktu. Ulf ve Jonny'nin Jonny'nin babasını nasıl dövdüklerini. "Öylesine vahşiceydi ki! Sonra düşündüm... Bunun benim de başıma gelebileceğini düşündüm. Yukarıda Asha çıldırdığı zaman da aynı şeyi düşündüm. Ya da Ellen. Bu ben de olabilirdim."

Kahveler geldi. Sessizce şekerlerimizi karıştırdık.

"O iş bitti artık Phillip!" dedi amcam.

"O kadar emin değilim," dedim. "Zaman zaman bundan kuşku duyuyorum. Kimi zamanlar her şeyi yıkmayı istiyor canım. Hepsinin canı cehenneme demeyi."

Başını salladı amcam. "Bitti artık."

Bir süre hiçbir şey söylemeden oturduk. Dışarıda yağmur hızlandı. Araba kayar gibi rıhtıma doğru uzaklaştı. Sonra amcam "Hayır," dedi. "Bu gece gitmiyoruz. İçimde bir ses bana diyor ki... Tam olarak bilemiyorum. Yalnızca bir duygu. Bir sezgi. Daha önce de birkaç kez hissetmişim böyle şeyler. Buna benzer işlerde."

"Yarın ne olacak?" dedim.

"Yarın Hâkon Leirvik'i gözaltına alacaklar. Mektup ve ziyaret yasak. Hemen her şey ona karşı. Ama merak ediyorum, acaba..."

Ernst Amcamın tam o anda neyi merak ettiğini asla öğrenemedim, çünkü şimdi sigara saran adam sandalyesinden kalkmış bize doğru yürüyordu. Neredeyse boşalmış bira bardağı elindeydi, dudağının köşesinde tuhaf bir gülümseme vardı. Bu gülümsemeyi iyi tanıyordum. Daha önce yüz elli kere görmüştüm. Özellikle böyle küçük, eski barlarda. Alkolden biraz kafayı bulmuş erkek ya da kadın yaşlıca insanlar Ernst Amca ve benim oturduğumuz masaya gelirlerdi böyle sallana sallana. Amcamı

nl bir polisiye roman yazarı olduğu günlerden hatırlayan insanlar. Genellikle masaya oturur, konuşmaları blerlerdi ama bu adam durmuş, kararsız gözlerle bize bakıyordu. zerinde biraz yıpranmış bir takım elbise vardı ama bunun dışında oldukça şık sayılırdı, ayrıca epey de ayıktı. Altmışlı yaşlarındaydı herhalde.

"Rahatsız etmek istemezdim," dedi. Ne zaman bizi rahatsız etmek isteseler hep böyle söylerler.

"Sorun değil," dedi Ernst Amca. "Rahatsız etmiyorsunuz."

"şey, kim olduğunuzu biliyorum ben! Başka bir şey söyleyemiyorum." Bir adım ileri attı, pençesini uzattı. "Benim adım Bernt Hagemann. Bana Viskici Bernt derler. Böyle demeleri de nedensiz değildir belki."

"Gel, otur Bernt!" dedi amcam. "Canın biraz bir şeyler içmek ister miydi?"

Bernt gazı kaçmış son bira yudumunu tepeye dikti. "Evet, aslında insanın ağzı biraz kuruyor elbette." şimdi yüzünde içten ve geniş bir glmsemi belirmişti, harçlıklarını nerede sakladığını görmek kolaydı. Aşağıda ve yukarıda altın dişleri parlıyordu. Amcam garsona elini sallayıp masadaki boş bardağı işaret etti.

"Sanırım son bir iki günde epey bir insanla konuşmak zorunda kalmışsındır," dedi amcam gülerek.

"Hiç kuşkun olmasın Moberg! Malaga'da bir gece İspanyol gmrklerin masaya gelmelerinden bu yana hiç bu kadar yorulmamıştım! Ama o zamanlar genç ve glydm!"

Bira geldi. Bernt koca yudumlar aldı.

"Ama şimdi konu kaçak içki değil, öyle değil mi?" dedi amcam.

"Yok, yok! O günler geride kaldı. Biliyorsun, buralarda... Üstelik, Kruuse asla... Böyle bir şeye tenezzül etmezdi o. Soylu bir adamdı, bu olanlar çok korkunç. şayet bütün bunların arkasında duran Hkon'sa... Yok, hiç sanmıyorum. Tamam, elbette..."

"O akşam nasıl görünüyordu peki?" diye sordu amcam. "Hkon Leirvik yani."

Viskici Bernt huzursuz gözlerle çevresine bakındı.

"şayet yalnızca tahminlerden daha fazlasıysa anlatacakların, dergi bunun parasını der," dedi amcam. "Büyük gazeteler kadar çok değil elbette, ama yine de. Benim daha çok zamanım var. Daha fazla yerim var."

Viskici Bernt yle bir güldü ki altınlar ve tükürükler ışıldadı. "Evet, Oslo gazeteleri için söyleyecek bir sözüm olmadığına emin olabilirsin! Onların yanında Tom Gundersen resmen soylu kalıyor! Hkon mu? Her zamanki gibiydi. Kesinlikle."

"Yani o ikisinin senden içki almalarında alışılmadık bir şey yoktu öyle mi?"

"Yoktu. Yani aslında vardı! Hkon'un mal sıkıntısı çektiğinde bana gelmesinde alışılmadık bir yan yok. Ama Kruuse bütün yıl boyunca yalnızca o iki hafta içerdi. Aslında içkiyi bırakmıştı."

"Ama o kadar erken saatte ikilerinin tükenmesi biraz tuhaf değil mi? Saat yedide? Bu çok kötü bir planlamayı gösteriyor."

Bernt göz kırptı. "Ya da çok iyi. Hkon şehre geldiğinde evde yeterince içki vardı. İnan bana!"

"Bunu ben de tahmin etmiştim. Ama sen kesinlikle biliyorsun öyle mi?"

"Evet, biliyorum. Üstelik de bu ilk kez olmuyordu." Masanın zerine eğildi. "Ama bu çok sıradan bir numara, tanırısın böylelerini eminim. Herhalde sen de her zaman en dar patikalarda dolaşmamışsındır. Hkon'un ertesi günü de düşünmesi gerekiyordu. Ve daha ertesi günü. Yani

anlayacağın demiri tavında dövmeiydi. Kruuse'nin Kral Alkol'ün krallığındaki yıllık turnesi bitmek üzereydi. Hâkon'un da çok kötü ağrıları vardı o sırada. Evet, gidip gelen ağrılar! Sırtı. Uzun bir çalışma yaşamı ne de olsa."

"Bu bilinen bir şey mi? Yani polis bunu biliyor mu demek istiyorum."

"Elbette. Omurgaları yıpranmış; sinirlerini sıkıştırıyorlar. Bilirsin."

Amcam başıyla onayladı. "Böyle şeyler insanın daha çabuk keyfinin kaçmasına neden olur."

Bernt elini sallayarak onu susturdu. "Kafanı yorma bununla. Çok daha önemli bir şey var. Wilhelm Kruuse hastaydı. Ciddi hastaydı. Çok zamanı kalmamıştı." Viskici Bernt arkasına yaslandı, bu bilginin birkaç papel ya da yeni bir bira değerinde olduğunu anlatmak istermiş gibi bir yüz ifadesiyle bizi süzmeye başladı. Sonra hızla ayağa kalktı, sevgili tabut çivilerinin başına gitti. İki parmağını havaya kaldırıp garsona bizi işaret etti, özenle bir sigara seçip bardan dışarı çıktı. Ernst Amca da nikotin açlığı çekiyordu ama elini yakalayıp onu durdurdum.

"Gitme! Biraz bekle! Bu bilgi niye bu kadar önemli?" Amcam içini çekti, yeleşinin cebinden çiğneme tütünü kutusunu çıkardı. Acil çözüm. İrice bir parça alıp alt dudağının arkasına yerleştirdi. "Gerçekten önemli olup olmadığı kesin değil! Ama Viskici Bernt'in bunu Kruuse'nin kendisinden öğrenmediğine eminim. Bekleyelim de görelim bakalım ne anlatacak."

"Anlıyorum," dedim. "Bunu Leirvik'ten öğrenmiş. Öyleyse Leirvik, Kruuse'nin nasıl olsa yakında son kez vedalaşacağını biliyorsa niye onu öldürsün ki?"

"Değil mi? Yani şu ünlü sarhoş dalaşması konusunu bir yana bırakırsak. Ama bunu yapamayız. Tam olarak değil yani. Ayrıca Bernt'in bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyoruz. Ya da doğru olup olmadığını."

Meydanda tanıdık bir siluet belirdi. Sarı yağmurluklu kız. Gür sarı saçları kapişonun altında gizlenmişti ama o olduğuna emindim. Sanki derin düşüncelere dalmış gibi yere bakarak ağır ağır yürüyordu. Aynı anda biraz önce gördüğüm araba rıhtımdan geri döndü, daha önce yaptığı gibi büfenin önünde durdu. Motoru çalışıyordu. Sürücü selektörle işaret verdi. Dışarıda başka hiç kimse olmadığı için kıza işaret verdiğini düşündüm. Boşuna. Kız kendi dünyasındaydı. Sürücü kornaya bastı. İki kere çaldı. Tıpkı gündüz olduğu gibi kız elektrik çarpmışçasına sarsıldı. İrkildi, koşmaya başladı. Birileri çingiraklı bir kahkaha attı.

Yerimden fırladım, ceketimi kaptım, otelden dışarı koştum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bir an için kıızı gözden kaybettiğimi sandım ama sonra yokuşun yukarısında, bir akşam önce Asha ve Per Vagle'nin durduğu yerin yakınında bir hareket sezdim. Sarı yağmurluğu bir an için gördüm, sonra kız dar yollardan birinde gözden kayboldu. Narvesen büfesi ve arabanın olduğu yere geldiğimde çok iyi tanıdığım bir ses duydum.

"Peşini bırakma Phillip, bakarsın akşama ziyafet vardır!" Aynı kulak tırmalayıcı kahkaha.

Bütün gücümü ortaya koydum. İyi koşarım. Köşeyi dönüp dar yola girdiğimde elli metre önümdeydi. Arkasından seslendim, durmasını istedim. Bu yaptığının çok akıllıca bir şey olmadığını anladım, kız hızını arttırdı. Bir süre sonra sağa döndü, ahşap evlerin arasındaki dar bir taş merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Çok formdaydı, merdivenleri uçar gibi çıkıyordu ama canımı dişime takıp peşinden gittim.

Yine de onu gözden kaybettim. Merdiven sola doğru keskin bir dönüş yapıp dağın yamacına bakan küçük, parke taşlı bir açıklıkta ve bir sığınığın kapısında sonlanıyordu.

Ortalıkta kimse yoktu. Çelik kapıyı açmayı denedim ama yerinden kımlıdamadı. Açıklığın iki

yanında küçük, beyaz boyalı, ahşap evler vardı; pencerelerinde ışık yanıyordu. Yeşil boyalı bir kapı bahçe olduğunu tahmin ettiğim bir yere açılıyordu. Kapı aralıktı, rüzgarda ileri geri sallanıyordu. Ayağımla yavaşça iterek açtım, içeri baktım. Çok doğru. Küçük, beyaz boyalı ahşap bir kameriyesi olan minik bir bahçe. Sarmaşık gülleri. Meyve ağaçları. Şık bir güney cenneti. Pencerelerden birinin arkasında bir hareket hissedince yavaşça geri çekildim. Kapının yanındaki ahşap çite iyice yaslanıp hiç kımıldamadan durdum. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Kız burada birilerini mi tanıyordu? Yoksa burada mı yaşıyordu? Bekledim. Her şeyi tek bir karta bağlamıştım. Şayet gelmezse onu yitirdim demektir, bu kadar basitti.

Ama geldi. On dakika sonra çakılların üzerinde dikkatli adımlar duyduğumda ev sahibinin kendi bahçesinde bu kadar dikkatli adımlarla yürümeyeceğini düşündüm. Kısa bir süre sonra kız kapıda belirdi, arkasından yavaşça kapadı. Onu korkutmamak için benden on metre uzaklaşana kadar bekledim, sonra "Sana bir zarar vermek istemiyorum Ida!" dedim. "Yalan söylüyorsam iki gözüm önüme aksın!" Tanrım! Daha fazla koşmayalım artık! diye düşünüyordum. O merdivenlerden bir de aşağı koşmak istemiyordum.

Tanrının iyiliği tutmuştu. Kız yavaşça arkasını döndü.

Hiç kımıldamadan durmuş ağlıyordu.

Ağlamayı bırakmasını söylemedim. Ağlayan birine ağlamamasını söylememek gerekir. Ağlamayı kendi başlarına kesmeden önce aslında onlarla hiç konuşmamak gerekir.

Onun yerine yürümeye başladım. Önünden geçip dik merdivene geldim. Altımda kaygan ve tehlikeli bir şekilde aşağı iniyordu. Şakır şakır yağmurun arasında kızın ayak seslerini duydum.

"Kimsin sen?" Ağlaması bitmişti. Yalnızca sesinde ağlama sonrasının izleri vardı.

"Seninle birlikte koşmalıydık aslında," dedim. "Çok iyi koşabilirdik. Madalyalar. Ün ve onur. Adım Phillip Moberg. Yalnızca Phillip de diyebilirsiniz!"

"Phillip Moberg?"

Döndüm. Bir sokak lambasının ışığı yüzüne düşmüştü. Salya sümük ağlamış olmasına karşın çok güzel olduğunu görmek kolaydı. Yeşil gözleri, küçük, dar, güzel bir burnu vardı. Gür saçları yüzünü çevreliyordu.

"Telefonda konuştuğun bendim," dedim. "Ernst Moberg amcam."

Gülmeye başlaması beni şaşırttı. Kısa, şaşkın bir kahkaha. "Sen mi telefonu..."

"Amcam araba sürüyordu. Cep telefonuyla oynamasını istemiyordum. Çok hızlı sürer."

Aslında onun yaşında bir kızın Ernst Amca'nın varlığından nasıl haberi olabildiğini sormayı dehşet istiyordum ama bunu şimdilik bir yana bıraktım. Soru şöyle bir şey olacaktı: "Senin gibi cici bir kız polisiye ve ucuz magazin haberleriyle dolu bir dergide çalışan şişkoca bir ihtiyarı nereden tanıyabilir?" Oysa şimdi her şeye karşın birbirimizle tanışmak üzereydik. Böylesi çok kötü bir başlangıç olurdu.

"Peki sen nereden bilebildin ki..."

"Öylesine şansımı denedim," dedim. "Gel daha önemli şeylerden konuşalım. Soyadın Svendsen mi yoksa Leirvik mi?"

"Leirvik!" dedi ve bunu öyle bir söyledi ki soyadının rasgele olmadığını anladım. Bu soyadı bir seçimin sonucuydu.

"Sırılsıklam oldum," dedim. "Gerçekten. İliklerime kadar ıslandım. Kafamızı sokacağımız, oturup

biraz konuşabileceğimiz bir yerler bulunur mu buralarda? Yani şayet istersen? İstemiyorsan Ernst Amcamlarla başbaşa oturup konuşmanı da ayarlayabilirim."

"Tamam," dedi. "Konuşabiliriz. Seninle konuşmayı isterim. Benim evime gidebiliriz."

Merdivenleri inmeye başladık. "Peşindeki Ulf ya da Jonny olduğunu mu sandın?" diye sordum.

"Evet. Ya da..."

"Ya da başka biri mi?"

"Kruuse'yi öldüren her kimse o."

"Ve bunu yapan Ulf ve Jonny olamaz. Ya da Ellen, öyle mi?"

"Yok, onlar da olabilir belki. Ama eve gidene kadar bekleyelim."

Asha'nın yaşadığı villa bölgesinde yaşıyordu, yalnızca vadinin biraz daha yukarısında. Asha ya da Ellen'in kafasının ne kadar bozuk olduğunu gösterdiği villayı geçerken saatin daha on bile olmamasına karşın içerisinin tümüyle karanlık olduğuna dikkat ettim. Hatta kapının üzerindeki lamba bile söndürülmüştü. Dışarıda park etmiş duran araba da yerinde yoktu.

"Vay canına!" dedim Ida'nın evine geldiğimizde. "Müthiş bir ev!" Ev eskiydi ama belli ki çok yakınlarda onarım görmüş, elden geçirilmişti. Alçak bir kanat kuzeye doğru uzanıyordu, ikinci kata geniş, modern bir camlı veranda yapılmıştı. Eski ve yeni öylesine bir şekilde içiçe geçmişti ki... Evet, stil deniyordu buna! Mimariden hiç anlamam ama burada birileri elini cebine iyice daldırılmış, sınıf arkadaşlarının en iyilerinden biri olması gereken bir mimarı da yanına almıştı belli ki. Her yanda - dışarıda, pencerelerde- devasa, rengarenk, içleri çiçekler ve yeşil bitkilerle dolu saksılar vardı.

"Burası Barkvik çiftliğinin eski büyük evi," dedi Ida. "Ellili yıllara kadar bütün bu evlerin olduğu yerler ekili çiftliklermiş. Annem ve babam çok ucuza aldılar, onlar aldıklarında burası beş para etmiyormuş. Ama annem mimar, babam da çok beceriklidir. Ve dedem..."

Şimdi yine sakat konuya girmişti, pantolonunun cebinde anahtarlarını ararken sustu. Amma iş ha, diye düşündüm. Annesi mimar, o çok becerikli babası Moss'ta tek odada yaşıyor, elinden her iş gelen dede de bir hücreye tıklmış içki hayalleri kuruyor! Hey, insanların dünyası nereye gidiyor böyle!

"Sen misin Ida?" diye evin içinden bir yerlerden bir ses duyuldu Ida kapıyı kapadığı sırada. Burada da çok fazla olasılık var, diye düşündüm. Lise Svendsen de kendine Kıbrıs'ta aşçılık kursu gören yeni bir heyecan mı bulmuştu? Yoksa Ida tek çocuk değil miydi?

"Biziz!" dedi Ida vurgulayarak.

Bunu duymak hoşuma gitmişti! Kulağa ne kadar da güzel geliyordu! Biziz anne! Yalnızca biziz! Ben ve Phillip. Benim Oslo'dan gelen sevgilim, biliyorsun! Büyük aşkım.

Neyse ki Lise Svendsen beni görmeyen ne kadar da hoş olduğunu söylemek için koştura koştura yanımıza gelmedi.

Bunun yerine gerçekten de salonda oturmuş keyifle kitap okuyordu. O anda Barkvik'teki bütün gelişmelerin ortasında bir kitaptan keyif almak mümkünse yani. En azından içeri girdiğimizde kitap okuyordu.

"Bu Phillip!" dedi Ida.

"Vay canına, nereden buldun onu? Denizin ortasından mı getirmen gerekti?"

"Özür dilerim," dedim. "Böyle içeri dalmamam gerekirdi." Şimdiden yerde çevremde dev bir gölcük oluşmuştu.

"Doğru banyoya!" dedi Lise Svendsen. "Soldan üçüncü kapı. Giysilerini koridora bırak, hemen kurutma makinesine atarız. Bu arada sana giyecek başka bir şeyler bulurum."

Burada işler hızlı gidiyor, diye düşündüm biraz sonra banyoda çıplak dururken. Saate baktım. Sıfırdan çıplak kalmaya: bir saatten az zamanda. Duşu açtım. İlaç dolabını yokladım. Yalnızca alışıldık şeyler. Kadınlara özgü ıvır zıvır. Eczaneden alınma tek ilaç yoktu, yalnızca aspirin. İyi de ben niye buna bakmıştım ki? Bilmiyordum. İnsanları ziyarete gittiğimde bir nedenle hep ilaç dolaplarını yoklarım. Sanırım herkes yapar bunu.

Ben duşun altındayken banyonun kapısı açıldı, yere giysilerin atıldığını duydum.

"Fillip?" Bu Lise Svendsen'di.

"Çok iyiyim!" dedim.

"İşin bittiğinde mutfağa gel. Seninle bir iki şey konuşmak istiyorum!"

"Tamam."

Düzenli hatun. Kendi kendime dalga geçerek eminim korunmayı bildiğimizden emin olmak istiyordur, diye düşündüm. Bunun dışında sıcak suyun altında aslında istediğimden çok daha kısa süre kaldım. Lise Svendsen gerçekten iyi birine benziyordu ama aynı zamanda hızlı ve kararlıydı. Gecenin ilerleyen saatlerini Ida'yla geçirmemin gündeme gelmesi pek inanılır bir şey olmazdı. Ida yolda benim tersime bu sonbahar liseye başladığını anlatmıştı ve yarın pazartesiydi. Geceyarısına doğru eşyalarımı toplayıp yola çıkmamın söyleneceğini tahmin ediyordum.

Korsan pantolonu, biraz küçük gelen kadife bir gömlek ve çıplak ayaklarla banyodan çıktım. Burada da irili ufaklı saksı bitkileri, ayrıca da içinde dört kütüğün sessizce yandığı kocaman, eski moda bir şömine vardı. Ahşap, büyük bir mutfak masasının başında Lise Svendsen önünde bir kupa çayla oturuyordu.

"Böylesi daha iyi sanırım?" Gülümsemesi çok gerçek görünüyordu.

"Çok daha iyi."

Oturmamı işaret etmemişti, ben de oturmadım. Parmağıyla tavanı gösterdi. "Şu yukarıdaki. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim.

"O benim kalbim! Ve şu sıralar bu kalp çok huzursuz." "Bu kadarını anlamıştım."

"İyi. Sen ondan ne istiyorsun?"

Bir an düşündüm. "Çok emin değilim," dedim sonunda. Sonra ona gerçeği anlatmaya karar verdim. Önümde oturan kadının duruşunda bir şeyler en iyisinin bu olduğunu söylüyordu. Yalan söylersem ya da yarı gerçeklerle geçiştirmeye çalışırsam anlayacaktı. Bunu görebiliyordum. Bu yüzden Ida'nın adını vermeden amcama telefon etmeyi denediğini, ama telefonu benim açtığımı, ayrıca Ida'yı ormanda, dedesinin evinin yakınında gördüğümü anlattım.

Lise Svendsen gözlerini yumdu. "Aman Tanrım! Ve daha biraz önce onunla koşu yarışı yaptın öyle mi?"

"Evet," dedim. "Çok iyiydi. Ben de iyiyimdir." Sonra ekledim: "İçimden öyle geldi. Merak etmiştim. Niye bu kadar endişeli olduğunu öğrenmek istiyordum. Üstelik.. Meydandaki arabada oturan o tipler pek sağlam sayılmaz."

"Yok," dedi. "Değiller. Ida bana senin Ernst Moberg'in yeğeni olduğunu söyledi."

"Doğru. Arada sırada onun için çalışıyorum. Fotoğraf çekiyorum. Aslında Ida'nın onun adını duymuş olması bile bana biraz garip gelmişti."

Lise Svendsen yeniden gülümsedi. "Doğru, bizim evde kimse Yeni Polisiye Dergi'ye abone değil."

"Şimdiden tahmin etmiştim bunu zaten," dedim. "Ida'nın babası Ernst Moberg'in zirvede olduğu günlerde onun hayranlarından biriydi. Bütün kitaplarını almıştı. Kimilerini ben de okudum. Hiç fena sayılmazlar. Bütünüyle bıraktı mı yazmayı, yani şöyle..."

"Eli yüzü düzgün bir şeyler mi? Evet, bıraktı. İçinin boşaldığını söylüyor."

Başını salladı. "Ida'nın yanma git Phillip! Yalnızca bir şey söyleyeceğim: Ida bunu yapanın dedesi olmadığı düşüncesine çok kötü saplanmış durumda. Bu yüzden onu bu konuda sıkıştırma."

"Peki ya siz?" dedim. "Siz ne düşünüyorsunuz."

"Neye inanacağımı bilmiyorum," dedi yorgun bir sesle. "Şu anda her şey berbat bir karmaşa yalnızca. Amcanın kafası seni böyle bir işin ortasına sürüklemeyecek kadar çalışıyor olmalıydı. Tamam, artık çık bakalım buradan! Yok, bekle! Çaydanlığı da yanına al!"

İkinci katta Ida'nın odasının kapısı açıktı. Alacakaranlıkta, büyük, yeşil bir şalla örtülmüş bir lambanın altında oturuyordu. Yıllar içerisinde kızların odalarına girme şansını yakaladığım olmuştu ama burası şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden farklıydı. Sporcu kahramanların ya da rock yıldızlarının posterleri yoktu içeride. Bunun yerine dolu kitap rafları ve birtakım grafik baskılar. Müzik çalardan klasik müzik geliyordu. Bir duvarın tamamı farklı büyüklükte fotoğraflarla kaplanmıştı. Hepsi de çerçeveliydi. Bütün oda biraz eski modaydı. Belki de burada biraz zamanın dışında yaşıyordu. Acaba cep telefonlarından hiç anlamıyor olmasının nedeni de bu muydu?

"Sanırım küçük bir sohbet yapman gerekti," dedi. "Yoksa sorguya mı çekildin?"

Çaydanlığı önceden iki kupa yerleştirilmiş olan masanın üzerine koydum. "Yok canım. Gerçekten de bir sohbet denilebilirdi. Bana sorarsan annen çok iyi birine benziyor." "Öyledir. Sorun şu ki babam da öyle. Çok çok iyi." "Anladığım kadarıyla boşanmışlar," deyip oturdum. "Adresi Moss'ta olduğuna göre."

Ida tuhaf gözlerle bana baktı.

"Kötü etkiler altındayım ben," diye sürdürdüm. "Polisiye haberler yazan bir gazeteciyle birlikte yaşayınca böyle oluyorsun. Bütünüyle otomatik işliyor kafan."

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?" dedi şaşırarak.

"Evvvet! Benim sorunum şu ki ne annem ne de babam o kadar iyi tipler değiller. Hatta tam tersi diyebilirim aslında. Tam bir pislik çuvalı ikisi de!"

"Annen ve baban hakkında böyle şeyler söyleyemezsin ama!"

"Sorry!" dedim. "Gel onların harika iki insan olduğunu söylemişim gibi yapalım o zaman."

Güldü. "Çok tuhafsın!"

"Kruise'yi kim öldürdü Ida? Deden öldürmediğine göre."

"Bilmiyorum."

"Yok, bunu anlıyorum elbette. Yoksa burada değil Gundersen'in ofisinde oturuyor olurdun şimdi. Ama bu konuda epey kafa yormuş olmalısın." Onunla iyice dost olmak için ekledim: "Ben de dedenin yaptığını sanmıyorum gerçekten. Gazetecilerden bir çoğunun da bu konuda kuşkuları var." Alçak sesle, "Doğru mu söylüyorsun?" dedi.

Aslında işler o kadar da basit değildi ama ben yine de doğru olduğunu söyledim. "Kruise hastaydı," dedim. "Çok zamanı kalmamıştı. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi kesin bir sesle. "Annem de ben de biliyorduk. Dedem bize yakınlarda anlatmıştı. Bir cumartesi akşamı buraya geldi. O gün içmemişti. Üzgündü. İki iyi dosttu Phillip! Çok iyi dosttu. Dedem aşağıda, salonda oturup ağladı, çünkü Kruise ona sonunun yaklaştığını anlatmıştı."

"Kanser falan mıydı?"

"Evet. Her yanını sarmış. Kruise doktora gitmek istemeyen tiplerdendi. Farkına vardıklarında artık çok geçmiş. Yapılacak hiçbir şey kalmamış."

"Kaç kişi biliyordu bunu?"

Ida omuzlarını kaldırdı. "Eminim pek çok kişi. Sen aşağıda daha birkaç saat geçirdikten sonra öğrenebildiğine göre..."

"Evet, öyleyse polisin de bu konudan haberi vardır elbette," dedim. "Deden için iyi bir kart bu."

"Başlıca teori dedemin sarhoş olunca kafayı yediği yolunda olduğundan pek bir yararı yok bunun. İnsan kendini böyle bir şeye karşı savunamıyor. Ama dedem içtiğinde öyle olmaz. Duygusallaşır, vahşileşmez."

"Yok ama, bildiğim kadarıyla sarhoş olduklarından bilek güreşinden biraz daha fazlasını da yaptıkları olmuş."

"Tabi, ama... bunlardan bir şeyler anlayabilmek için ikisini de tanıman gerekirdi Phillip! Aralarında biraz sert bir konuşma tonu vardı. Ayık olduklarında da böyleydi bu. Birbirlerini bütün yaşamları boyunca tanımışlar. Çocukken birlikte oynamışlar. Üstelik... Kruise vasiyetinde dedeme bir yığın para bırakmış. Bir milyon ya da daha fazla bir paradan söz ediyorum. Kruise'nin dünyaya veda ettiği gün dedem zengin olacaktı. Dedemin sağlığı çok iyi. Daha yıllarca yaşayabilir. Bütün bunları elinin tersiyle itecek kadar aklını kaçırmış olamaz..." Ağlamaya başladı. "Ve şimdi aşağıda, hücrede oturuyor!"

Leirvik dede için bir olumlu puan daha, diye düşündüm. Şayet bu doğruysa. Şayet yalnızca sarhoşken attığı bir palavra değilse. Tam şimdi bu konuda kafa yormak gerekmiyordu. Doğruysa vasiyette yazıyordu elbette ve vasiyetname de kuşkusuz çoktan açılmış olmalıydı. Bu haber basına sızmamış olsa bile. Evet, Hâkon Leirvik için işe yarar bir kart daha, öte yandan böylesi büyük bir mirasın vasiyetnameden silinmesi karşısında kimilerinin nasıl tepki verdiklerini bilecek kadar çok polisiye roman okumuştum. Bazı insanlar balta, satır ya da ellerine ne geçerse onu kullanacak kadar kendilerinden geçebilirlerdi.

Masanın üzerine eğildim, sağ elimin işaret parmağıyla yavaşça Ida'nın eline dokundum. Ağlamayı bırakması gerektiğini söylemedim.

Gülümsedi, bir kâğıt mendil buldu.

Ayağa kalktım, duvardaki fotoğraf sergisine bir göz attım. Epey bir iş olmalı, diye düşündüm. Her bir fotoğraf tek tek camlı çerçevelere yerleştirilmişti. Kimi çerçevelerde tek bir resim varken ötekilerde çok sayıda resimle kolaj yapmıştı.

Resimlerden çoğunun eski, siyah beyaz fotoğraflar olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Dedelerinin zamanından kalma araba ve giysi modelleri vardı. Kimileri o kadar eskiydi ki koca bıyıklı adamların, geniş şapkalı kadınların bulanık hayalleriydi.

"Bunlar benim büyük büyük dedemle ninem," dedi parmağını tam böyle bir fotoğrafın üzerine

koyarak. "Annemin dedesiyle büyükannesi." Siyah üzerine bir park motifi çizilmiş bir perdenin önünde duruyorlardı, siyahlar giymişlerdi. "Evlilik fotoğrafları."

"Aile ağacını mı araştırıyorsun yoksa?" diye sordum. Bundan daha çılgınca bir hobi düşünemezdim.

"Yok, aslında değil. Ama bu fotoğrafların çoğunu tavanarasında sağda solda buldum. Sonra da çerçevelettim. Bu arada bak, şunlar dedemle babaannem. Hâkon ve Edith Leirvik."

Hâkon Leirvik geniş omuzları, çift düğmeli ceketiyile eski bir Volvo'nun önünde duruyordu. Şapkası arkaya itilmişti. Karısı ondan çok daha ufak tefekti, üzerinde beyaz bir elbise vardı. Kocasının koluna girmiş, ona yaslanmıştı. Fotoğrafçıya gülümsüyorlardı. Yeni araba. Aydınlık gelecek. Otuzlarında olmalıydılar, büyük olasılıkla geleceğin de onlara gülümsediğini düşünüyorlardı. İnsan ne kadar yanılabilir.

"Babaannem daha babam küçükken ölmüş," dedi Ida.

"Kardeşler?"

"Yok. Yalnızca ikisi. Babam uzun süreler kendi dedesinin yanında yaşamış."

Ne zaman babası birkaç ay biraz kafayı çekmeye karar verse böyle yapmış olmalı, diye düşündüm.

Bunun dışında elbette Ida'nın, annesiyle babasının çeşitli yerlerde çekilmiş bir yığın fotoğrafı vardı. Babasını İnternet sayfasındaki fotoğraflardan tanıdım, tıpkı biraz önce salona girdiğimizde Lise Svendsen'i tanıdığım gibi. Bu konuda çenemi tuttum elbette. Yaşamına burnumu sokma konusunda ne kadar berbat biri olduğumu ona göstermem o kadar da gerekmiyordu. Ama sonra ötekilerden biraz farklı bir fotoğraf dikkatimi çekti. Siyah beyazdı, ama resimdeki Ida'nın annesinin çok gençken çekilmiş bir fotoğrafı olduğu kuşkusuzdu. İki erkeğin arasında duruyordu; ikisinin de bellerine dolamıştı kollarını. Onlar da kameraya gülümsüyorlardı, tıpkı insanların çoğunun kimbilir hangi saçma nedenden dolayı hep yaptığı gibi. İda'ya benziyordu, başka bir deyişle çok güzeldi.

"Annenin eski sevgilileri mi?"

"Ne demezsin. Bunu duymak hoşuna giderdi." Güldü. "Bunlar Knut ve Öyvind." İda'ya baktım.

"Knut Wilhelm Kruuse ve Öyvind Lange. Knut araba kazasında ölmeden hemen önce çekilmiş bu fotoğraf. Eminim duymuşsundur. Babamın en iyi arkadaşlarıydı onlar. Büyük olasılıkla fotoğrafı da babam çekmiştir."

"Nasıl olmuş peki kaza?"

İda omuz silkti. "İşin içinde alkol olduğunu düşünmemek elde değil. Sonuçta Knut Wilhelm Kruuse'nin oğluydu. Böyle şeyler nesilden nesile geçer genelde. Aslında bir önemi de yok. Arabada yalnızmış, bir ağaca çarpmış. Yanında kimseyi götürmedi yani."

Yeniden oturduk. "Sana anlatmadığım bir şey var," dedim.

"Şimdi heyecanlandım işte," dedi. "Matematiğimin zayıf olduğunu da mı buldun yoksa?"

"Yok," dedim. "Okul işleri hiç ilgimi çekmez."

Ellerini ağzına götürdü. "O sendin!" dedi. "Laudalen' deki! Kaya yığınının tepesinde duran sendin!"

"Özür dilerim," dedim. "Seni korkutmak istememiştim."

Bir anda çok düşünceli bir ifade belirdi yüzünde. "Sen... Aşağıdaki açıklığa indin mi?"

"Evet. Tam senin durduğun yerde durdum. Yaklaşık senin gördüğün şeyleri gördüm. Köpekleri.

Herhalde cüzdanı arıyorlardı."

"Cüzdan mı?"

"Kruuse'nin cüzdanı. Kayıp." Kayıp cüzdan konusunu anlattım ona. "Sonra bir şey daha var," diye sürdürdüm. "Şimdi bana kızma ama... Oralarda çok dolaşır mısın sen?"

Birden yüzü kıpkırmızı oldu. Bir anda yığınla eksi puan aldığımı anlamıştım.

Hayır der gibi başını salladı. "Hayır. Ormanda tuvaletini yapan ben değilim! Yukarıda neler olduğunu anlamış olmalısın herhalde."

"Evet," dedim. "Birileri yukarıda oturup bekliyormuş. Uzun süreler. Sık sık."

"Ben de tam böyle düşünmüştüm," dedi. "Ama kim? Ve niye?"

Omuz silktim. Tam o anda bu konuda akıl yürütmeye hiç istekli değildim. Annesi kapının önünde durmuş içeriği dinlediği sürece.

Kapının altındaki açıklıkta hareket eden bir gölge.

11. Bölüm: Asha'nın Sırrı

Saat neredeyse on iki olmuştu. Bulutlar aralanmış, giderek büyüyen ay villa bölgesinin ve fiyordun üzerine mavi beyaz ışıklar saçmaya başlamıştı. Yokuştan aşağı, meydana doğru yürüyordum. Kurutma, yeni çıkmış giysilerimin sıcaklığını ve rahatlığını hissediyordum. Çeyrek saat önce Ernst Amca'ya bir sms gönderip yaşadığımı ve üstelik de keyfimin çok yerinde olduğunu haber vermiştim. Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. Doğru olan şey yaşadığım ve oldukça endişeli olduğumdu. Çok endişeli. Bu kasabada hastalıklı bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Bütünüyle kontrolden çıkmış bir şey. Şimdiye dek olanların yalnızca başlangıç olduğu konusunda güçlü bir duygu vardı içimde. Acımasız cinayetin arkasında duran güçlerin henüz yatışmadıkları konusunda şerifin ofisinde kilit altında tutulan adamın gerçekten de suçlu olduğu ortaya çıksa bile. Birden kafamda bir düşünce belirdi: Varsayalım gerçek suçlu Leirvik olsun. Bu suçu işlerken yalnız olduğu da kesin miydi peki? Burada bir olasılık yatmıyor muydu? Hayır, bu işe yaramazdı. O zaman sarhoşken geçirilmiş öfke nöbeti hesap dışı kalıyordu. O zaman zaten ölmek üzere olan bir adamın yaşamına son vermeyi planlayan birden fazla insan var demekti.

Kristin Alsaas'ın sevgilisi ve sorunlu çocuğuyla birlikte yaşadığı eve varmışım. Yine kapkaranlıktı. Araba da yoktu. Yoksa arabayı garaja mı koymuşlardı? Hep birlikte yatmaya mı gitmişlerdi? Yoksa içerideki iki yetişkin yattıkları yerde 'bütün gece dans etmeyi' o kadar çok seven kızı mı bekliyorlardı? Böyle olduğunu sanmıyordum. Boş evlerde garip bir hava olur. İnsanların yokluğu her yanlarından bellidir. Bu benim sahip olduğum bir yetenek. Böyle şeyleri sezebilirim. Bir zamanlar evlere, kulübelere gizlice girmek gibi bir hobim varken bu özelliğim çok işime yarardı. Şimdi yine aynı duyguya kapılmışım, başka birine ait bir yere gizlice girme güdüsüne. Eski alkoliklerin ya da uyuşturucu bağımlılarının kaçamak yapmalarına neden olan güdünün benzeri bir şey olduğunu tahmin ediyorum bunun. Birden insan asla yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yapıveriyordu. Yoluna devam et, diye düşündüm, hemen uzaklaş buradan, bir metre daha, on metre, yüz metre, sonra tehlike bölgesinin dışına çıkmış olacaksın, o zaman boş ev senin üzerindeki gücünü yitirecek. Öte yanda küçük bir şeytan kulağıma fısıldıyordu, evet, sesini açıkça duyabiliyordum: Ama bu kez her şey farklı Phillip! Bu kez bir şeyler çalmak için ya da haylazlık olsun diye yapmıyorsun! Bu kez iyiliğin hizmetinde olacaksın!

Durdum, "iyiliğin hizmetinde" mi? Elbette. Bir kötülüğün arkasında yatanları bulmaya çalışmıyor muydum? Korkunç bir cinayetin? Ayrıca artık sürekli olarak kendimi konunun dışında bulmaktan bıkmaya başlamışım. Ida'yı yalnızca birkaç saattir tanıyordum ama odasını görmek bana ne kadar çok şey öğretmişti. Orada onunla birlikte oturmak. Uyuyup rüyalar gördüğü, kitap okuduğu, müzik dinlediği ve ödevlerini yaptığı odada olmak. Çok şey. Ya Asha? Şimdiye dek onu yalnızca aksi yönüyle gördüğümün farkına vardım. Haplardan uyuşmuş. Ya da kim bilir hangi hastalıklı yıkımın etkisi altında Ernst Amca ve benim gözlerimizin önünde Kristin ve Tron'u uçurumdan aşağı yuvarlamaya çalışırken. Kimdi gerçekte? Bütün bunların gerisinde? Kendi deneyimlerimden onun da görüldüğünden farklı biri olduğunu biliyordum. Daha fazlası. Büyük olasılıkla çok daha fazlası. Elbette ne okuduğunu, ne tür müzik dinlediğini, yatağının nasıl görüldüğünü ya da yazı masasının derli toplu olup olmadığını görmek için bir eve gizlice giremezdim. Ama düşündüm ki belki... Belki yine de odasına bir göz atmak mümkün olabilirdi. Ne de olsa aşağıda, birinci katta uyuyordu.

Orada durmuş kendi kendime yalanlar atıyordum.

Komşu arazi boştu, yokuşun aşağısındaki evin ancak çatısını görebiliyordum; yukarısı göz alabildiğine elma ağaçlarıyla kaplıydı. Buranın kim bilir ne kadar para ettiğini düşündüm ve alçak çitin üzerinden atladım. Ağaç gövdelerinin arasından hızla yürüyüp sokak lambalarının ışığından uzaklaştım. Durdum. Dinledim. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Hoşuma gitmişti. Hiç ses çıkmıyordu. Araba sesi bile yoktu. Tek bir insan yoktu. Bahçeyi geçtim, Kristin ve Tron'un garajının arkasına geldim. Burada da çit o kadar alçaktı ki ne işe yaradığını anlamak güçtü. Belki de yalnızca biraz hastalıklı bir ilke söz konusuydu. Burası benim mülküm. Orası senin. Ve iki arazi arasında bir çit olması gerekir, çünkü her zaman böyle olmuş. Garajın arka duvarının yukarısında dar bir pencere vardı. Derme çatma bir testere sehpasının üzerine çıkıp içeri baktım. Arabanın genelde durduğu yerde beton zeminde büyük bir yağ lekesi vardı. Bir köşede dört kış tekerleği, uzun duvarlardan biri boyunca üzerinde bir garajda görmeyi bekleyeceğimiz türden şeylerin karmakarışık durduğu bir çalışma tezgâhı ve bir raf vardı. Sehpadan aşağı indim, evin arka tarafından yürüyerek bahçeyi geçtim. Burada sıkışıp kalabilirdim. Küçük çocuğu olan bir anne babanın gece yarısı evde olmaması doğal bir şey değildi, bu yüzden büyük olasılıkla çok yakında geri döneceklerdi. Şayet Asha'nın odası ön tarafa bakıyorsa o zaman vazgeçmek zorundaydım. Yani, çabucak bir göz atıp hemen geri çekilmem gerekirdi. Kapıyı çal. Her zaman kapıyı çal. Bu bir kuraldır. İçinde hissettiğin duygu yol göstericidir yalnızca, daha fazlası değil. Bir eve asla önce kapısını çalmadan girmeye kalkışma. Bu yüzden şimdi köşeyi dönüp duvar dibinden kapıya ulaşmıştım. Sonra parmağımı kapı ziline bastım. On saniye orada tuttum. Ses içerideki odalarda yankılandı. Koşarak geri kaçtım, karanlığın içinde durup dinledim. Hiçbir şey olmadı. Şimdi tek emin olmadığın konu Asha'nın içeride uyuşturucuyla kendinden geçmiş bir şekilde yatıp yatmadığıydı, ama öyle olduğunu sanmıyordum. Kesinlikle dışarıda 'dans ediyor' olmalıydı. Giriş katma sağlam bir kapıyla giriliyordu, kapının iki yanında neredeyse yere kadar inen iki pencere vardı. Bunlardan birini kırmak söz konusu bile olamazdı, öyle büyüklerdi ki bütün komşuları ayağa kaldırırdı gürültü. Üstelik herhangi bir işaret görmemiş olmama karşın bir yerlerde gizli bir alarmı çalıştırma riskini göze alamazdım. Başka bir deyişle camı kırıp giremezdim, o zaman kapının kendisini zorlamam gerekiyordu ve bunu yapacak aletlerim yoktu. Ne yapalım. Öyleyse ben de cici çocuk olacaktım demek ki. Zaten Ernst Amca'ya da böyle söz vermişim, sorun yoktu. İçeri bakmayı denedim. Olmadı. Perdeler sımsıkı çekilmişti. Minicik bir aralık bile yoktu. Ama çocukluğumdaki kısa polisiye kariyerimde öğrendiğim bir şey varsa o da umutsuz görünse bile vazgeçmemektir. Çevreme bakındım. Bahçeden arka kapıya kadar da karo kaplı bir yol uzanıyordu ama henüz tamamlanmamıştı. Merdivene on metre kala kesiliyordu. Yolun geri kalanında çimenler kesilmiş, Tron ya da Kristin karoların sağlam oturması için destek olsun diye yere kum dökmüşlerdi. Burada en son birilerinin çalışmasından bu yana çok zaman geçmiş gibi görünüyordu, çünkü kumun üzeri ayak izleriyle doluydu. Başka bir deyişle bu arka kapı çok sık kullanılıyordu. Ayaklarımı çimenlerin üzerinden ayırmamaya çalışıyordum ki arkamda bir kartvizit bırakmayayım. Yere çömeldim. Çeşit çeşit ayakkabı ve bot izleri vardı ama merdivenlerin yanında ve üzerinde yalnızca bir çeşit gördüm. Çizmeler. Sivri burunlu kovboy çizmeleri. Asha'nın. Başka bir deyişle kendi girişi vardı ve doğal olarak da kendi anahtarı. Şimdi düşünmeye başlamıştım: Eve geç geliyor. Belki her gece değil ama sık sık. Geldiğinde sarhoş oluyor. Ya da uyuşturucudan sersemlemiş. Yorgun ve bitkin geliyor, yatmak istiyor. Büyük olasılıkla çoktan edindiği bir tecrübe vardır ki o da kapının önünde anahtarını bulamamak. Ya gerçekten kaybettiği için ya da kafası çok bulanık olduğundan önünü bile göremediği için. Asha gibi birinin fazladan bir anahtarı vardır bir yerlerde. Tombala!

Ama nerede? Tecrübeyle biliyordum ki böyle bir şeyi körlemesine aramak bir işe yaramayacaktı. Doğal olarak genelde kullanılan yerleri, paspasın altını, kapının kirişinin üzerini yokladım yoktu. O zaman insanın düşünmeye başlaması gerekir. Asha kim? Henüz bunu bilmiyorum ama aptal olmadığını biliyorum. Büyük olasılıkla çok kurnaz bir kız olmalı, en azından yemek masasındaki gösteri bunu işaret ediyordu. Yani kurnaz ve yorgun. Akıllıca bir yer, bahçenin çok aşağılarında olmamalı, çünkü oraya kadar yürümeye üşenir. Kapıdan birkaç adım uzakta akıllıca bir yer. Ida ve annesinin evindeki gibi çiçek saksıları yoktu burada, ayrıca çiçek saksıları da o kadar akıllıca bir gizleme yeri sayılmazdı zaten, ister içine ister altına koyulsun. Neredeyse paspasın altı kadar aptalca. Yer karoları? Evin köşesine kadar hepsinin kenarlarını parmağımla bir bir yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Sağlam iş çıkarmışlardı. Karolar yere sımsıkı oturtulmuştu. Ağaclar. Bir huş ve yaşlı bir çınar. Şayet anahtar onlardan birinin bir yerine gizliyse bütün olayı aklımdan çıkarıp atabilirdim, ağaç gövdelerindeki bütün girinti çıkıntıları araştırarak zamanım yoktu. Kendime beş dakika verdim. Hiçbir şey bulamadım. Sonra aklıma garajla ev arasındaki yolun ortasında kenarlarına yuvarlak taşlar döşenmiş küçük bir havuzu geçtiğim geldi. Oraya geri döndüm. Başarısız girişim. Buraya sazlar ekmeyi denemişlerdi ama bitkiler suyun içinde ölmüşlerdi. Havuzun kenarına yuvarlak taşlardan bir duvar örülmüştü. Dizlerimin üzerine oturdum, ceketimin kollarını sıvadım. Zemin vıcık vıcık kaygandı. Yeşillikler, çürümüş yapraklar. Tam ortasında plastik bir leylek yan yatmış duruyordu. Uzandım, leyleği yukarı kaldırdım. Burada da anahtar yoktu. Buralarda bir yerde olmalı, diye düşündüm. İyice kıyısına kadar gelmiştim! Bundan emindim. Barkvik kumsallarından getirilmiş yuvarlak taşlar. Binlerce yıl önce buzların aşındırıp yuvarladığı açık renk granitler. Birbirinin aynı. Hemen hemen. Yaklaşık iki metre genişliğindeki oval havuzun her iki ucuna neredeyse siyah birer taş yerleştirilmişti. Birinin başına çömeldim, yerinden kımıldatmayı denedim. Kımıldamıyordu. Elimi yeniden soğuk suya soktum. Zemini dikkatle yokladım. Hiçbir şey yoktu. Ama elimi yeniden dışarı çıkaracağım sırada duvarda bir çatlağa sıkıştırılmış kaygan bir şeyle karşılaştım.

Bu siyah plastikten eski bir film kutusuydu. Salladım, içinde hiçbir şey hareket etmiyordu. Elbette, diye düşündüm heyecanla. Şayet o çatlaktan kurtulursa suyun yüzüne çıkmasını diye içini bir şeylerle doldurmuş olmalıydı Asha.

Haşhaş görmek bende daha önce hiç böylesine bir düş kırıklığı yaratmamıştı!

Kutu ağzına kadar yağlı, pis kokulu ot doluydu. Anahtar falan yoktu. Kapağını kapadım, kutuyu yeniden çatlaktaki yerine ittim.

Sonra havuzun çevresinde hızlı adımlarla yürüyüp öteki siyah taşın yanına gittim. Burada duvar sağlam ve pürüzsüzdü ama zeminde, çürümüş saz köklerinin dibinde yeni bir film kutusu daha buldum. Kurşun gibi ağırdı, bunun da içinde biraz önceki otlardan bir parça vardı. Bir de anahtar.

Anahtar kilide ses çıkarmadan kayarak girdi. Bir anda içerideydim, içerisi karanlıktı ama dar koridorun öteki ucunda bir merdiven olduğunu seçebiliyordum. Birkaç metre aşağıda iki yanda birer kapı vardı. Bir tanesi belli ki hiç kullanılmayan bir konuk odasına açılıyordu, içeride duvara dayalı iki kişilik bir yatak vardı ama üzerinde şilte ya da yorgan yoktu. Pencerenin kenarında eski, yıpranmış bir koltuk, bir karton kutu yığını. Onun dışında başka bir şey yoktu.

Öteki oda Barkvik Kraliçesi'ne aitti. İçeride tatlı bir tütsü ve parfüm kokusu sigara izmaritlerinin o ekşi kokusuna karışmıştı. Düzeltilmemiş bir yatak, üzeri her türlü ıvır zıvırla, kül tablaları, bir yığın mum, dergi ve gazeteyle dolu alçak bir sehpa. Biraz daha ışığa ihtiyacım vardı yoksa girişimim hiçbir işe yaramayacaktı. Pencereye gidip perdeyi yana çektim. Ayın mavi beyaz ışığı odanın içine doldu, içerisini büyümlü bir havaya bürüdü. Oda giriş kapısının kuzey tarafındaydı, Asha güneydeki bahçe

tarafından gelecekti, yani pencerenin önünden geçmeyecekti. Pencereyi araladım. Şayet şimdi gelirse kaçma yolum açılmıştı.

Tamam, burada ne bulmayı bekliyordum ben? Bunu. Havasız, karmakarışık bir oda. Her yanda giysiler vardı. Yerlerde, iki sandalyenin üzerinde. Masanın üzerindeki kül tablası ağzına kadar doluydu, tabakta yarısı yenmiş bir pizza dilimi vardı. Kül tablasını ve kız külotlarını bir yana bırakırsak hemen hemen benim odama benziyordu. Yazı masasına oturdum. Dikkat çekecek kadar derli topluydu. Bilgisayarımı çalıştırmaya cesaret edemedim, sabit diskinde olan şeyler de o kadar ilgimi çekmiyordu zaten. Bir anahtar aramıştım, aradığımı bulmuştum. Aynı zamanda on-on beş gram haşhaş bulmuştum ki bunları aramıyordum. Asha bir şeylerini gizliyordu. İçeride de gizlediği şeyler var mıydı? Ida'nın bunu bütünüyle olanaksız görmüyor olmasına karşın Asha'nın Kruise'nin öldürülmesiyle herhangi bir ilgisinin olduğuna inanmak bana zor geliyordu. Ama ya bu dava çoğunluğun düşündüğü gibi son derece basit bir davaydı ya da çok ama çok daha karmaşıktı. Şimdi elime geçen fırsattan yararlanmalıyım. Bir daha asla bulamazdım böylesi bir şans. Yeniden kuralları hatırladım: Bilindik yerleri arama. Yine de yazı masasının çekmecelerini hızla taradım ve bir porno dergi dışında hiçbir şey bulamadım. Bunun tek ilginç yanı genç bir kızın çekmecesinde durmasına karşın resimlerdeki tiplerin hepsinin erkekler ve genç delikanlılar olmasıydı. Belki bu da çok garip bir şey değildi, bu konuda bir fikrim yoktu. Yazı masasının üzerindeki kâğıtlara baktım, bu bir resim defteriydi. Burada da erkek resimleri vardı ama bu oğlanları tanıyordum ben. Bunlar Ulf ve Jonny'nin resimleriydi. Dergideki tiplerin tersine Ulf ve Jonny birbirlerinin tepesinde değillerdi. Portreler ya da onları gündelik yaşamlarında gösteren çizimler vardı defterde. Elinde sigarasıyla Jonny ya da tütün saran Ulf. İyi çiziyor, diye düşündüm. Felaket yetenekliydi!

Çekmecelerin altlarını da yokladım. Kimileri buralara para ya da belgeler gizlerler. Biraz akıllıca ama yeterince değil, çünkü burası bütün ev hırsızlarının bildiği bir yerdir. Kitaplardan rasgele bir iki kitap çektim, daha fazlasına zamanım yoktu; aldığım kitapların sayfalarını hızla çevirdim, ama hiçbir şey yoktu. Dur! diye düşündüm. Şimdi yine de tam alışıldık olanı yapıyorsun. Bütün o öteki aptalların davrandığı gibi davranıyorsun. Sahi, bu arada ne arıyordun sen? Her şeyi arıyordum - o lanetli gecede Leirvik'in evinde olanlarla Asha arasında bir bağlantı oluşturabilecek herhangi bir şeyi. Ya da şu ya da bu nedenle Leirvik'le arasında bir bağlantı olduğunu gösteren bir şeyler. Sonra kafamda bir şimşek çaktı: Su! Anahtar sözcük bu olabilir mi? Uyuşturucuyu havuzda gizliyor ve biz genellikle farkında olmadan belli kalıpları izleriz. Bir televizyon programında beynin nasıl işlediğini görmüştüm. Beynin etkinliklerinin büyük çoğunluğu bilinçaltında gerçekleşiyor. Bu bodrum katında bir tuvalet de olmalıydı, büyük olasılıkla bir de banyo. Su. Her şeyimi tek karta yatırıp sonra da buradan çıkıp gitmek zorundaydım.

O sırada bir arabanın motorunun sesini duydum, birkaç saniye sonra da açılıp kapanan kapıların seslerini. Kalbimin vuruşları hızlandı, iki olasılıktan biriydi. Ya Kristin ve Tron ufak oğlanla birlikte eve dönmüşlerdi ya da Ulf ve Jonny Asha'yı arabayla getirmişlerdi. Şayet ilkiyse, durumum o kadar kötü sayılmazdı, ikinci durumda işler biraz daha karışıyordu. Ama her iki durum da benim burayı terk etmemi gerektiriyordu hem de bir an önce! Odadan çıktım, kapıyı sessizce arkamdan kapadım, aynı anda antreden sesler duydum. Konuk odasına gittim. Karanlıkta durup dinledim. Bağırış. Çocuk ağlaması.

"Ellen? Elleeen!"

Basamaklarda adımlar. Annesiydi.

"Evde misin Ellen?" Yavaşça kapıyı çaldı.

"Anlaşana, evde yok işte!" diye bağırdı Tron yukarıdan. "Saat daha yarım bile olmadı!"

Şayet Tron akşamın erken saatlerinde yaşadıklarının öfkesini üzerinden atmaya çalıştıysa pek de başarılı olamamıştı. Böğüren bir boğa gibi geliyordu sesi.

"Yokmuş," dedi Kristin. "Burada yok! Yavaş ol biraz! Bana bağırmama dayanamam!"

Kristin'in geri döndüğünü gördüm. Yeniden merdivenlerde ayak sesleri.

"Seninle birlikte yaşamaya karar verdiğim zaman bana sunulan fazladan hediyeler için tanrı yardımcım olsun!" diye aynı ses tonuyla sözlerini sürdürdü Tron.

O sırada cep telefonum öttü. Bacağımın üzerinde titreşti. Çıkarıp hemen kapadım. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

"Eminim Ellen'dir!" dedi Kristin heyecanla. Ceplerinde veya çantasında telefonunu arayışını görür gibi oldum. Kısa bir süre sonra: "Tuhaf! Çalan senin telefonun muydu?"

"Gülünç olma! Ellen ne zamandan beri sana mesaj göndermeye başladı ?"

"Sana, çalan senin telefonun muydu diye sordum!" diye bağırdı Kristin öfkeyle.

"Hayır diyorum!"

"Tamam ama neydi öten! Burada bir yerlere bir mesaj geldi!"

Tron'un sesi sakinleşmişti, ne dediğini duymakta zorluk çekiyordum, kapıyı biraz aralama riskini göze aldım.

"... telefonunu almadan dışarı çıkmıştır belki?" diyordu Tron.

"Şimdi de gülünç olan sensin işte! Telefonu olmadan hiçbir yere gitmez Ellen."

"Birden fazla telefonu varsa hiç şaşırırmam. Aşağıya inmemi ister misin?"

"Delirdin mi sen Tron? DELİ MİSİN SEN! Bir daha asla onun eşyalarını karıştırmayacağımıza söz verdik. Sözümüzü tutmazsak..."

"Tamam, tamam! Aslına bakarsan kaybedecek çok fazla bir şeyimiz olduğundan da emin değilim, yani Ellen'in bize güveni söz konusu olduğunda."

"Olmaz olur mu," dedi Kristin. "Bundan emin olabilirsiniz! Sen hiç..."

Sesleri zayıfladı. İkinci kata çıkmışlardı.

Ellen'in odasında yakıcı bir şeyler bulundurmaması için bir neden daha, diye düşündüm. Burayı daha önce karıştırmışlardı. Büyük olasılıkla bahçe havuzundaki film kutusunda saklı olanlar türünden şeylerin peşindeydiler. Koridora çıktım. Biraz aşağıda bir kapı daha vardı.

Doğru tahmin etmişim. Banyo.

Bir havlu çekip rulo yaptım. Yere, kapının dibine dayadım. Sonra ışığı yaktım. Bu riskliydi. Çok ama çok riskliydi. Burada ne pencere ne de başka kaçış şansı vardı. Annesiyle babasının buraya inmeleri şansının çok az olduğunu tahmin ediyordum. Ama saat epeyce geç olduğu için Asha birazdan eve dönebilirdi pekâlâ. Bire çeyrek vardı. Elbette dişlerini fırçalamadan doğruca yatağa giden bir tip olması olasılığı da vardı ama ben buna dayanarak davranabilecek durumda değildim. Bu akşam ikinci ilaç dolabımı karıştırdım, burada da beklediğimden başka bir şey bulamadım. Kremler, peder. Deodorant. Cımbız. Törpü. Sonra tuvalet sifonunun kapağını kaldırdım. Ama hayır! Yalnızca boru ve su! Duş! Gevşek fayanslar? Yok. Son bir kez çevreme bakındım. Artık dışarı çıkmam gerekiyordu!

Havalandırma penceresi! Çeşitli havalandırma pencereleri vardır, çoğu bir iple çekilerek açılıp

kapanır. Buradaki duvarın yukarısında açık bir kare biçimindeydi, önüne bir parmaklık vidalanmış». Dört vida. Yakınına gittim. Tamam.

Başımı iki yana hareket ettirdiğimde vidalardan birinin yuvası parlıyordu. Birisi yakınlarda bu vidayı sökmüş, arkasındaki metalde taze bir çentik bırakmıştı, ilaç dolabını açtım, törpüyü çıkardım. Duvara dayalı bir taburenin üzerinde temiz havlular duruyordu. Havluları dikkatle yere bıraktım, tabureye çıktım. Törpü biraz kalın geliyordu ama vidaları çevirmek o kadar güç değildi. Törpü kullanılabilirdi. Mecbur kalınca. Bir vida. İkinci. Vidaları ağızıma aldım. O sırada arka kapının kilidinde anahtar sesi duydum.

Aşağı atlayıp ışığı kapadım. Bununla başa çıkabilirdim! Havluyu yerden aldım, ruloyu açtım. Şayet içeri girerse saniyeler içinde işimi halledebilecektim. Kapıdan girince afallayacaktı, kafasına havluyu geçirecektim. Kaçış yolum açıktı. Odasına girip açık pencereden dışarı çıkacaktım. Kapının altındaki açıklıktan koridordaki ışığın yandığını gördüm. Ayak sesleri duydum.

Ama anahtarın kilide girişini duyan bir tek ben değildim!

"Ellen?"

İkinci kattan aşağı doğru koşan adımlar. Tam kafamın üstünde.

"Sakin ol! Yorgunum! Gidip yatacağım!"

"Hayır, Öyle yapmayacaksın! Şimdi hemen yukarı geliyorsun! Seninle konuşacağımız bir iki şey var!"

"Konuşacak bir şeyimiz kalmayalı epey olmuştu!" "Tamam. Doğru olabilir. Ama bu akşam ikimiz de bundan kaçınmayız. Ben istemiyorum. Sen de istemiyorsun. Ama artık konuşmak zorundayız!"

"Sohbet grubuna Tron da katılacak mı?"

"Hayır, o katılmayacak! Ama artık daha fazla süremez bu! Şimdi sen ve ben oturup konuşacağız!"

"İyi ama ben öyle yorgunum ki!"

"Hemen buraya geliyorsun!"

"Emredersiniz Bayan Alsaas!"

Merdivenlerden sürüklenen ayak sesleri.

Belki bol zamanım vardı belki yoktu. Şimdi yukarıda başlayan sohbet gece bir iki saat de sürebilirdi ama otuz saniye içinde de bitebilirdi pekâlâ. Yine kendi tecrübelerimin yararını görüyordum. Yeniden parmaklıkla uğraşmaya giriştim.

Üç vida. Dört. Hepsi ağızımda. Elimi karanlık boşluğa soktum, hava cereyanını hissettim. Açık bir pencere. Duvarın arka tarafına birisi plastiğe sarılı bir şeyi bantla yapıştırmıştı. Oldukça ince bir paket. Çekip aldım, gömleğimin içine soktum. Sonra parmaklığı yerine vidaladım, dağıttıklarımı topladım. Havluyu yerine koydum. Sifon kapağını sıkıştırdım. Sessizce koridora çıktım, yeniden Asha'nın odasına girdim. Pencereyi kapadım.

Sonra villayı geldiğim yoldan terk ettim. Arka kapıdan dışarı çıktım. Neyse ki arkamdan kapıyı kilitlemem gerekmemişti. Asha unutmuştu kapıyı kilitlemeyi. Ancak garajın yanına geldiğimde sinirlerim boşandı. Bütün bedenim titriyordu. Bunun benim için yeni bir şey olduğunu düşündüm. Önceden böyle olmazdı. Eskiden hiç mi hiç umursamazdın. Eskiden yitirecek hiçbir şeyin yoktu. Öyle düşünüyordum. Şimdi artık öyle olmadığını biliyorsun.

Plastik torbayı karıştırdım. Ay çevremdeki ağaçların yapraklarının arasından mavi ışık şeritleri

gönderiyordu. Mavi ışığın içinde paralar. Binlikler. Beş yüzlükler. İki kredi kartı. Amex. VISA platina. İkisinde de aynı ad. Wilhelm Kruise.

Paraları saydım. On dört bin beş yüz.

Hepsini yeniden torbaya koydum, torbayı da gömleğimin içine.

Sonra cep telefonunu açtım.

"Tanıştığımıza sevindim. Koz."

İda.

12. Bölüm: Karavan. Gece

Sigara dumanı konusunda pimpirikli değilimdir. İnsan Ernst Amca gibi biriyle yaşıyorsa böyle olamaz zaten. Ama karavanın kapısını açtığımda sanki Sağlık Bakanı'nın gözünden Cehennem'e bakıyormuş gibi oldum. Zehirden gri bir duvar.

"İyi ki burada uyumayacağım!" dedim ve içeri girdim. "Dayanamazdım herhalde."

"Sorry!" dedi Tilla. "Düşüncesizlik ettik!"

"Kapı açık kalsın!" diyen amcam tavan penceresini işaret etti. "Böylece cereyan yapar."

Edmund esnedi. "Gel otur evlat! Ben gidiyorum! Yarının da bu gün kadar uzun olacağını söylüyor kimileri. Senin Barkvikli hanımlarla şansın yaver gitti mi?"

Aslında gitti! diye düşündüm. Ama, "Öyle olsa burada olur muydum," dedim. Buzdolabından bir kola buldum. İçtim.

"Neredeydik?" dedi amcam.

"Elsa Lange," dedi Tina Mowinkel. "Bergen'de birlikte okumuştuk. İyidir Elsa. Yıllardır görmemiştım onu. O zamanlar soyadı Larsen'di."

Edmund yorgun bir tavırla el sallayıp karanlıkta gözden kayboldu.

"Sonra evlenip bir hâzineye kondu ve adı da artık Lange oldu," dedi amcam düşünceli bir tavırla.

Oturdum. Masanın üzerindeki kül tablası içi sarı beyaz solucanlarla dolu bir kaba benziyordu.

Tina kül tablasını bir çöp torbasına boşalttı. Eskisi kadar berbat kokuyordu. "Aslına bakarsan hâzineye konmak için evlendiğini sanmıyorum," dedi. "Elsa o tür biri değildir."

"Yok, ben de bunu demek istememiştım özellikle," dedi amcam. "Onlar da sorgulandılar mı?"

"Elbette."

"Ve?"

"Ne demek istiyorsun? Tanıkları olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Evet."

Tina güldü. "Böyle denebilir kesinlikle. Kristiansand'da ellinci yıl partisindeydiler. Yüz elliden fazla tanıkları var yani. Aslında böyle bir şeye ihtiyaçları da yok zaten."

"Yok, kesinlikle." Amcamın aklı başka yerdeymiş gibiydi. "Ama bütün mal mülk onlara kalıyor, değil mi?"

Şimdi Tina kurnazca gülümsüyordu. "Yarın Dagbladet gazetesi satın almaya ne dersin?"

"Tilla! Biliyorsun, ben yoksul bir adamım! Vasiyetnameyi gördün mü?"

"Elsa Kruise'nin bu konuda çok açık davrandığını söylüyor. Onun ve Öyvind'in zaten bol bol parası var. Elbette mülkler onlara kalıyor, tek varis onlar. Yani aslında Kruise'nin yeğeni olduğu için Öyvind. Ama asıl büyük çuval..."

"Sakın söyleme!" diye içini çekti amcam. "Ganimeti kedilerin yediğini söyleme sakın!"

"Yok," dedi Tilla. "Bildiğim kadarıyla ortalıkta kedi falan yok. Biraz kafanı yorsan nasıl olur?"

Kruise'nin yürekten bağlandığı dava neydi? Yaşamının son yarısında neyle uğraşıyordu? Gemiler satılmıştı. Daha fazla yapılacak hiçbir iş kalmamıştı. Yalnızca cehennem kadar bir para yığını!"

"Alkolizmle Mücadele? Salvation Army?²Kilise Misyonerleri?"

Tina başını salladı. "Ve aynı alanda çalışan çok sayıda başka örgüt. Yarın bomba gibi bir haberim var, anlıyor musunuz bunu? Bütün imparatorluğunu İyi Bir Amaç Uğruna dağıtıyor!"

Ernst Amca afallamış bir şekilde arkasına yaslandı. "Ve sen daha vasiyetnameyi görmeden bunu yazmaya cesaret ediyorsun, öyle mi?"

Tina omuz silkti. "Sonuna bir soru işareti koyuyoruz, ama öyle değil mi? Tabi Ernst. Kesinlikle böyle. Biliyorum ben."

"İlginç!" dedim. "Sonra da kalkıp Håkon Leirvik'e üç beş milyon bırakıyor ki hiç sorun olmadan kafayı çekebilirsin adamcağız."

Tina'nın sivri burnu neredeyse benimkine değişiyordu. "Bu konuda ne biliyorsun sen Phillip?" Ağzı kahve ve yemek kokuyordu. "Oturmuş hayal mi kuruyorsun yoksa dediklerin doğru mu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Birileri öylesine söz etmişti bundan."

Amcam çeneni-kapa-yoksa-seni-gebertirim işaretleri yapıyordu.

"Demek öyle," dedi Tina. "Birileri öylesine söz etmişti ha?"

"Eminim saçmalamıştır!" dedim. "Sence de öyle değil mi?"

"Nereden duydun bunu?"

Amcam güldü. "Ne dediğinin farkında mısın Tilla? Dediklerini kulağın duyuyor mu?"

Tina elini sallayıp onu susturdu. "Bu önemli!"

"Elbette," dedim. "Ama yine de Leirvik kafayı üşütmüş olabilir. Özellikle de şayet Kruise bu milyonların üzerine bir çizgi çekmekle tehdit ettiyse onu."

Amcam gözlerini sımsıkı yumdu, başını salladı. Sınavdan çıkmıştım yine. Öyle sanıyordu. Ayağa kalktım, lavaboya gittim. Seslerinden Tina'nın gitmeye hazırlandığını anladım. Gömleğimin içine soktuğum plastik torbayı çıkardım. Kredi kartlarını gömlek cebime koydum, paraları yeniden saydım. On dört bin beş yüz. Kapitali çorabıma gizledim.

"Phillip?" diye fısıldadı Tina kapı aralığından.

"Beni rahat bırak," dedi. "Tuvaletteyim!"

"Şayet bu dediğin doğru çıkarsa sen çok zeki bir çocuksun!"

"Bu dediğim doğru çıkmasa da çok zeki bir çocuğum ben!" diye yanıtladım. "Ama şayet senin ajanın benden daha güvenilir değilse yarın bütün ön sayfa boyunca rezil olacaksın."

Biraz kararsız bir kahkaha attı, sonra gitti. Ernst Amca'nın onun arkasından kapıyı kapadığını duydum.

Yeniden içeri girdiğimde üstünü çıkarıyordu. "Yatağa gitme zamanı. Saat neredeyse bir buçuk olmuş. O milyon hikayesini nereden duydun?"

"Yanılıyorsun," dedim. "Biraz daha oturmak zorundayız. Milyon hikayesini Ida Leirvik'ten duydum. Ve bunları..." İki kredi kartını masanın üzerine attım. "Asha'dan aldım. Ya da Ellen'den."

Kartları inceledi. "Ne bunlar Phillip? Sen ne cehenneme bunları getiriyorsun buraya?"

Her şeyi açıkladım. Neredeyse her şeyi. Anlatacaklarım bittiğinde saat iki buçuk olmuştu, arabanın

için yine duman dolmuştu.

Ancam başını salladı. "Peki yalnızca bu kartlar mı? Cüzdan yok? Para yok?"

"Hayır," dedim. "Yalnızca bu iki kart."

13. Bölüm: Ernst Amca İdareyi Ele Alıyor

Ernst Amca'nın iki yüzü vardır. İki türlü davranır yani. Çoğunlukla sakin, neredeyse uyuşuk bir gazetecidir. Derginin ondan istediklerini yapar. Ama bir konuya kendini adamakıllı kaptırdıysa o zaman çok daha dediğimdedik biri olur çıkar. O zaman gözü hiç kimseyi görmez, hatta doğrudan kabalaşır bile. Başka bir deyişle binlerinin beni ezmeye çalıştıklarını hissettiğimde ben nasıl davranıyorsam öyle denebilir. Ve daha pazartesi sabahı uyandığımda amcamın gece saatlerini vites değiştirmeye kullandığı çok açıkça belli oluyordu. Beni uyandırdığında saat daha beş buçuk olmamıştı, sersem gibiydim.

"Pilini pırtını geçir üstüne Phillip! Bu şeytanları bana göstereceksin!"

Doğrulup oturdum. "Kimi?"

Sabırsız bir tavırla yorganı üzerimden çekti. "Jonny. Ulf. Doğru onların üzerine gidiyoruz. Kararımı verdim."

Yatmaya gitmeden önce son yaptığımız şey stratejiyi tartışmak olmuştu, ikimiz de Asha'nın bu kartları tek başına çaldığını düşünmüyorduk. Ama bildiğimiz şeylerle polise gidecek miydik yoksa şimdilik bunu erteleyecek miydik? Demek amcam şimdilik bunu ertelemeye karar vermişti.

"Gundersen'e bunlarla gitmek işleri karıştıracak," diye sözlerini sürdürdü. "O zaman kredi kartlarını ona vermek zorunda kalacağız ve başlangıçta tek elimize geçen saatlerce sorgulanmak olacak. Buna zamanımız yok. Dışarıda bir şeylerin olacağına dair kötü bir duygu var içimde! Ayrıca bizim yapacak başka hiç işimiz de yok. Basın toplantısında şimdiden bildiklerimizden daha fazlası açıklanmayacak. Yani Hâkon Leirvik'in salınmayacağı söyleyecekler. Artık Kruise'yi öldüren her kimse onun henüz serbest dolaştığına neredeyse yüzde bin beş yüz eminim. Ve ayrıca tehlikeli biri olduğuna!"

"Ulf veya Jonny" deyip pantolonumu ayağıma geçirdim. "Pekâlâ onlar olabilir. İkisi de vahşi. Uyuşturucu bağımlısı.' Günün ilk tabut çivisini yaktı, anında felaket bir öksürük krizine yakalandı. Öksürmesi bittiğinde ben çoktan banyoya girmiş dişlerimi fırçalamıştım. "Evet, onlar olabilir elbette. Neredeyse yüzde yüz kesinlikle bildiğimiz tek şey onların da o akşam dışarıda oldukları. Olanlarla onlar arasında doğrudan bir bağlantı olduğu." Sonra ekledi: "Şayet onlar değilse bile bu gizemin anahtarını ellerinde tutuyor olabilirler. Hatta belki kendileri bile bunun farkında değillerdir. O zaman onlar da..."

"Tehlike bölgesinde olabilirler," diye tamamladım. "Öyle! Ve senin onlar hakkında anlattıklarından çıkardığıma göre bu ikisi öyle çok parlak stratejistler değiller. Gerçekte neler olduğu konusunda bir şeyler biliyorlarsa ya da bir şeyler tahmin ediyorlarsa nelere kalkışabileceklerini düşünmek hiç de zor değil."

"Üçü," dedim. "Asha'yı da unutma. Onun da çekmecedeki en keskin bıçak olduğunu sanmıyorum. Sen şantaj olasılığını düşünüyorsun değil mi?"

"Bu da bir olasılık. Aklımızın bir köşesinde tutmamız gereken felaket tehlikeli bir olasılık! Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Asha mı? Yoksa Ulf ve Jonny mi?" "Bu kadar erken saatte Kristin'in evine

gidemeyiz. Üstelik... içimde bir şey oğlanların Asha'yı banka kasası olarak kullandıklarını söylüyor. Polisin, eşyalarını kurcalamasına epey alışkın oldukları çok kesin."

Asha da öyle olmalı, diye düşündüm, ama söylemedim. Bunun yerine, "Anlamadığım bir şey var," dedim. "Kruise'nin kartlarıyla ne halt etmeyi düşünüyorlardı?"

Ernst Amca ön koltuğa oturup arabayı çalıştırdı. "Şayet doğru bağlantıların varsa çalıntı kredi kartları için çok iyi para alabilirsin Phillip. Böyle şeylerde uzman insanlar var. Bunun da kendi pazarı var yani. Doğru hileleri biliyorsan ne kadar engellenmiş olursa olsun çalıntı kartlardan epey bir para çekebilirsin."

"Ama Kruise'nin kartları bunlar. Sen kendin söyledin el yaktıklarını!"

"Bu konuda epey kafa yordum." Yoldan dönüş yaptı. "Ve ne sonuca vardın?"

"Kartları aldıklarında işlerin ne kadar kızışacağını biliyor olmaları çok küçük bir olasılık. Ama elbette - pekâlâ o kadar salak da olabilirler. Bunu anlamanın tek bir yolu var, o da onlarla bu konuyu konuşmak. Sence o teknede mi yaşıyorlar?"

"Herhalde," dedim. "En azından Jonny'nin evinde annesi ve babasıyla yaşamadığından epey eminim."

Ona cumartesi gecesi olanları anımsattım.

"Doğru. Babasının adı ne?"

"Per Vagle."

"Ve temiz bir sopa yedi öyle mi?"

"Bundan emin olabilirsin!"

"Asha ile bütün bunlar olduktan sonra mı olmadan önce mi konuştu?"

"Önce."

"Emin misin?"

"Eminim elbette. Ben oradaydım. Arada bir de eve uğradı çünkü."

Merdivenlerdeki tartışmayı anlattım.

"Bildik hikaye," diye mırıldandı. "Ne yazık ki. Çocuğu doğru yola sokmak için canlarını dişlerine takıyorlar, sonunda birbirlerini görmeye bile dayanamaz oluyorlar."

"Neredeyse benim ailemden söz ediyormuş gibisin." "Ama ben hiç de öyle bir şey yapmıyorum. Onlar senin yüzünden birbirlerinden ayrılmadılar ve bunu bal gibi de biliyorsun. Üstelik seninle bir iki şey hakkında anlaşmıştık sanıyordum."

"Pardon," dedim.

Sıra sıra teknelerin durduğu yere döndü. "Büyük bir yelkenli mi?"

"Biraz daha ileride."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama seni yanımda götürmek zorundayım. Kartlarımı yanlış insanlara açma riskini alamam. Ayrıca teknedekiler iki kişiden fazlaysa... O zaman onları bir şekilde oradan uzaklaştırmamız gerek."

"Gücün ne durumda?" diye sordum. "Jonny'nin babasını pataklamakta hiç sorun yaşamadıklarını da unutma." Endişeliydim.

Dudağını büktü. "Bu konuya hiç kafanı takma sen," dedi.

Tekneyi işaret ettim.

Amcam başını salladı. "Küçük, güzel bir tekne gerçekten!" Güverteye atladı, ben de peşinden.

"Ulf? Jonny?" Amcam kamara kapısına bir tekme attı.

Hiçbir tepki yoktu. Aşağı eğildi. "Kilitli! Yere çömel Phillip. Ayakta durma!"

Dediğini yaptım. Güverteye oturdum.

"Birileri geliyor mu?"

Çevreme bakındım. Tek insan yoktu. Hareket eden tek araba otelin önündekiydi. "Hayır," dedim.

Arkamda bir gürültü duyduğumda Ernst Amca'nın bugün gerçekten tepesinin attığını düşündüm.

Kısa bir süre sonra kamarayı altüst ettiğini duydum.

Ama hiç insan sesi yoktu. İçeride değillerdi. Bir an için Hong'un kafesinin ikinci kat pencerelerinden birinde bir hareket sezdim. Birisi yana çektikten sonra yerlerine geri dönen perdeler.

Arkamdaki duvara vurdum.

"Ne var?"

"Gel gidelim buradan," dedim.

"Sen git arabaya otur! Benim işim birazdan bitiyor!"

Dediğini yaptım. Saat neredeyse altı buçuk olmuştu. Ne kadar da sessizdi! Cep telefonunu buldum, Ida'ya bir SMS gönderdim. Okuldan sonra buluşmamızı önerdim. Hemen yanıt vermesi beni şaşırttı.

Tamam! Reidun'un pastanesi, saat 3.

Bütün gece yatağında uyanık yatıp beni mi düşünmüştü? Hayal kurmaya izin vardı elbette ama tam bir sabah kuşu olması olasılığının çok daha büyük olduğu sonucuna vardım. Şimdi mutfağında oturmuş kahvaltı ediyordu mutlaka. Bu düşünce aklıma gelir gelmez ne kadar acıktığımın farkına vardım. Ekmek ve kahvaltılıkları buldum. Ocağı açtım, tavaya iki yumurta kırdım.

Kapı hızla açıldı, amcam şoför koltuğuna atladı. "Neyle uğraşıyorsun sen?"

"Kahvaltı hazırlıyorum!" dedim. "Başka ne yapayım?" "Burada kahvaltı edemeyiz herhalde, değil mi?" "Öyleyse sen de başka bir yere sür arabayı! Rıhtımın ucuna gidelim. Orada fiyorda karşı güzel manzara var."

Motoru çalıştırdı. "Manzara mı? Bugün romantik mi takılıyoruz?"

"İlgini çeken bir şey buldun mu?"

"Benim yumurtamı iki taraflı kızart! Yok. Yalnızca pis elbiseler. Bir-iki DVD çalıcı ve araba radyoları. Herkesin kullandığı türden şeyler."

"Şırınga?"

"Yok, henüz oraya kadar varmamışa benziyorlar. Ağzılıklar. Eski, pis mısır koçanları. Boş ilaç kutuları. Bir testi ev yapımı kötü şarap. Ne cehenneme gitmiş olabilirler?"

"Her yere," dedim. "Arabaları var sonuçta."

"Doğru söylüyorsun. Benim tek merak ettiğim kulaklarına bir şeylerin ulaşıp ulaşmadığı şimdiye kadar."

"Daha ne kadar zaman merak edeceksin bunu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kristin'e ne zaman telefon edebilirsin?"

"Yarım saat sonra."

Kahvaltımızı ettik. Pencerenin dışında deniz birkaç yüz milyar kum taneciğini yıkıyordu. Bir tepecikle doldurma bir alanın arasında küçük bir koya girip çıkıyordu dalgalar. Denizin açıklarında bir yaban ördeği sürüsü vardı. Üzerlerinde kendini rüzgara bırakmış bir martı uçuyordu. Çöpler ve doğa, diye düşündüm ağzımdakini çiğnerken. Çelişkiler. Çirkin ve güzel içiçe geçmiş. Buralardaki başka her şey gibi.

"Ida ve annesi Konusunda ne tür bir izlenim edindin?" dedi amcam birden.

"Ida mı? İyi kız denilenlerden. Okulu iyi bir notla bitirip dosdoğru üniversiteye başlayacak türden bir kız. Doktor. Dişçi. Avukat. Klasik müzik dinliyor ve senin asla yazmadığın türden kitaplar okuyor."

Amcam güldü. "Ama yine de benim adımlı duymuş öyle mi?"

"Babasında senin bütün kitapların varmış. Bu yüzden olmalı."

"Sevimli adammış!"

"Sevimli adam Moss'ta yaşıyor. Aynı zamanda kendisi Hâkon Leirvik'in oğlu."

"Hım. Şimdi burada olmaması biraz tuhaf değil mi?" "Niye ki? İhtiyarın ziyaretçi kabul etmesi yasak nasıl olsa."

"Tamam ama, yine de."

"Bunun nedenini öğrenebilirim bakarsın." "Saat üçte Ida ile buluşacağım."

Amcam ıslık çaldı. "Öyleyse senin söylediğin kadar da iyi bir kız olamaz. Peki ya annesi?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. İyi birine benziyor ama aynı zamanda... Belki de benim kapıları dinleyen insanlara karşı önyargım vardır. Mimar." Sonra Ida'nın odasının duvarında gördüğüm resim aklıma geldi. "Buralardan olmalı. Ya da buraya gençken taşınmış. Her neyse, onun Öyvind Lange ve Knut Kruuse'yle çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Kollarını ikisine dolamış. Mutlu suratlar. Onların iyi arkadaş olduklarını söylüyor Ida. Babasıyla da iyi arkadaşmışlar." "Knut Kruuse'nin düşkünlükleri Edmund'a da bulaşmış," dedi amcam. "Körkütük sarhoştü. Bu konuda hiçbir yerde bir şey yazmıyordu elbette ama zilzurna içmiş."

"Ne kadar çok ayyaş var burada," dedim. "Sana da öyle gelmiyor mu?"

Amcam yanıt vermedi. Saatine baktı, cep telefonunu kaptı. Uzun süre çaldırdı. Sonunda: "Kristin? Benim, Ernst. Bu kadar erken telefon ettiğim için özür dilerim ama bir durum çıktı, seninle konuşmam gerekiyor, Ash... Ellen'le ilgili. Ne? Evet, birazdan açıklayacağım ama lütfen gidip onu da getir. Evet, çok önemli!" Gözlerini devirdi.

"Hemen kartlarla yüzleştirmemelisin onu!" diye fısıldadım.

Amcam kızgın bir şekilde hayır der gibi başını salladı. "Ne? Emin misin? Sakin ol. Sakin ol diyorum sana! Evet, evet, evet. Saat dokuz gibi ofisine uğrayacağım, o zaman her şeyi açıklarım."

Telefonu kapadı.

"Saat dokuzda neyi açıklayacaksın ona?"

"Ne bileyim ben," dedi yorgun bir sesle. "Ellen'in odasında olmadığını söylüyor. Bütün gece hiç eve gelmemiş gibi görünüyormuş."

"Niye öyle diyor? Asha eve döndüğünde oradaydım ben."

"Bilmiyorum," dedi yalnızca. "Ama en yakın tahmin Asha'nın senin ne yapmaya çalıştığını anlamış olması. Ve de dehşete kapıldığı. Ulf ve Jonny'nin geceyi her zamanki yerlerinden başka bir yerde geçirmeyi seçmiş olmalarının nedenini de açıklayabilir bu. Bakalım ofisine gittiğimde Kristin ne diyecek. Şayet kızın aslında saat birde eve geldiği konusunda bir şey söylemezse o zaman yalan attığına karar vereceğim. Bu durum ikimiz için de çok rahatsız edici olacak! Sen arkanda hiç iz bırakmadın değil mi?"

"Yok," dedim. "Niye gece yarısı kartların yerinde olup olmadığını kontrol etsin anlayamıyorum! Yorgunluktan ölüyordu!"

Yani kartların değil de ertesi gün için biraz paranın peşinde değilse şayet, diye düşündüm korku içinde.

14. Bölüm: Per Vagle

Sekiz buçuğu beş geçe Per ve Lena Vagle'nin kapısını çaldık. Çalar çalmaz açıldığına göre pencereden bizi görmüş olmalıydı. Kırk yaşlarında, dudaklarında oldukça somurtkan bir anlatım olan şişmanca bir kadın açtı kapıyı.

"Benim adım Ernst Moberg," diye konuşmaya başladı amcam.

"Gazeteci mi?" Tükürür gibi konuşuyordu kadın.

"Evet, Yeni Polisiye Dergi'den geliyorum."

"Demek öyle yapıyorsunuz!"

"Lena Vagle siz misiniz?"

"Dinleyin beni! Kaba davranmak zorundayım ama lütfen beni rahat bırakır mısınız? Tam şimdi gazetecilerle konuşmak için ne zamanım ne de halim var. Zaten yeteri kadar..."

"Bunun farkındayım," dedi amcam. "Ama bence söyleyeceklerimi biraz dinlemeniz gerekiyor. İlk önce buraya gelmekle size bir hizmette bulunuyorum. Aslında şimdi şerifin yanında olmalıydım. Şayet işlerin bu sırayla gelişmesini tercih ediyorsanız elbette hemen oraya gidebilirim. Ama Gundersen geldiğinde peşinde bütün Akersgata ekibini de getirmek isteyecektir. Sizi hiçbir şekilde zorlamak istemiyorum ama işlerin durumu böyle."

"Aman ne harika!" dedi kadın acılı bir sesle. "Yani şimdi benden vebayla kolera arasında seçim yapmamı istiyorsunuz öyle mi?"

Amcam gülümsedi.

"Girin içeri!" dedi kadın yorgun bir tavırla. "Yeni Polisiye Dergi de neymiş?"

İçeri girdik. "Eşiniz de evde mi?"

"Hayır, işte. Bundan dolayı da çok memnun olmanız gerekir. Bu çocuk da kim? Mutfakta oturalım, temizlik yapıyordum."

"Benim fotoğrafçım," dedi amcam. "Gördüğünüz gibi yanında makinası yok. Buradan herhangi bir fotoğraf çekmeyeceğiz. Şayet isterseniz dışarıda da bekleyebilir."

"Yok, yok, sorun değil! Kahve ister miydiniz?"

"Hayır teşekkürler!" dedi amcam ikimiz için de. "Gelmemizin nedeni Jonny. Evde mi?"

Kadın hayır der gibi başını salladı, çelik bir termostan kendine kahve doldurdu. "Burayı artık evi olarak gördüğünü sanmıyorum. Bir haftadan fazladır görmedim onu. O zaman da şöyle bir uğrayıp çamaşırlarını yıkadı. Şimdi ne işler karıştırmış yine?"

Amcam duraksadı. "Sizin de çok iyi anlayacağınız gibi Oslo'dan buraya Barkvik'teki küçük suçları araştırmaya gelmedik," dedi sözcüklerini seçerek. "Buraya Wilhelm Kruise cinayeti nedeniyle geldik."

Kadın gerildi. Kahve kupasını ağzına doğru götürürken bir anda öyle bir durdu ki kahveden birazı mutfak taşlarına döküldü. "Ne diyorsunuz siz!" diye fısıldadı.

"Sakin olun Bayan Vagle. Her şey içeri alman adamın doğru adam olduğu yolunda. Ama Jonny ve

Ulf'ün olay yerinde olabileceği yolunda birtakım bilgiler aldım. Bunlar benim polise aktarmak zorunda olduğum bilgiler. Ve gün içerisinde bunu yapacağım. Jonny de Ulf de, hatta belki Ellen Alsaas da önemli tanıklar olabilirler. Ne yazık ki bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok. Gundersen'in ofisindekiler tarafından sorguya çekilmeleri gerekecek. Ve sizinle sonuna kadar dürüst olacağım! Yapmak zorunda oldukları tek şey bu. İlk önce sizinle konuşmak istememin nedeni çalıştığım iş. Ben polisiye haberleri hazırlıyorum. Karnımı bununla doyuruyorum. Ve sonra bir şey daha var Bayan Vagle! Oğlunuz gibi çocuklarla genelde aram iyidir. Ben de onun yaşındayken başım dertten kurtulmazdı. Tom Gundersen böyle birisi değil. Bunu biliyorum çünkü daha önce bir iki başka durumda onunla karşılaştım."

Ustaca manevra, diye düşündüm. Çünkü şimdi kadın Tom Gundersen'in bu kasabada adaletin güçlü eli olma konusundaki bütün yanlışlarını sıralamaya girişmişti. Şerifin küçük oğlanı daha komşunun bahçesinden elma çalacak yaştaiken nasıl tartakladığını anlattı. "Jonny melek sayılmaz," diye ekledi. "Buralarda olan her türlü karanlık işte parmağı olan Ulf de öyle! Sonra Ellen, zavallıcık..."

Sözlerini yarım bırakıp yere dökülen kahveyi bir bezle sildi. "Siz ne öğrendiniz peki çocukların orada... Leirvik'in evinin yakınlarında olduğunu gösteren yani?"

"Ne yazık ki bunu size anlatamam, yasalar bana izin vermiyor," diye yalan attı amcam. "Ama altını çizerek söylüyorum ki katilin yakalandığına inanmamak için en küçük bir neden yok. Ulf ve Jonny tank olarak konuyla bağlantılılar." "Evet," dedi kadın. "İşlerin buraya kadar gelmesi beni hiç şaşırtmıyor."

"Nerede olabilecekleri konusunda bir fikriniz var mı?" dedi amcam. "Biraz acil bir durum."

"Hayır," dedi kadın. "Tekne..."

"Orada değil! Cep telefonu numarası var mı sizde..." Hayır der gibi başını salladı.

"O tekne kimin peki?" dedim.

Kadın şaşırmış gibi bana baktı. "Ulf'ün."

Şimdi ben herhalde en az onun kadar şaşkın görünüyordum ki ekledi: "Bu uzun bir hikaye. O tekne bir evden, normal bir aileden geriye kalan tek şey. Ulf'ün anne ve babası çok ani öldüler; bir kaza oldu. Ulf her şeyi har vurup harman savurdu ama tekmeden ayrılamıyor. Aslında Jonny'yi bulaştırdığı bütün o şeylerden dolayı ondan nefret etmem gerekirdi ama elimden gelmiyor. Aslında içinde kötülük yoktur. Ya da... içinde çoğumuzda olduğundan daha fazla kötülük yoktur. Ama on beş yaşında ailesinden herkesi kaybederse insan... İki de kardeşi vardı. Evleri yandı kül oldu. Koruyucu bir ailenin yanına yerleştirildi ama bir işe yaramadı. Ulf ile başa çıkamadılar. Kimse onunla başa çıkamıyordu. Yanında kalmaya hiç kimse dayanamıyor. Jonny'den başka hiç kimse. Bir de Ellen."

"Nerede olabilecekleri hakkında bir tahmininiz de mi yok?" dedi amcam. "Kulübeler? Başka..."

"Canlarının istediği kulübelere ve evlere dalıp çıkarlar," dedi kadın bitkin bir sesle. "Size yardımcı olamayacağım." Sonra ekledi. "Benim kendime bile bir hayrım yok artık!"

Amcam öksürdü. "Özür dilerim. Sizce kocanızın bir fikri olabilir mi?"

"A, elbette," derken sesine acılı bir ton gelmişti. "Fikirden bol ne var onda!" Sonra kendini topladı. "Ama artık gitmelisiniz Moberg! Ve Per'den de uzak durun. Jonny hakkında benden daha fazlasını bilmiyor." Sesini alçalttı. "Büyük olasılıkla çok daha azını biliyor."

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedim arabaya geri döndüğümüzde.

"Per Vagle'ye gidiyoruz elbette. Çok değişik fikirleri olan insanları severim!"

"Çabucak tepesi atan bir adam. Nerede çalıştığını biliyor musun?"

Ancam arabayı çalıştırdı, bir numara tuşladı. "Bunu bulmak o kadar da zor olmasa gerek." Telefon açıldı. "Evet, selam, yine ben arıyorum. Baksana, Per Vagle sıradan bir iş gününde nerede olabilir? Hım. İyi! Ellen'den bir haber yok mu henüz? Tamam. Açık konuşmak gerekirse başı epey deritte. Bu yüzden onunla bir an önce bağlantı kurmamız çok önemli! Ellen... Evet, elbette ben onunla konuşurken sen de yanımızda olursun. Yok, yok, yok! Kartları masaya açacağım, ama Ellen karşıma gelmeden önce değil! Evet, hoşçakal!"

Kıkırdadı. "Kartları açmak! İyi oturdu ama, değil mi?" Sonra birden ciddileşti. "Ellen cep telefonunu yanına almamış. Bu beni biraz endişelendiriyor."

"Vagle ne iş yapıyormuş?"

"İcra dairesinde çalışıyor." Arabayı vitese geçirdi. "Burada yaşayan insanlar farklı bir tür. Bakalım bu işin altından nasıl kalkacağız. Strand Caddesi 16. Bulabilecek misin?" Panelin üzerindeki haritayı işaret etti.

Dediği yeri buldum. Bir iki dakika sonra otelden çok uzak olmayan büyük, beyaz boyalı, ahşap bir evin önünde park ettik.

Ancam güldü. "Burada bütün kötülükler güzelce paketleniyor. Biliyor musun? Gücün kokusunu alabiliyorum! Fotoğraf makinanı yanına al!"

Arabadan indiğimiz sırada arkamızda olan şeyler bize Per Vagle'yi de amcamın vergi dairesiyle olan sorunlarını da bir anda unutturuverdi. Lacivert bir Volvo kırmızı ışıkta durur durmaz arka kapısı açıldı. "Filliip! Bana yardım etmelisin evlat. Şimdi şövalye, kurtarıcı, ne tür soylu şey varsa o olmalısın, çünkü inanmayacaksın ama Tavle Bostanı'nın küçük şişkosunu tutukladılar!"

Ulrikke Knevangen arabadan dışarı fırladı. Banyo bonesi kafasındaydı ama bikininin yerine iri çiçekli bir elbise giymişti. Boynuma atladı. "Fillip, sevgili Phillip! Bir şeyler düşünüyorlar, bir şeyleri bildiklerini sanıyorlar ama o kadar az şey biliyorlar ve o bildikleri birazcık şeyi de hiç anlamıyorlar!" On kapıdan genç bir adam indi. Sırtını arabaya dayayıp kollarını kavuşturdu, sonra başını sallayıp amcama gülümsedi. "Bak sen, Moberg? Şimdi adımlarımı dikkatli atmalıyım ki Yeni Polisiye Dergi hakkımda hoş olmayan şeyler yazmasın, değil mi."

Ulrikke yeniden kulağıma fısıldamaya girişti. O kadar sokulmuştu ki dilinin ıslak ucunu tenimde hissediyordum. "Ortalıkta kötülük kol geziyor evlat, ama ayağında senin küçük dostunun ayakkabıları yok!"

"Kimse böyle bir şey düşünmüyor zaten," dedim alçak sesle.

"Ben bekleyebilirim Ulrikke!" dedi Kruise'nin cesedini bulan şerif yardımcısı Lars Holen olduğunu tahmin ettiğim adam.

Ulrikke silkindi, adama bağırdı. "Ne kadar küçüksün ,ama ne kadar da şişiniyorsun. Seni tanıdığımdan beri hep böyle oldun!"

Adam güldü, bir sigara yaktı. "Gel haydi, şu işi bir an önce bitirelim! Bir iki saatimizi alır."

Ancam Ulrikke'ye kibarca selam verip kendini tanıttı. "Tablolarınıza büyük bir hayranlığım var!"

"İhtiyar Wilhelm'in kafasını benim kopardığı mı sanıyorlar!" dedi Ulrikke ciddi bir tavırla. "Ve dava çözülüyor! Evet, ben bunu söylüyorum!"

Holen gözlerini devirdi.

Ulrikke'nin davranışlarının ne kadarı saçma bir gösteriydi? Söylemesi güçtü. Resmi bir sorgu için çağırıldığını anlamayacak kadar aklını yitirmiş olduğundan çok kuşkuluydum. Birden ciddileşti. Holen'in yüzünü göremeyeceği bir şekilde duruyordu. Amcamın dosdoğru gözlerinin içine baktı ve alçak sesle, "Arkanda biri duruyor," dedi. "Ama başka yerlerde de duruyor. Özellikle de karanlık çöktüğünde."

Sonra olduğu yerde dönüp arabaya gitti.

Amcam arkasını dönmedi. Bana baktı. Başımı salladım. Arkasında kimse durmuyordu.

Araba kapıları çarparak kapandı.

"Ne demek istedi sence?" diye sordu amcam. "Hayal mi görüyor?"

İşte o zaman gördüm. Hayır der gibi başımı salladım. "Hayır. Göründüğünden çok daha akli başında onun."

İkinci kattaki pencerelerden birinde Per Vagle durmuş aşağıya, bize bakıyordu.

Resepsiyonda yaşlı bir kadın oturuyordu. İçeri girdiğimizde gülümsedi ama Vagle'yi sorduğumuz zaman bir anda ciddileşti.

"Bugün kesinlikle rahatsız edilmemesi konusunda çok kesin emir verdi. Önemli bir toplantısı var."

Amcam saatine baktı. "Bu kesinlikle doğru. Yalnızca önemli toplantının yaklaşık otuz saniye sonra başlaması dışında."

Merdivenlerden hızla ikinci kata çıktık.

Yaşlı kadın arkamızdan gönülsüz bir şekilde karşı çıktı, sonra arkamı döndüğümde telefonu eline almış olduğunu gördüm. Bu sahneyi filmlerde acaba kaç kez görmüştüm?

Her biri kendi bilgisayar ekranının başında oturan üç kadının bulunduğu açık bir ofise geldik. Kadınlar dönüp bize baktılar. Amcam gülümsedi. "Hiç rahatsız olmayın! Vagle ile bir randevumuz var!"

Hiçbir şey söylemeden işlerini sürdürdüler. Vagle'yle randevusu olan insanların gelmesine alışkın olduklarını tahmin ettim. Vergi bildirimi ve belediye bürokrasisiyle ilgili işlerde yalvarmaya, tehdit etmeye gelen küçük ve büyük vergi mükellefleri. İçimde Per Vagle'nin yalvarmalara ve tehditlere pabuç bırakacak türden bir adam olmadığına dair can sıkıcı bir duygu vardı. Başka bir deyişle tam yerini bulmuştu. Sağa dönüp dar bir koridora girdik. Koridorun sonunda Per Vagle elinde bir kahve kupasıyla kapı kenarına dayanmış duruyordu. Bize gülümsedi ama yeterince yakınına geldiğimizde gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmadığını gördüm. Sol şakağında büyük bir yara bandı vardı, çevresindeki derinin rengi de kırmızı, sarı ve mordu.

Başıyla odayı işaret etti. "İçeri girin! Lena'yla konuştum."

Kendimizi tanıttık. Hiç ilgilenmişe benzemiyordu. Sonuçta bizim kim olduğumuzu ve niye orada olduğumuzu çok iyi biliyordu.

"Onları aramanın bir yararı yok," dedi yorgun bir tavırla. "Sık sık günlerce ortadan kaybolurlar. Arabayla. Tekneyle. Ne yazık ki yapacak hiçbir şey yok."

Sırtı bize dönük pencerenin önünde durdu.

"Sık sık onları arıyordunuz galiba," dedi amcam.

"Ah, elbette," dedi acılı bir sesle. "Günün her saatinde şu aşağıdaki yollarda dolaştım durdum. Rahat edemiyorum. Kafamdan atamıyorum. Lena bunu yapabiliyor. Ama ben değil. Ve şimdi de

Jonny'nin olay yeriyle bir bağlantısı olabileceğini söylüyorsunuz öyle mi Moberg?"

"Evet. Bildiklerimi Gundersen'e anlattığımda onu arayanların sayısı epey yüksek olacak. Daha kesin söylemek gerekirse bu ülkedeki bütün polis güçleri!"

Vagle ağır ağır başını salladı. "Cüzdan!"

Amcam duraksadı. "Evet. Sanırım Kruise'nin cüzdanını çalmışlar."

"Bildiklerinizi Gundersen'e anlatacağınızı söylüyorsunuz. Ama Ulf ve Jonny'nin Kruise'nin cüzdanını çaldığını sanıyorsunuz. Ne biçim bir mantık bu böyle?"

"Bana bunu düşündürecek bir şey biliyorum," dedi amcam. "Herhangi bir saatte oralardaymışlar. Büyük olasılıkla Leirvik taksiye binip oradan ayrıldıktan sonra. Onlar ya da Ellen. Veya üçü birden."

Per Vagle kahve kupasını pencere pervazına koydu. Titremekten bütün her yanının sarsıldığını fark ettim. "İnanılacak gibi değil," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. "Şayet bu gerçekten doğruysa... Bütün yaşamı boyunca talihsizlik yakasını bırakmadı, ama şayet doğruysa... İşte bu hepsini aşar. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Siz ikiniz bunu anlıyor musunuz?"

Benim de orada olduğumun farkına vardığına memnun olmuşum. Onun için söze karıştım. "Evet. O zaman kötü bir cinayete bulaşmış olur."

"Öyle," dedi Vagle. "O zaman bütün suçluların kilit altında olduğu pis bir cinayete bulaşmış olur! Jonny cinayete yargılanamaz. Böyle bir şey yapmadı. Ama bu davadaki her kuşkulu nokta alacağı cezanın dozunu arttıracaktır, şayet o cüzdanı çaldıysa."

"Korkarım şimdiden cinayetin arkasındakinin Leirvik olmadığını gösteren epey bir şey var," dedi amcam. "Özellikle de Kruise'nin son günlerde vasiyetnamesini değiştirmemiş olduğu ortaya çıkarsa."

Vagle patladı:

"Demek bunu duyduunuz öyle mi? Öyleyse Kruise'nin günlerinin sayılı olduğunu da duymuşsunuzdur. İnanın bana, bunun hiçbir önemi yok! Leirvik'in sarhoşken ne kadar dağıttığını siz görmediniz ben gördüm. Çabucak oluverir böyle Şeyler. Bir anda patlamıştır."

"Ve sen de ben de Jonny ve Ulf kontrollerini yitirdiklerinde neler olduğunu gördük," dedim. "Seni öldürebilirlerdi. Cidden berbat görünüyordu!"

Birden arkasını döndü, delici bakışlarla bana baktı. Sonra hızla yürümeye başladı. Şimdi de Per Vagle iyice kontrolden çıktığında neler olacağını amcamla birlikte göreceğiz, diye düşündüm ama tam karşıma geldiğinde bir anda durdu, tıslar gibi konuştu. "Hâkon Leirvik ölene kadar daracık bir yerde tıklı kalacak! İçkisiz. Birasız. Orada ter dökecek, daha fazla dayanamayacağı noktaya gelene kadar ellerini oğuşturup bekleyecek! Umarım saatleri ve günleri çok ama çok yavaş geçer!" mükellefleri. İçimde Per Vagle'nin yalvarmalara ve tehditlere pabuç bırakacak türden bir adam olmadığına dair can sıkıcı bir duygu vardı. Başka bir deyişle tam yerini bulmuştu. Sağa dönüp dar bir koridora girdik. Koridorun sonunda Per Vagle elinde bir kahve kupasıyla kapı kenarına dayanmış duruyordu. Bize gülümsedi ama yeterince yakınına geldiğimizde gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmadığını gördüm. Sol şakağında büyük bir yara bandı vardı, çevresindeki derinin rengi de kırmızı, sarı ve mordu.

Başıyla odayı işaret etti. "İçeri girin! Lena'yla konuştum."

Kendimizi tanıttık. Hiç ilgilenmişe benzemiyordu. Sonuçta bizim kim olduğumuzu ve niye orada olduğumuzu çok iyi biliyordu.

"Onları aramanın bir yararı yok," dedi yorgun bir tavırla. "Sık sık günlerce ortadan kaybolurlar."

Arabayla. Tekneyle. Ne yazık ki yapacak hiçbir şey yok."

Sırtı bize dönük pencerenin önünde durdu.

"Sık sık onları arıyordunuz galiba," dedi amcam.

"Ah, elbette," dedi acılı bir sesle. "Günün her saatinde şu aşağıdaki yollarda dolaştım durdum. Rahat edemiyorum. Kafamdan atamıyorum. Lena bunu yapabiliyor. Ama ben değil. Ve şimdi de Jonny'nin olay yeriyle bir bağlantısı olabileceğini söylüyorsunuz öyle mi Moberg?"

"Evet. Bildiklerimi Gundersen'e anlattığımda onu arayanların sayısı epey yüksek olacak. Daha kesin söylemek gerekirse bu ülkedeki bütün polis güçleri!"

Vagle ağır ağır başını salladı. "Cüzdan!"

Amcam duraksadı. "Evet. Sanırım Kruise'nin cüzdanını çalmışlar."

"Bildiklerinizi Gundersen'e anlatacağınızı söylüyorsunuz. Ama Ulf ve Jonny'nin Kruise'nin cüzdanını çaldığını sanıyorsunuz. Ne biçim bir mantık bu böyle?"

"Bana bunu düşündürecek bir şey biliyorum," dedi amcam. "Herhangi bir saatte oralardaymışlar. Büyük olasılıkla Leirvik taksiye binip oradan ayrıldıktan sonra. Onlar ya da Ellen. Veya üçü birden."

Per Vagle kahve kupasını pencere pervazına koydu. Titremekten bütün her yanının sarsıldığını fark ettim. "İnanılacak gibi değil," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. "Şayet bu gerçekten doğruysa... Bütün yaşamı boyunca talihsizlik yakasını bırakmadı, ama şayet doğruysa... İşte bu hepsini aşar. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Siz ikiniz bunu anlıyor musunuz?"

Benim de orada olduğumun farkına vardığına memnun olmuşum. Onun için söze karıştım. "Evet. O zaman kötü bir cinayete bulaşmış olur."

"Öyle," dedi Vagle. "O zaman bütün suçluların kilit altında olduğu pis bir cinayete bulaşmış olur! Jonny cinayetle yargılanamaz. Böyle bir şey yapmadı. Ama bu davadaki her kuşkulu nokta alacağı cezanın dozunu arttıracaktır, şayet o cüzdanı çaldıysa."

"Korkarım şimdiden cinayetin arkasındakinin Leirvik olmadığını gösteren epey bir şey var," dedi amcam. "Özellikle de Kruise'nin son günlerde vasiyetnamesini değiştirmemiş olduğu ortaya çıkarsa."

Vagle patladı:

"Demek bunu duydunuz öyle mi? Öyleyse Kruise'nin günlerinin sayılı olduğunu da duymuşsunuzdur. İnanın bana, bunun hiçbir önemi yok! Leirvik'in sarhoşken ne kadar dağıttığını siz görmediniz ben gördüm. Çabucak oluverir böyle Şeyler. Bir anda patlamıştır."

"Ve sen de ben de Jonny ve Ulf kontrollerini yitirdiklerinde neler olduğunu gördük," dedim. "Seni öldürebilirlerdi. Cidden berbat görünüyordu!"

Birden arkasını döndü, delici bakışlarla bana baktı. Sonra hızla yürümeye başladı. Şimdi de Per Vagle iyice kontrolden çıktığında neler olacağını amcamla birlikte göreceğiz, diye düşündüm ama tam karşıma geldiğinde bir anda durdu, tıslar gibi konuştu. "Hâkon Leirvik ölene kadar daracık bir yerde tıklılı kalacak! İçkisiz. Birasız. Orada ter dökcek, daha fazla dayanamayacağı noktaya gelene kadar ellerini oğuşturup bekleyecek! Umarım saatleri ve günleri çok ama çok yavaş geçer!"

15. Bölüm: Süngülü Adam

Merdivenlerden inip dışarı çıkar çıkmaz amcam bir sigara sarıp yaktı.

"Oldukça konunun içindeymiş gibi görünüyordu!" dedim. "Sence de öyle değil mi? İnsan kafasına baltayı yiyenin onun can dostu olduğunu sanıyor neredeyse."

Rıhtıma doğru yürüdük.

"Bence hiç de öyle değil," dedi amcam.

Güldüm. "En azından bu çevrenin en yüksek vergi ödeyen adamını yitirdi."

"Dalga mı geçiyorsun sen? Kruise beş para vergi ödemiordu elbette. Büyük balıklar öyle şeylerle uğraşırlar mı hiç? Sıfır gelir. Sıfır kazanç."

"Ve buna rağmen sayısız milyonları diziyorlar öyle mi?"

"Bu yüzden sayısız milyonları oluyor zaten Fillip! Ama haklısın. Vagle gereksiz yere saçmaladı ve yukarıdaki adamın karşımızda vergi memuru sıfatıyla durmadığına bütünüyle eminim."

"Öyleyse aile reisiydi. Baba yani."

Amcam durdu, rıhtımın pis sularına baktı bir an. "Evet. Baba."

"Belki de o kadar garip bir yanı yok. Yine de Jonny'nin bu cinayete bir ilgisi olabileceğinden korkuyordur aslında belki de."

"Oradaki komşularla konuşmak zorundayız," dedi amcam sanki benim ne dediğimi duymamış gibi. "Pis bir iş, ama yapılması gerekiyor."

"Bunu kendi başına yapmak zorundasın. Perdelerinin aralığından dünyayı gözetleyen dedikoducu karıları dinlemeye dayanamıyorum. Zaten onların fotoğraflarına da ihtiyacın olmayacak. Üstelik gitmişken Ulf ve Jonny'yi de sorarsın. Bu arada ben de şu içeriği bir dolaşırım."

"Sana hak veriyorum ama Ulf ve Jonny'nin neye benzediklerini bile bilmiyorum."

"Onları gören olup olmadığını sormak için neye benzediklerini bilmen gerekmiyor ki. Şayet Jonny'nin annesinin dediği kadar hareketli tiplerse insanların senin kimden söz ettiğini anlayacaklarına emin olabilirsin"

"Aptalca bir şey yapmayacaksın umarım. Yapmayacaksın, değil mi?"

"Asla, yapar mıyım hiç. Banka kartlarıyla polise ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?"

"Bunu birlikte yapmak zorundayız. Onlara olanları tam olarak anlatmalısın. Gundersen ve tayfasının pençelerine düşmeden önce şu üçlüyle konuşmayı çok istiyorum."

"Bütün gece kartların bizde olduğunu anladıklarında canları sıkılmayacak mı sence?"

"Sıkılmaz mı, felaket sıkılacak elbette. Zaten bu yüzden onları yumuşatacak bir şeylerle gitmeliyiz yanlarına." "Jonny. Ya da Ulf."

"Ellen," dedi. "Asha. Eminim en iyisi o olur."

İzmariti suyun üzerine fırlattı, ince bir yağ tabakası gökkuşağının bütün renkleriyle ışıldadı.

"Aptalca bir şey yapmamak" ne anlama geliyordu? Felsefi bir soru. Anlayabildiğim kadarıyla bir

iş yapılıp bitene kadar neyin akıllıca neyin aptalca olduğunu ulaşmak olanaklı değildi. Ama yine de kola parasını ödemekte biraz oyalandığım için beni süngüyle tehdit eden bir adamı aramaya gitmek biraz aşırıya kaçmak oluyordu. Oysa benim yapmayı düşündüğüm şey de buydu. Hong'la konuşmak istiyordum. Bunun akıllıcadan en uzak davranış olduğu ortaya çıkacak olsa bile. Yol boyunca güvenli giderek bu davanın dibine asla ulaşamayacağımıza dair güçlü bir duygu vardı içimde.

Hong'un Asyalı cenneti kapalıydı. Kapı camının iç tarafına asılmış yağlı bir karton hafta içinde ve pazar günleri açık bulunulan saatlerin 12:23 olduğunu bildiriyordu. Cumartesileri gece yarısına kadar açıktı. Saat on buçuktu ve benim canım beklemek istemiyordu.

Dar bir yol arka bahçeye açılıyordu. Yandaki boş arsada pembe bir prezervatif vardı. Birileri Barkvik'te açık havada romantizmi denemişti, büyük olasılıkla çilek tadında olanı. Niçin arka bahçeye kadar girmediklerini köşeyi döner dönmez anladım. Korkunç pis bir koku çarptı yüzüme. Karides kabuğu ve balık bağırsağı bulamacı, görünmez bir yumruk. Yaz aylarında buraların nasıl olacağını gözümün önüne getirmeye çalıştım ama yalnızca bir an. Böyle bir şeye dayanmak bile olanaksızdı. Bunun dışında arka bahçe derli topluydu. Depo ya da garaj olduğunu sandığım bir yerin duvarına bir erkek bisikleti dayanmıştı. Duvarda iki kancaya asılı bir merdiven vardı. Altındaki toprağın üzerinde duran büyük çiçek saksısının içi boştu. Bunların dışında şimdi bakterilerin canlarının istediği gibi çoğalabildikleri iki çöp kutusundan başka hiçbir şey yoktu. Çöp kutuları ağızlarına kadar doluydu, aralık kapaklarından mavi ve siyah çöp torbalarını görebiliyordum. Yeşil boyalı bir kapı eve açılıyordu. Yavaşça açmayı denedim, kilitliydi. Sağ taraftaki küçük bir pencereden dar bir koridoru görebiliyordum. Kancaya asılı bir yağmurluk vardı. Duvarın daha ilerisinde bir pencere daha vardı, mutfağın orada olduğunu tahmin ettim. Mantıksal olarak Hong'un şimdi günün midesel etkinlikleri için arı gibi çalışıyor olması gerekirdi ama içeri göz attığımda durumun böyle olmadığını gördüm. Mutfakın orada olduğu konusunda yanılmamıştım ama içerisi boştu. Yalnızca lavabosuyla büyük bir tezgah ve ikili bir ocak. Buzdolabı. Derin dondurucu dolabı. Ve bir mutfaka ait olan bütün öteki şeyler. En önemlisi dışında: Aşçı.

Büyük olasılıkla aşçı ikinci ya da üçüncü katta bir yerlerdeydi. Hiç kıyılamadan durup dinledim. Sokaktan gelen trafik gürültüsünün arasında müziği duyabiliyordum. Üstelik de müzikten benden daha iyi anlayan birinin vietnam popu diyebileceği türden bir müzik. Elbette Turbonegro gurubunun sıkı bir rock parçası da olabilirdi ama buna pek olasılık vermiyordum. Belli ki Hong yukarıda oturmuş yurt özlemi çekiyordu.

Birden ikinci katta bir pencere açıldı. Hızla kapıya doğru çekildim, sarı esmer tenli bir elin dışarı uzandığını gördüm.

Düşündüm: Aslında niye gizleniyordum ki? Yalnızca bir refleksti benimki. Buraya Hong'la konuşmaya gelmişim, belli ki evdeydi, yani o el ailesinden başka birine ait değilse. Kapının yanında eski moda bir kapı zili vardı ama çalışıp çalışmadığını yoklamamaya karar verdim. Buraya yalnızca Hong'la konuşmaya değil, aynı zamanda Ulf ve Jonny'yi aramaya gelmişim. Ve Asha'yı. O gördüğüm el pekâlâ Asha'ya ait de olabilirdi. Yukarıdaki her kim olursa olsun habersizce yanma gitmeliydim. O zaman da aslında yapılacak tek bir şey vardı, madem ki yazgım da benden yalnızca üç metre uzağa bir merdiven asacak kadar dostça davranmıştı bana. Merdiveni ayağa dikmek ve fazla gürültü çıkarmadan duvara dayamak için bütün gücümü kullanmam gerekti. Tümüyle sessiz olabildiğimi söyleyemeyeceğim ama vietnam pop müziği de benden yanaydı, içerideki kadın şarkıcı zevkten kendinden geçmiş, komşulara aldırmandan çığlıklar atıyormuş gibiydi.

Yavaşça yukarı tırmandım. Pis kokunun üzerine çıktığımda hava birden bambaşka oldu. Sokağa

bakan pencerenin de açık olduğunu tahmin ettim, en azından aralıktı, bu yüzden burun deliklerimden içeri hafif bir haşhaş kokusu girmişti. Çürümüş yemek artığı kokusuna yeğliyordum bu kokuyu elbette. Ona kadar saydım, niye yaptım bilmiyorum ama ona kadar saydım. Sonra merdivenin en son basamağını tırmandım, dosdoğru Hong'un odasının içini görebiliyordum.

Oldukça keyif kaçırıcı bir manzaraydı. Duvar kağıdı kavuniçi kahverengi bir kâbustu, mobilyalar bit pazarında çalışan bir eskicinin bile burun kıvracağı türdendi. Üzerinde unutulmuş sigaraların yanık lekeleri olan alçak bir sehpa. Vietnam savaşıma katılmış benzeyen bir kanep ve iki koltuk. Ama elbette bunun nedeni pekâlâ Hong'un boş zamanlarında süngüsüyle oynamaktan hoşlanması da olabilirdi. Koltukların ve kanepenin kaplamalarından dışarı kauçuklar çıkıyordu. Odadaki tek yeni şey bir müzik dolabı ve dev bir yassı ekrandı. Müzik dolabının önünde Hong elinde uzaktan kumandayla çömelmişti. Sanki deminki çığlıklara ince ayar çekiyormuş gibiydi.

"İki börek, ketçap ve hardallı olsun!" dedim. "Bir de buz gibi soğuk bir elma suyu!"

Hong yerinde zıpladı! Uzaktan kumanda elinden fırlayıp duvara çarptı. Bir mucize oldu, müziğin çığlıkları bir anda kesildi. Hong ayağa kalktı, korku dolu gözlerle bana bakarken elindeki otlu sigarayı sımsıkı tutuyordu.

"Seni korkutmak istememiştin Hong! Asha'yı arıyorum. Bir de geçen gün sana geldiğimde Asha'yla birlikte gördüğüm o iki tipi."

Hayır, der gibi başını salladı.

"Yok," dedim. "Cidden doğru söylüyorum. Böyle şeylerde yalan atmam ben."

Birden gülmeye başladı. "Bu ne biçim saçmalık!"

"Değil mi ya?" dedim. "Şayet beni içeri davet edersen her şey çok daha az saçma olacak, sence de öyle değil mi?" Sanki bir an düşünür gibi oldu. "Seninle konuşacak bir şeyim yok benim."

"Ve yine de burada durmuş birbirimizle konuşuyoruz! ikimiz de kendimizce havalanmış bir şekilde. Barkvik'te ot içenlerin en büyük talihsizliği nedir biliyor musun?"

Sanki birden elinde ne tuttuğunun farkına varmıştı. Sigarasının külünü dikkatle silkeledi, derin bir nefes çekti. Yarı karanlık odada sigaranın ucunda piramit biçimi bir kıvılcım parladı.

"Biliyor musun bunu Hong?"

Aldığı devasa nefesten sonra hayır demesi neredeyse olanaksızdı, onun için yalnızca başını bilmiyorum der gibi sallamakla yetindi. Dumanı içinde tuttu.

"Barkvik'teki ot içicilerin en büyük talihsizliği Vietnamlı olmak," dedim. "Ya da Nijeryalı. Veya Afgan. Her şeyden önce şerif Gundersen ırkçı bir adam, ayrıca 1973 yılında uyuşturucu kullanmaktan kafayı üşütmüş. Bunun etkileri bugün bile sürüyor. Ottan nefret ediyor o Hong!"

Dumanını üfledi, sigarayı bana doğru uzattı.

"Yok, teşekkür ederim," dedim. "Yalnızca cereyanda kalmak bile bana kafayı bulduruyor."

"Neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyden önce şu merdivenden başlayalım. Sence bunun üzerinde daha ne kadar duracağım?"

O zaman beni çok etkileyen bir şey yaptı. Sigarasını neredeyse köküne kadar içti, inanılmaz bir nişancılıkla onu ince bir tükürük tabakasıyla kapladı. Herhalde tükürüğünü dişlerinin arasından fişkırtmıştı. Bu konuda yedi yaşından beri alıştırma yapmış olduğunu düşündüm.

"Gel içeri öyleyse. Burada degiller!"

Pencere pervazından içeri kaydım. "Olabilir. Ama buradaydılar, öyle değil mi? Arada sırada buraya geliyorlar herhalde."

"Ne olmuş ki? Müşteri onlar. Tanımıyorum.." "Özellikle müşteri oldukları için zaten," dedim. "Bu yüzden geliyorlar buraya arada sırada."

Birden ne demek istediğimi anladı. "Yok, lanet olası! Ben aşağıda yiyecek satıyorum!"

Gerçekten de çok inandırıcı görünüyordu. Pekâlâ durum tam tersi de olabilirdi. Otları ona satanlar onlardı belki de.

"Boşver bunu," dedim. "Seni ispiyonladığımda Gundersen işin aslını bulup çıkarabilir. Bana bak! Süngünü getirmeye gitme sakın! O numarayı bir daha yapma!"

Kanepeye yıkıldı. "Gundersen'e mi gideceksin bunun için? Gülmemi mi bekliyorsun yoksa?"

"Bana yardım etmeni bekliyorum," dedim. "O zaman Ötekilere de yardım etmiş olursun. Başları dertte. Kruuse cinayetine karışmışlar! Anlıyor musun bunu? Gundersen henüz bilmiyor. Ama çok yakında öğrenecektir. İlk önce benimle konuşmaları çok yararlı olur onlar için! Burada uyuşturucudan biraz daha fazlası söz konusu. Şayet nerede olduklarını biliyorsan bu bataklığa kendini de bulaştırma sakın."

Can alıcı yerinden vurmuştum. Bakışları sağda solda dolaşmaya başladı. Masanın üzerindeki cep telefonuna uzandı. "Sakın numaralarını silme!" dedim. "Bana ver onları!" Kararsızdı.

"Dinle beni," diye sözlerimi sürdürdüm. "Kimseyi ispiyonlamayacağım. Ben öyle biri değilim. Ama bu davada tanıklık yapmam gerekecek. Zaten işin içindeyim. Bunun için elimden bir şey gelmez. Otları boş ver şimdi ama polise buraya geldiğimi söylemek zorundayım ve senin bana yardım etmek istemediğini! Ya da bana yardım ettiğini. Şimdi sen hangisini seçiyorsun? Gelip bana onları tanımadığını söylemeye kalkma. Barkvik bir şehir bile değil. Elbette ot içenlerin hepsi birbirini tanıyor buralarda."

Yanıt vermedi.

"Şu anda seçim yapabilirsin. Ama bir saat sonra değil. İki saat sonra değil. Her durumda köşeye sıkıştın zaten." "Sana güvenmiyorum!"

"Peki. Şimdi değil. Peki ya bir dakika sonra?" Saati baktım. "Bir dakika sonra gidiyorum."

"İyi ama ben ne halt edeceğim o zaman?"

"Bana cep telefonunu vereceksin," dedim. "Ben de sana benimkini vereceğim. Yani elbette Asha'nın numarası senin telefonunda varsa. Yarın sabah erkenden telefonlarımızı yeniden değiştireceğiz."

"Deli misin sen!"

"İşler biraz kontrolden çıkmış durumda Hong. Ben değil. Asha'nın numarası var mı sende? Yalan söylemenin bir işe yaramayacağını unutma. Polis bütün telefon dökümlerinin üzerinden geçecektir."

"Evet," dedi. "Var bende."

"Ötekilerin de var mı?"

Başıyla onayladı.

Cep telefonumu ona doğru ittim. "Şayet Vietnam'a telefon edersen ben de Japonya'yı aradım. Anlaştık mı? Telefonunu yarın sabah erkenden geri alacaksın."

"Niye?"

"Çünkü hiçbirini tanımadığı bir numaraya yanıt vermez. Şimdi vermezler en azından. Ya da daha doğrusu hiçbirini güvendikleri insanlar dışındakilerin aramalarına yanıt vermezler. Aileden birine ya da tanımadıkları birine fark etmez. Sence bana güveniyorlar mıdır?"

"Bilmiyorum. Belki. Ama duyacaklar senin..."

"O benim sorunum." Düşündüm: Önemli olan açılış sözleri. "En son onlarla ne zaman konuştun?" Cep telefonunu aldım, amcamın ve Ida'nın numaralarını girdim.

Düşündü. "Onları görmedim, cumartesi gecesinden beri de konuşmadım. O zaman sen de buradaydın."

"Peki ondan önce?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cuma günü de buradalar mıydı? Gündüz? Ya da akşam?"

"Evet."

Koltuk altlarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Ne zaman geldiler Hong?"

"Akşam bir ara."

"Ve? Nasıllardı? Sinirli miydiler?"

"Keyifleri yerindeydi."

Elbette, diye düşündüm. Paraları vardı. Şimdi botumun içinde gizli duran bütün o paralar onlardaydı. Büyük olasılıkla birkaç binlik daha fazlası üstelik.

"Çok kafayı bulmuşlar mıydı?"

"O kadar çok değil."

Çok kafayı bulmamışlardı, sinirli değillerdi. Keyifleri yerindeydi. Bunları kafama yazdım.

"Ama..." Benim cep telefonumla oynuyordu.

"Ama ne peki? Bir şey mi oldu? Aşağıda oturdukları sırada? Yoksa yukarıda mıydılar?"

"Yok aşağıdaydılar. Tartışma oldu."

Vurgun paylaşılacağına olur böyle şeyler, diye düşündüm. Keyifleri ne kadar yerinde olursa olsun. "Anlat!" "Gelen Jonny'nin babasıydı. Sonra kavga çıktı."

Hepsini o kırık dökük Norveççesiyle anlattı. Yine de sözcükler kolayca dökülüyordu ağzından şimdi, belki de benimle aynı takımda oynamak zorunda olduğunu anlamıştı artık. Gundersen konusunda attığım palavralara inanmamış olsa bile yine de buralardakilerin çoğundan daha zayıf bir noktada durduğunun farkındaydı. Ayrıca cuma akşamı ya da gecesi Håkon Leirvik'in villasında neler olduğunu da biliyordu. Kapanma saatinden bir saat önce Ulf, Jonny ve Asha arabayla gelmişlerdi. Yemek ve kola ısmarlamışlardı ki bu keyiflerinin yerinde olmasının kokain ya da amfetaminden kaynaklanmadığını gösteriyordu. Kısa bir süre sonra içeri Per Vagle girdiğinde doğal olarak keyifleri epey kaçmıştı. Per Vagle ilk önce Jonny'yi birlikte dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışmıştı ama bu bir işe yaramamıştı. Bunun üzerine masaya oturmuş, dördü Hong'un tam anlayamadığı bir şeyler konuşmaya başlamışlardı. Alçak sesle konuşuyorlardı. Kavga birkaç dakika sonra patlamış, ardından Ulf ve Jonny birkaç sandalyeyi tekmeleyerek devirip dışarı çıkmışlardı. Vagle ve Asha hiç konuşmadan oturmayı sürdürmüşlerdi.

"Jonny'nin babası sanki... sanki uyuyormuş gibiydi. Asha gitmek için ayağa kalktığı anda... yüzü

bembeyazdı. Sonra kusmaya başladı. Her yana... Dükkânı kapattıktan sonra bir saat temizlik yapmak zorunda kaldım."

"Peki ya Vagle?"

"Hâkon Leirvik'in boynunu kıracağını söylüyordu. Kendi kendine bunu defalarca söyledi ama ben de duyabiliyordum."

Demek öyle, diye düşündüm. Demek böyle demişti! Telefonum çaldı. Hong'un elinden aldım. Arayan Ernst Amca'ydı.

"Neredesin?"

"İskeledeyim, biraz dinleniyorum," dedim. "Birazdan Ida'yla buluşacağım."

"Baba Vagle'nin arabasının akşamları sık sık buralarda görüldüğü söyleniyor. Bu sana bir şey anlatıyor mu?"

"Elbette. Daha biraz önce her yerde oğlunun yolunu gözlediğini anlatmamış mıydı?"

"Ben de aslında belki de nerede arayacağını çok iyi bildiğini düşündüm."

"Göreceksin bunu amca!"

"Bu ne biçim konuşma böyle? Sen bana anlatmadığın neler buldun söylesene. Hey! Belki de bir katil elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaşıyor!"

"Şimdi anlatamam. Sonra bir şey daha var. Bana bir süre bu numaradan ulaşamazsın. Bir iki saat sonra sana telefon edip her şeyi açıklayacağım!"

16. Bölüm: Herkes Yalan Söylüyor

İskeleyle gidip oturdum, böylece amcama söylediğim şey neredeyse doğru oldu. Oturup ayaklarımı suya sallandırdım. Aşağıda, katran kaplı dubaların denize yansıdıkları yerde suyun dibini görebiliyordum. Paslanmış bir bisiklet tekerleği. Akıntıyla etiketi bayrak gibi dalgalanan bir balık konservesi kutusu. Koyu renk yosun yığınları arasından o tuhaf, yan yan yürüyüşleriyle yengeçler geçiyordu. Cep telefonunu çıkarıp Asha'yı aradım. Ulf ve Jonny'ye de telefon ettim. Telefonları kapalıydı, herhangi bir telesekreter de yoktu. SMS gönderme, dedim kendi kendime. Sakın SMS göndermeye kalkma. Hong' un yazacağı bir SMS nasıl olurdu hiçbir fikrim yoktu. Tam amcama telefon edip ona bir iki saat boyunca hayatını cehenneme çevireceğimi söylediğim için özür dileyecektim ki arkamda ayaklarımı sürüyerek yürüyen birinin geldiğini duydum.

Gelen Viskici Bernt'ti. "Umalım da kemerini almış olsunlar Phillip! Yatağın üzerinde de çarşafı olmasın. Yoksa korkarım kendini asacaktır."

"Durum o kadar mı kötü?" dedim.

Ondan beklenmeyecek kadar çevik bir hareketle yanıma, rıhtımın kenarına oturdu. "Ne yazık ki öyle sanırım. Böyle aniden kesmek çok tehlikelidir. Elbette Gundersen de biliyor bunu, onun için en kötü darbeye karşı bir şeyler vermişlerdir, ama yine de. Oldukça endişeliyim."

"Çünkü onun yaptığını sanmıyorsun da ondan mı?" diye sordum.

"Hayır, sanmıyorum. Ayrıca yapmış olsa bile? Her yanda öylesine çok acı ve keder var ki. Suçlu. Suçsuz..."

Sözlerini havada bıraktı. Hayalci gözlerle fiyordun açıklarına baktı.

Bir süre sonra, "Benim hakkımda neler söylediklerini tahmin edebilirsin elbette," dedi. "Daha doğrusunu söylemek gerekirse zaten duymuşsundur bunları."

"Senin içki sattığını mı? Bunu zaten kendin de söylüyorsun."

"Evet, içki satıyorum. Tekel kapandıktan sonra. Pazar günleri ve dini bayramlarda. Sence tekelerde çalışanlar için aşağılayıcı sözler edenler var mıdır?"

"Ne demek istediğini anlıyorum!" dedim. "İçki izin verilen saatlerde satıldığı sürece hiç sorun yok yani. Ama sen bundan güzelce para kazanıyorsun."

"Evet," dedi. "Tıpkı Norveç devletinin yaptığı gibi. Aramızdaki fark devletin parasını ödedikten sonra evinde oturup titreyenlerle hiç canını sıkmaması. Ben toplumsal bir hizmet yaptığımı söylemiyorum..." Sonra mırıldandı. "Ama bundan pek o kadar da farkı yok."

Başka bir deyişle iyi bir çocuktu.

"Biliyor musun?" dedim. "Bana öyle geliyor ki Barkvik'in yarısı bir şeylerle kendini uyuşturuyor. Alkol. İlaçlar. Otlar ve tozlar. Genciyle yaşlısıyla."

Biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. "Hâkon Leirvik'in başına gelenler yüzünden buraya geldiğin için böyle düşünüyorsun. Bir yarışa katılmak için buraya gelmiş olsaydın biraz daha farklı bir izlenim edinirdin."

"Hiç öyle olacağını sanmıyorum. Yalnızca daha pahalı mallar oldurdu o zaman. Güzel şaraplar, iyi

konyak. Columbia'dan gelme kokain falan. Sence öyle değil mi?" Tam şimdi konuşulanlarda bir şey kafamın arkasında bir şeyleri kurcalıyordu.

Bernt öksürdü. "Tamam, öyle. Ama bunun Barkvik'le hiç ilgisi yok. Ben dünyanın yarısını dolaştım, her yerde aynıydı. İnsanlar kendilerini uyuşturuyorlar. Buna ihtiyaçları var. Yaşadığımız dünyada ışık çok sert. Rüzgar biraz fazla keskin."

Kendini iyice felsefeye kaptırmaması için, daha doğrusu şairleşmeye başlamasın diye sözünü kestim. "Ernst Amca'yla ben biraz önce Per Vagle'yle konuştuk. Konu Hâkon Leirvik'e geldiğinde neredeyse delirmiş gibi davranmaya başladı. Ve bunu hayranlığından yapmadığı kesindi! Leirvik'in vergi borcuyla bir ilgisi olmadığı da açıktı. Sen bu konuda ne düşünüyorsun? Vagle'yi tanıyor musun?"

Böylece bir anda bütün taşlar yerine oturdu! Ulrikke Knevungen'in Vagle'yi ofis penceresinde gördüğünde söylediği bulmacamsı uyarı. Onun "her zaman orada durmadığı" hakkındaki sözleri. Özellikle de karanlık bastıktan sonra. Bu Ulrikke'nin onu başka bir yerde dururken gördüğünü anlatma yoluydu. Sık sık. Sonra amcamın Laudalen'de yaşayanların onun arabasını gördükleri konusunda söyledikleri. Ve bir şey daha vardı...

"Elbette tanıyorum Vagle'yi," dedi Bernt. "Herkes tanır onu. Pisliğin tekidir. Kasabanın vergi işleriyle uğraştığı için değil. Ama bununla da biraz ilgisi var."

Bu konuyu oldukça hafife aldığına dikkat ettim. Herhalde gelirlerinden vergi ödemek gibi bir sorunu yoktu onun.

"Ama dedikoduculuğuyla ünlüdür," diye sözlerini sürdürdü. "Ve her yere sokar burnunu. Bana sorarsan tam bir kocakarı."

"Jonny'yi kollamaya çalışması o kadar da garip bir şey değil herhalde."

"Yok, bunda haklısın. Bu başka bir konu. Ama girmediği yer yok onun."

"Leirvik'in sırtının ağrıdığını söylemiştin."

Tam isabet! Çekingen gözlerle bana baktı. "Öyle." "Ama yapacak da birtakım işleri olduğuna göre her zaman sarhoş dolaşamazdı herhalde. Hatta insanlar onun çok becerikli olduğunu bile söylüyorlar."

"Konuyu nereye getirmek istiyorsun Phillip?"

"Doktora. Leirvik onun durumunda olan herkesin yaptığı şeyi yapıyor herhalde. Doktora gidiyor, ağrı kesici alıyor. Belki bir iki de uyku ilacı. Genelde abartmaya yatkın biri olduğu için belki birden fazla doktora da gitmiştir."

Viskici Bernt'in, "Ama Hâkon alkolü tercih eder! Buna imzamı atabilirim!" derken attığı kahkaha oldukça zorlamaydı.

"Değil mi ya?" dedim. "Ve bu ülkede bu oldukça pahalı bir alışkanlık."

Yanıt vermedi. Oturduğu yerde boş gözlerle fiyordun açıklarına bakıyordu.

"Hâkon Leirvik artan ilaçlarını satıyordu," dedim. "Evet ya da hayır deme. Sen onun dostusun. Ama durum böyle. Ve Per Vagle bunu biliyordu, çünkü müşterilerden biri onun oğluydu!"

Viskici Bernt ayağa kalktı, özenle üstünü silkeledi. "Tamam, ne evet ne hayır diyorum," dedi, derin derin içini çekti. "Artık gitmem gerekiyor. Ama bana baksana Phillip."

Ona döndüm. "Evet?"

"Sakın başkalarının pisliklerinde dolaşan biri olma. Sen de pislenirsin o zaman, anlıyorsun ya!"

Bernt gittikten sonra amcama telefon ettim. Daha çalar çalmaz açtı. "Benim, Moberg!"

"Ben de öyle," dedim.

Sonra neredeyse her şeyi anlattım ona.

Ida'yla buluşacağım pastaneyi bulmak zor olmadı. Aslına bakılırsa Barkvik'te bulması güç olan tek şey gerçektir. Bina yokuşun yukarısındaydı. Bir akşam önce Ida'yı yakalamaya çalışırken önünden koşarak geçmiş olmalıydım. Eski bir kaptan lojmanı yenilenip pastaneye dönüştürülmüştü. Beyaz boyalıydı, kapısı ve pencere pervazları maviydi. Duvarlarında tıpkı Leirvik'in evindeki gibi sarmaşık gülleri yukarılara kadar tırmanmıştı. İçeri girdiğimde söyleyeceklerimde aşırı dikkatli olmam gerektiğini düşündüm. Yaşlı, iyi kalpli dedesinin gençlere ilaç temin ettiği konusunda olumsuz bir haberin bir kızla çıkmak için biraz uygunsuz bir açılış olması değildi bunun başlıca nedeni. Şayet bunu söylersem Ida bir anda bütün kapıları yüzüme kapatıp kilitleyebilirdi. Ve bu davada yeteri kadar kilitli kapı vardı zaten. Aynı zamanda Ida'nın zeki olduğu da çok açıktı. Büyük olasılıkla benden daha da zekiydi, cep telefonlarından hiçbir şey anlamıyor olsa bile. Burada önemli olan dengeyi korumaktı. Aslına bakılırsa ne kadar zeki olabilirdi ki? Yani bu konuda şimdiye kadar hiçbir şeyin farkına varmadıysa? Pekâlâ. Yanılıyor olabilirdim. Viskici Bernt'in hiçbir şey söylememekle aslında neredeyse her şeyi söylemiş olduğunu düşünüyor olsam da bunu unutmamak önemliydi. Leirvik'in ilaçları sattığından emindim. Ama bu ne kadar yaygın bir işti. Bu küçük, ücra kasabada ne kadar yayabilirdi ki yaptığı işi!

Koridor kapı ve pencere pervazlarıyla aynı maviye boyanmıştı, evin yelkenliler döneminden bu yana çok fazla değişmemiş olması gerektiğini düşündüm. Herhalde şehir tarihi korumacıları böyle olmasını sağlamışlardı. Bir köşede büyük bir odun sobası duruyordu, ayaklı bir askıda paltolar ve ceketler asılıydı. Mutfak kapısı açıktı, beyaz önlüklü bir kadın benim ayak seslerimi duyunca döndü. Gülümsedi, koyu renk bir bukleyi kulağının arkasına attı.

"Ne güzel yer!" dedim.

"Dünyanın en güzel yeri!" diye yanıtladı. "Ida sağ tarafta oturuyor. Pencerenin kenarında."

Niye şaşırıyordum ki? Burası Barkvik'ti ve ben de her Şeye karşın başka bir gezegenden geliyordum. Büyük olasılıkla bir zamanlar evin salonu olan yere girdiğimde içerideki konuşma sesleri yükseldi. Doluydu. İçeride kesin on, on iki kişi vardı. Hiçbir şey yokmuş gibi davrandılar. Ben de hiçbir şey yokmuş gibi davrandım.

Ida pencere kenarındaki bir masada Elsa ve Öyvind Lange ile oturuyordu. "Fillip! Bu tarafa!"

İnsan kalabalığı arasında onu arıyormuş gibi yaptım. Güldü. Güldüğü zaman felaket tatlı oluyordu. Öyvind Lange uzanıp yan masadan boş bir sandalye aldı.

"Bu gerekmiyordu aslında!" dedi Elsa küçük bir kahkaha atarak. "Birazdan gidiyoruz Fillip. Aslına bakarsan hemen gidiyoruz."

"Özür dilerim!" dedi Öyvind. "Ama bu konuda yanılıyorsun. Gidecek olan sensin, ben burada kalıp gençlerle oturacağım. Lise'ye söz verdim bu konuda!" Sonra bana döndü. "Evet, yani Ida'nın annesine. İkinizin burada oturup masanın altından birbirinizle oynaşmanıza izin veremezdik öyle değil mi?" Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Genelde neredeyse yalnızca Amerikan filmlerinde görülen türden dişleri vardı.

"Öyvind Amca!"

"Tamam, tamam! Saat beşte seni eve getirsin, oldu mu?"

Aralarında kendime ancak yetecek kadar bir yer bulup oturdum.

"Evet, eski günlerde böyleydi işte! Üstelik bin yıl önce falan değil." Sonra birden ciddileşti. "Yeni bir haber var mı biliyor musun?"

"Yok," dedim. "Yalnız..."

Öyvind elini Ida'nın elinin üzerine koydu. Ida önündeki yarısı yenmiş pastaya baktı. "Evet," dedi Öyvind. "Dört hafta mektup ve ziyaret yasağı. Tamam yıldırım gibi habersizce düşmedi üzerimize. Ama usta bir avukatı var. Bakalım işler nasıl gelişecek. Hepimiz için çok güç bir durum."

Neyse ki Ida hemen oracıkta dedesini savunmaya girişmedi.

Elsa çantasını açıp kapadı, Ida'ya endişeli gözlerle baktı.

Öyvind onun eline dostça vurdu. "Şimdi gidiyoruz. Bir de... Evet, giderken bunu benim hesabıma yazın."

"Kristiansand'a geri mi dönüyorsunuz?" diye sordu Ida.

"Yok, bir süre daha buradayız," diye yanıtladı Elsa. "Wilhelm'in villasında. Polisin orada işi bitti, Öyvind'in de sürekli Oslo'ya gidip gelmesi gerekiyor. Yolu biraz daha kısalmış olacak. Aslında bütün bu işler bittikten sonra buraya taşınmayı da konuştuk."

"Bunlar asla bitmeyecek!" dedi Ida gözlerinde yaşlarla.

"Haydi ama," dedi Öyvind. "Öyle demek istemedi Elsa."

Ida kendini topladı. "Kusuruma bakmayın, özür dilerim!"

Öyvind bana gerçek bir erkek erkeğe bakışı fırlattı. Ne halt edersen et ama ona göz kulak ol. Ben zaten buna çoktan karar vermiştim onun için bakışını fark etmemiş gibi yaptım.

Gitmeden önce Elsa, "Baksanıza," dedi. "Bütün bu acı olaylardan başka bir şey konuşmayı deneyemez misiniz? Deneyin. Daha o kadar gençsiniz ki."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" dedi Ida onlar gittikten sonra. "Yani bizim genç olmamızın. İnsanın o zaman haksızlıkları hiç umursamaması falan mı gerekiyor?"

"Öyvind Amca mı?" dedim. "Senin amcan değil herhalde, değil mi?"

"Yok canım. Yedek amca. Dediğim gibi annem ve babam çocukluklarında yazın hep onunla birlikte takılırlarmış. Bir de Knut'le. Wilhelm'in oğluydu."

"Evet, dün sizin evde fotoğraflarını görmüştüm ya." Ama o fotoğrafta çocuk değillerdi, diye düşündüm. Neredeyse yetişkinlerdi. O kadar büyümüşlerdi ki Knut Wilhelm Kruuse çok geçmeden ölecekti.

"Daha sonra neler yaptın?" dedi Ida. "Dün? Çünkü herhalde gidip erkenden yatanlardan değilsin sen."

"Bir eve gizlice girdim," dedim. "Sonra da kendi karavanıma döndüm. Orada oturup seni düşündüm. Nedir o yediğin pasta?"

"Prenses pastası."

Garson kadın gelip masayı topladı. Ben de bir prenses pastası ve kahve istedim. Kadın Ida'ya göz kırptı.

"Prenses demişken," dedim yeniden yalnız kaldığımızda. "Asha ortadan kayboldu. Ulf ve Jonny de

öyle. Evet, ormanda bir yerlere gitmiş olabileceklerini de düşünmüyorum değilim."

"Demek öyle! Yani ben matematik yazılısı olurken sen dışarıda Ellen'i arıyordun öyle mi?"

"Gel ona Asha diyelim. Çok kafamı karıştırıyor bu iş. Yalnızca sağı solu yokladım biraz. Telefon etmeye çalıştım. Bir işe yaramadı. Telefonu kapalıydı."

"Niye ki? Yani niye Asha'yı arıyorsun demek istiyorum."

"Şayet kıskandıysan bu beni çok sevindirir."

"Uff," dedi. "Parasını ödemen yeter. Biliyorsun değil mi? Teknelere gidiyor o."

Bu sözü daha önce de duymuştum. "Teknelere gitmek." Bu akordiyon çalıp hüznü bir şarkı söyleyerek güverteye çıkmak anlamına gelmiyordu. Ama acıklı olduğu kesindi. Yani Asha'nın teknelere gitmesi. Yine de çok şaşırdığımı söyleyemezdim. Bir gün önce rezil olan öğlen yemeğinde kullandığı dili de oradan öğrenmişti kesin.

"Onların ortadan kaldırmasına niye bu kadar kafanı taktığını anlamıyorum. İki de bir ortadan kaybolurlar. Her türlü kötü işe bulaşıyorlar zaten."

"Cep telefonlarını da mı kapatıyorlar?"

Korku dolu gözlerle bana baktı. "Şey demek istemiyorsun değil mi..."

"Üçünün öldüğünü mü? Hayır. Ama bir şeylerden dolayı çok korkuyorlar sanırım."

Ida masanın üzerine eğildi ama o sırada preses pastası ve kahve geldi.

"Ve sen bu nedenin ne olduğunu biliyorsun öyle mi?" dedi garson kadın çekildikten sonra.

"Yok," dedim. "Bir şeyden kuşkulaniyorum ama o kadar bulanık ki tam şimdi bundan söz etmek saçmalık. Güzel pastaymış!"

"Ama biraz önce benden ayrıldıktan sonra bir eve gizlice girdiğini söylerken doğru söylemiyordun değil mi?"

"Doğru söylüyordum elbette. Bir eve gizlice girdim." "Nereye?"

"Bunu sana yarın anlatacağım."

Yeşil gözlerini kısıp bana dik dik baktı. "Çok tuhafsın Phillip!"

Tanıdığı öteki çocuklardan farklı olduğunu söylememesine sevinmişim. Çünkü öyle deseydi herhalde ben de onun tanıdığım bütün kızlardan farklı olduğunu söylemek zorunda kalırdım. Böylece sürüp giderdi. Bir klişenin arkasından ondan beter bir başkası.

"Oradalmış Ida," dedim. "Dedenin evinin orada. Asha. Jonny. Ulf. Cuma akşamı herhangi bir saatte oradalmış. Bundan neredeyse kesinlikle eminim."

Gözlerini kapadı. "Yani dedemin evindelermiş mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Eve geldiklerinde belki de içeride yalnızca Kruise vardı."

"Ah, Tanrım!" dedi içini çekip.

"Şayet haklıysam o zaman üç olasılık var Ida. Şu veya bu nedenle dedeni görmek istiyorlardı. Ya da ikisini birden görmek istiyorlardı. Dedeni ve Kruise'yi. En çirkin olasılık da üçüncüsü, yani Kruise'yle konuşmak istiyorlardı. O durumda geldikleri zaman içeride onun yalnız olduğunu biliyor olmaları gerekir."

"Oraya gerçekten gitmiş olduklarından ne kadar eminsin?"

"Çok eminim. Kesinlikle eminim."

"Ama o zaman belki de..."

"Evet," dedim. "Belki bunu onlar yapmış da olabilirler. Ya da içlerinden biri. Ama böyle bir durumda yapanın giysilerini değiştirmiş olması gerekir. Üçü birlikte kısa bir süre sonra şehirde ortaya çıkmışlar ve o zaman pek o kadar temiz olmasalar da en azından tepeden tırnağa kana bulanmış değillermiş."

Başını salladı. "Dedem öyleymiş."

"Evet," dedim. "Ama tam şimdi bu konuda daha ileri gidemiyoruz. Üçünden biriyle konuşuncaya kadar ya da hiç beklenmedik bir şey ortaya çıkana kadar bu yol bizim için kapalı. Bu iz üzerinde şu anda zaman harcamanın bir anlamı yok."

"Ama onların orada olduklarından nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmek istiyorum!" diye fısıldadı.

"Bir şey buldum," dedim. "Bir yerde onların üçünü o evle ilişkilendiren bir şey buldum. Özür dilerim. İlk önce polisle konuşmak zorundayım yoksa başım çok kötü derde girer. "

"Peki ya dedem? Onun da başı dertte değil mi yani?" Şimdi sinirlenmişti. Çürük zemindeydim.

"Bana güvenemez misin Ida? Birkaç saatçik."

"Niye polisle konuşamıyorsun o zaman? Şimdi? Gundersen'le. Sana güvenmek mi? Belki de dedeme yardımcı olacak bir şey biliyorsundur!"

"Bu biraz pokere benziyor. Yalnızca elinde iyi kartların olması işe yaramıyor. Onları doğru zamanda oynamalısın. Üstelik bu kartların ne kadar iyi olduklarından da emin değilim."

Parmağını yarısı yenmiş pastasının içine soktu. Ucundaki kremayı yaladı. "Söylesene sen gerçekte kimden yanasın?"

"Hiç kimseden. Ben asla birinden yana olmam. İnan bana, yıllar içerisinde bu yüzden epey sopa yedim!"

"öyle mi?"

"Buna değdi. Herkes yalan söylüyor."

"Tamam, öyleyse bizim ikimizin başka konuşacak bir şeyi kalmadı!"

Ayağa kalkmak istedi ama bileğini yakaladım.

"Bırak beni!"

Bıraktım. "Gitme. Çok aptalca olur. Her şeye karşın sonuçta Kruise'nin işini bitirenin deden olduğuna ben de inanmıyorum. Cinayet gecesini o üçünün orada olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğini sordun bana. Bunu birkaç saat içerisinde anlatacağım. Ama ben de sana suçlunun deden olmadığından nasıl böyle sonuna kadar emin olabildiğini soruyorum. Dediğim gibi, böyle olduğunu ben de sanmıyorum. Ama sen bir nedenle bundan kesinlikle eminsin."

Sakinleşti. "Elbette o kadar emin değilim. Ama yalnızca bana böyle olamazmış gibi geliyor. Bana karşı her zaman o kadar iyi davranırdı ki."

Hiçbir şey söylemedim.

"Tamam Phillip. Söylediğim aptalcaydı. Kabul ediyorum."

"Hiç de değil! Ona güvenmende hiçbir yanlış yok, özellikle... Ama çok merak ettiğim bir şey var."

Buna da benim aklım basmıyor. Babanın niye böyle bir zamanda burada olmadığını merak ediyorum."

"Dedemle araları iyi değildi," dedi Ida yorgun bir tavırla. "Üstelik zaten onunla konuşamazdı ki. Mektup ve ziyaretçi yasağı var."

"Babasıyla arasının gerçekten çok kötü olması gerek, şayet böyle bir zamanda buraya gelmiyorsa," diye direttim. "Düşünsene Moss'ta hapis yatan senin baban olsaydı. Oraya gitmez miydin? En azından polislerle ve olayı araştıranlarla konuşmayı denemez miydin? Bir avukatla? Tanrı aşkına, Gundersen'i tanıyor olmalı baban!"

"Dedemin içkiciliği," dedi Ida. "Babamı bu kadar kızdıran şey. Unutma ki uzun dönemler kendi dedesiyle ve büyükannesiyile yaşamak zorunda kalmış. En hafifinden söylersek hiç de kolay bir şey olmamalı. Ayrıca kendi evinde yaşadığı günler de huzurlu ve güneşli günler olmamış."

"Deden ne zaman başlamış içmeye?" diye sordum. "Yani ciddi anlamda?"

"Sana üç tahmin hakkı veriyorum."

"Bence bir tane de yeter," dedim. "Büyükannen öldüğünde."

Başıyla onayladı. "O zaman babam yedi yaşındaymış." Ben de başımı salladım. "Çok başka bir şey... Bisikletin var mı?"

"Elbette!" dedi şaşırılmış bir tavırla. "Ne yapacaksın onunla?"

"Seninle birlikte Laudalen'e gitmek isterdim. Şimdi, daha ortalık aydınlıkken."

Güldü. "Benim bisikletimle mi? Niye ki?"

"Benim kendi bisikletim var. Yamacın yukarısındaki açıklığa seninle birlikte gidelim istiyorum. Pek çok nedenle bu bulmacanın yanıtının orada olduğunu sanıyorum. Ya da en azından oranın bütün bu olanlarda belirleyici bir rolü olduğunu. Senin de söylediğin gibi orada birisi oturuyormuş. Sık sık. Uzun süreler."

"Evet," dedi. "O kadar uzun süreler oturuyormuş ki işini halletmek için bir de tuvalet edinmiş. Bunun kim olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Sürekli olarak Bay Gizemli'yi oynayamayacağımı görüyordum. Şimdi bir sınıra gelmiştim. Buradan ilerisi Ida ve ben demektir. Ya da yalnızdım. Birincisi gözüme daha hoş görünüyordu. Bu yüzden, "Orada oturanın Per Vagle olduğuna hemen hemen eminim," dedim.

"Niye?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çünkü Jonny'yi gözlemeye takmıştı kafasını! Ve kesinlikle o ikisinin ya da üçünün dedenin evini ilk ziyaretleri değildi bu."

"İyi ama oraya ne yapmaya gidiyorlardı ki?"

İlaç alışverişi konusunu açmadım. O kadar uzun süre dürüst kalmayı sürdürmek hiç de kolay değildi. "Belki alkol? Satmaya ya da satın almaya. Viskici Bernt içki getirmiyor. O şehirde oturup bekliyor."

"Evet, ama o zaman ormanda dikilip orayı gözetlemenin ne anlamı var ki?"

"Hiçbir anlamı yok. Yani şayet..." "Şayet Vagle orada durup çok özel bir şeyin olmasını beklemiyorduyorsa!" diye fısıldadı Ida.

"Bugün matematik sınavının iyi geçtiğine yüzde yüz eminim," dedim.

17. Bölüm: Çimenlerdeki Kan

Otobüse bindik. Elbette öyle yaptık. Buralarda kasabalar ve yerleşim yerleri arasında otobüs çalıştığı hiç aklıma gelmemişti ama Ida bunu biliyordu elbette. Anlayabildiğim kadarıyla artık gizlenmek için de bir neden kalmamıştı bu yüzden ormanda paslanıp duran bisikletin canı cehennemeydi. Otobüste neredeyse hiç yolcu yoktu. Yalnızca biz ve ön tarafta oturmuş şoförle konuşan iki yaşlı hanım. Ida ve ben en arkaya geçtik.

"Buralarda yaşamak nasıl bir şey?" diye sordum. "Aslında bence çok hoş. Yani kışlar dışında. O zaman çok ölü oluyor her yer. Ama marttan ekime kadar güzel. Ormana gitmeyi seviyordum. Ya da fiyorda. Girintilerde balık avlanacak çok güzel yerler var."

Onu elinde balık oltasıyla gözümün önüne getirmeye çalıştım ama başaramadım. Sessiz bir orman gölünde çıplak yüzen Ida tablosunu gözümün önüne getirmek daha kolaydı. Beyaz, pürüzsüz teni. Güneş ışığında parlayan sarı saçları, ya da belki ay ışığında.

"Önümüzdeki yıl yaz sonunda buraya gelmelisin Phillip! O zaman ıstakoz avına çıkabiliriz!"

"Gerçekten o kadar uzun süre beklemek zorunda mıyım?" dedim. "Üstelik ıstakozu da hiç sevmem ben!"

Güldü. "Benimle flört mü ediyorsun yoksa?"

Omuz silktim. "Kimileri yaşamın kısa olduğunu söyler. Ernst Amca'yla birlikte önümüzdeki günlerde Oslo'ya geri döneceğiz. Yitirecek bir şeyim varmış gibi görünmüyor." Elimi tuttu. "Niye evinde yaşamıyorsun Phillip?"

"Evimde yaşıyorum ben. Annem ve babam da öyle. Annemin bir evi var. Babamın bir evi var. Benim bir evim var. Üç tane ev. Güzel gelmiyor mu kulağa?"

Sakın elimi bırakma!

"Şimdi karamsar oldun!"

Yanıt vermedim.

"Nasıl bir şey... Oslo'da yaşamak?"

"Yukarılarda mı?"

Güldü. "Bizim sizin için öyle dediğimizi mi düşünüyorsunuz?"

Yine de elini çekti. Sürdüğü kadarıyla güzeldi.

"O kadar kötü sayılmaz. Aslına bakarsan orası da yalnızca küçük, sıkıcı bir şehir işte."

"İyi ama kral da orada yaşamıyor mu?" dedi yapmacık bir çocuk sesiyle. "Başbakan falan hepsi oradalar ya?"

Hong'un cep telefonu çaldı. Mesaj gelmişti. Beş soru işareti. Asha'nın numarası.

"Amcam," dedim. "Bir dakika izin ver!" Otobüsün ön tarafına gidip hemen geri aradım. Asha telefonu açtı ama hiçbir şey söylemedi. Yalnızca soluklarını duyabiliyordum. Arkadan hiç ses gelmiyordu.

"Kendine bir iyilik yap," dedim. "Telefonu kapama. Ben Phillip Moberg. Kredi kartları bende."

Telefonu kapadı.

Yeniden aradım ama telefon kapanmıştı.

Otobüs durağı Laudalen çıkışından elli metre ilerideydi. Hiç düşünmeden yukarı doğru yürümeye başladım ama Ida beni durdurdu.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

Manzaralı yere nasıl gittiğimi anlattım ona. Ve nasıl geri döndüğümü.

Güldü. "O zaman hava kararmadan oraya varabilir miyiz bilmiyorum! Yani tepenin üzerinden geçen yola girmesek bile."

Bunun yerine anayolu geçip geri döndü. Ağaçların arasından içeri dalan bir orman yolu vardı.

"Tuhaf," dedim. "Bu yol asfaltlanmamış, hatta kum bile dökülmemiş olmasına karşın vadiye giden yoldan daha iyi durumda."

Zemin sert ve kuruydu.

"Bunun nedeni en yukarıda olmamız," dedi Ida. "Laudalen yolu vadinin içinden geçiyor. Bütün o derecikler yüzünden her zaman ıslak orası. Dereler asfaltı kemiriyorlar." "Nereye gidiyor bu yol?"

"Yalnızca bir açıklığa. Birkaç yıl önce vadinin kuzey yakasındaki ağaçları kestiler. Şimdilerde burası artık hiç kullanılmıyor."

Açıklığa ulaştık. Geriye iki kocaman kütük yığını kalmıştı ama kütükler eskilikten grileşmişti artık. Birileri kesilen ağaçların en son partisini almaya gelmenin yapılacak harcamaya değmeyeceğine karar vermiş olmalıydı. Yamacın aşağılarında bir yerden kuru bir dalı gagalayan bir ağaçkakanın sesini duydum. İlginç bir yalnızlık duygusu veriyordu burası insana. Belki de her yanda buralarda çalışıp ter dökmüş ama şimdi başka yerlere gitmiş insanların izleri olduğu için. Kocaman orman makinalarının ağaçlara açtığı yaralar. Günlerce süren yağmurlardan kalan derin tekerlek izleri. Şimdi bunlar kurumuş betondaki izler gibiydiler. Ormanın içlerine doğru bir yerde bir zamanlar alet kulübesi olması gereken bir şeyin kalıntıları vardı. Sanki birisi buldozerle devirmiş gibi görünüyordu; yarı yarıya yan yatmıştı, koyu renk tahtaların yarıklarında eğrelti otları büyümüşü. Buradan sık ormana giden hiçbir ayak izi yoktu ama yine de gidip yokladım. Kırık bir pencereden bir yığın paslanmış boya kutusu ve devrilmiş bir testere sehvası görünüyordu. Uğraştığımız olayla herhangi bir bağlantısı olabilecek hiçbir şey yoktu.

"Ne arıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sorun da bu zaten. En azından sorunlardan biri. Ne arayıp durduğumu bilmiyorum. Çok aşağıda mı gideceğimiz yer?"

"Yok canım. Buradan bir patika iniyor. Bir süre onu izleyeceğiz sonra sağa döneceğiz."

"Tamam," dedim. "Peki patika nereye gidiyor? Yani insan sağa dönmezse nereye ulaşır demek istiyorum."

"Aşağıya, dedemin evinin arka tarafına."

Durum hurra diye çığlık atmaya pek o kadar uygun sayılmazdı ama en azından aldığım yanıtta çok hoşnut kalmıştım.

Aşağıya doğru Ida'nın ardından yürüdüm. Saçları neredeyse doğal olamayacak kadar parlak görünüyordu çevremizi kaplayan koyu yeşil yaprakların arasında. Dikkatli ama aynı zamanda çok kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Bildiği yerlerdi buralar. Sözü ettiği patikayı pek

göremiyordum ama nereye gittiğini bildiği çok açıktı.

Bir süre sonra durdu, arkasını döndü. "Buradan sapacağız. Ama açıklığa bir anda çıkacağız, görür görmez nerede olduğunu anlayacağından emin değilim çünkü öteki taraftan geliyoruz. Bunu söylüyorum ki..."

"Boklara basmayayım," dedim. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra varmıştık. Son geldiğimde farkına varmamıştım ama burası çok güzel bir yerdi. Akşam güneşinde vadinin öteki tarafında yamacı kaplayan çimenler neredeyse ışık saçıyormuş gibi görünüyordular. Dağ tarafındaki taşların üzeri yeşilin, sarının, kahverenginin, kırmızının her türlü tonunda yosunlar ve likenlerle kaplıydı. Çamların arasındaki tek tük farklı ağaç sonbahar renklerindeki yapraklarıyla kolayca ayrılıyorlardı. İkimizin burada çok daha farklı koşullarda bulunmamız gerekirdi, diye düşündüm. Sen, ben, sıcak ve güzel yaz sonu akşamı.

Geçen akşam ikimizin de oturduğu kenara kadar gittik. Önce Ida oturmuştu. Onu korkutup kaçırdıktan sonra da ben. Şimdi ikimiz birlikteydik.

"İyi bir dürbünle salonun ve mutfağın içini görebilirsin," dedi. "Ben denedim."

"Dün mü?"

Hayır der gibi başını salladı.

Bunu fark etmiştim. Buraya özel bir işi için gelen yalnızca Vagle değildi. Bunu daha önceden de biliyordum, ama şu dürbün işi... Şimdilik bu konuyu fazla kurcalamamaya karar verdim.

"Vadinin aşağısındaki yol da iyi görünüyor," dedim. "Eminim bir arabayı dedenin bahçesine gelmeden beş dakika öncesinden görebilir insan."

"Evet, yaklaşık öyle bir şey."

"Ama aslında biz bunu önceden de biliyorduk. Şimdi platoyu adam gibi incelememiz gerekiyor. Güneş batmadan önce."

"Yapma ama! Polis buraya gelmedi mi sanıyorsun? Üstelik de köpekleriyle?"

"Hayır. Bu dava onlar için sonuna kadar açıktı. Tek canlarını sıkan şey şu lanetli cüzdanın iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olmasıydı. Buna öncelik vermek zorundaydılar, onun için de doğal olarak köpeklerle yol boyunca arama yaptılar. Dün sen de gördün bunu."

"Tamam. O zaman işe girişiyoruz. Ama ne tür tuvalet kağıdı kullandıklarını incelemeyi reddediyorum!"

"Korkma! Bu işle ilgilenecek uzmanlar var. Yani şayet buraya yeni bir tur atmalarını istetecek bir şey bulup onlara verirsek."

Filmlerde ve polisiye romanlarda genellikle olay yerini inceleyenler onları doğrudan suçluya götüren özel bir marka sigara izmariti türünden şeyler bulurlar. Ya da dallara ve dikenlere takılmış ipler, kumaş parçaları. Biz yalnızca ezilmiş üç bira kapağı bulduk, ama onlar da o kadar eski ve paslıydı ki pekâlâ Ida ve ben daha doğmadan önce buraya atılmış olabilirlerdi. Bunun dışında hiçbir şey bulamadık. Üç çeyrek aradıktan sonra vazgeçtik, dağın yamacında bir girintiye oturduk. Vadinin öteki tarafında güneş ağaç tepelerinin arasında alçalıyordu. Gölgeler uzamıştı.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi Ida. "O kadar yorulduğum ki. Üstelik bir sonraki otobüs..." Saatine baktı. "Aman tanrım. Neredeyse üç saat var! Yoldan yukarı çıkalım, sonra ben annemi arayım. Gelip bizi alır."

"Ernst Amca'yı da arayabiliriz elbette. Ama ikisine de telefon etmek istemiyorum. Buraya geldiğimizi bilmelerini istemiyorum, bunu söylemezsek ne halt ettiğimizi söyleyeceğiz onlara?"

"Belki de bizim yaptığımızı sandıkları şeyi?" dedi küçük bir kahkaha atıp. Bana dayandı, bir an için dengemi yitirdim, tek elimle destek almak zorunda kaldım.

Doğrudum, kolumu ona doladım. Şimdi gün batımı çok doğal görünmeye başlamıştı. "O zaman buralara kadar gelmezdik herhalde, öyle değil mi?"

"Buldum!" diye bağırdı Ida. "Aşağıya, Öyvind ve Elsa'ya gideriz. Bizi arabayla götürürler. Ya da bir taksi ayarlarlar." Hayır der gibi başımı salladım. "O zaman biz kendimiz bir taksi buluruz. "

"Paran var mı? Bir hazine ödememiz gerekir."

Botumun içindeki on dört bin beş yüz kronu düşündüm. "Yok," dedim. "Ama Öyvind ve Elsa'ya gitmek de aynı ölçüde aptalca olmaz mı?"

"Şayet Ulrikke'yi ziyarete geldik dersek olmaz," dedi. "O zaman her şey farklı olur."

"Bunda haklısın bak. Özellikle de söylediğimiz şey gerçekten doğruysa."

"Ulrikke'yi ziyaret edelim mi demek istiyorsun?" "Elbette," dedim. "En iyisi olabildiğince az yalan söylemek." Bir sivrisinek şakağımı soktu. Elimle vurdum, kaşındım.

"Aman Fillip," dedi Ida. "Şuraya bak ne olmuşsun... Tanrım, buraları da mı pisletmiş yoksa adam?"

İrkildim, parmaklarımı kokladım. Hayır. Neyse ki. "Eminim birazcık kandır yalnızca," dedim. "Bir sivrisinek soktu yüzümü."

Önümde yere çömeldi, son güneş ışıklarında şakağımı inceledi. "Neredeyse kapkara," dedi. "Şayet kansa..."

Parmaklarımı yeniden inceledim. Kokladım. Hafif bir demir kokusu.

"Lanet olsun!" Yana yuvarlandım, biraz önce elimle destek aldığım çimenleri inceledim.

Yeşil saplarda koyu renk çizgiler vardı.

"Dünkü şiddetli yağmur yüzünden olmalı," dedi Ida. "Kurumuş kanları yeniden ıslatmış!" Öne eğilip yerleri inceledi. "Ama çok fazla değil. Neredeyse yok gibi. Yalnızca el büyüklüğünde bir leke."

Arkama yaslandım, gözlerimi yumdum. Şimdi burada olanları gözümün önüne getirebiliyordum. "Çok fazla gerekmiyor ki Ida! Yalnızca birazcık kan olacak. İşte o zaman hesapta eksik kalmıyor!"

18. Bölüm: Davullar

Tavle Bostanı yönünde ormana daldığımızda hava hızla karardı. Bulanık ışıklar ağaçların biçimlerini değiştiriyordu sanki; aslında bunu ortaya çıkaran bulutlar ve rüzgardı ama hayal gücünün at koşturmasına kendini bırakmak da kolaydı. Normalliği temsil eden patikadan çıkıp çok daha farklı ve daha büyük bir şeyin içine girdiğimizi hayal etmek hiç güç olmuyordu. Hoş bir duygu değildi ama tanıdığım biçimiyle gerçeklik de hiç hoş değildi. Göğüs cebimde CD dükkânından aldığım faturanın içine sarılmış beş altı kanlı çimen vardı. Çimen ve kan ve iki tane CD'nin parasını ödediğimin kanıtı. Tam kalbimin üzerinde. Dunk-dunk-dunk!

Ve birden delirmeye başladığımı düşündüm, çünkü çok uzaklarda kalbimin sesine yanıt veren başka bir kalp daha vardı!

Ida ve ben aynı anda durduk.

"Gök gürültüsü mü?" derken sesimdeki gerginliği kendim de duyabiliyordum.

Ida hayır der gibi başını salladı, sonra başını yana eğip durdu. Dinliyordu. "Yok. Bekle!"

Başımızın üzerindeki ağaçların tepelerinde güçlü bir rüzgarın esmesiyle ses silindi ama sonra yeniden duyuldu. Dunk. Tatratata, dunk-dunk-ding-dunk-ta-ta-dunk-dunk.

Davullar! Televizyonda gördüğüm bir röportaj programı geldi aklıma. Afrika'dan, Güney Amerika'dan ve Uzak Doğu'dan. Çılgıncaydı. Tam bir sanat gösterisiydi. Kendinden geçiriciydi. Rüzgar dindikçe ses giderek yükseldi.

"Aman Tanrım," dedim. "Barkviklilerin ataları mezarlarından mı çıkıyorlar?"

Ida gülümsedi. "Özellikle bongo davulları çalmaya o kadar da meraklı olmasalar gerek. Aslına bakarsan kim bilebilir ki bunu?"

"Elbette! Ulrikke bu, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama başka hiç kimse de gelmiyor aklıma. Korktun mu?"

İçgüdüsel olarak hayır diye yanıt verecektim ama sonra öteki çocukların çoğundan farklı olmaya karar verdiğim geldi aklıma, bu yüzden bunun yerine "Sen korkmadın mı?" dedim.

"Korktum elbette," dedi Ida. "Şimdi bile bana biraz... ürkütücü geliyor. Bu ses, ne bileyim, sanki buraya ait değilmiş gibi! İnsanı korkutan da bu zaten. Bu davulların burada bir işinin olmaması. Şimdi değil en azından... Ulrikke'nin biraz kaçık olduğunu biliyorum, ama yine de!"

"Onu iyi tanıyor musun?"

"Hiç kimse Ulrikke Knevangen'i iyi tanımaz! Hiç durmadan rol yapar, kılıktan kılığa girer. Aslında kim olduğunu söylemek zor."

Fotoğraflarını çekerken Ulrikke'nin girdiği değişik kılıkları anlattım ona.

Ida bana iyice sokuldu. Saçlarının kokusunu aldım fısıltısını dinlerken. "Gerçekten de poposunu gösterdi mi sana Phillip Moberg?"

Parmağımla yanağını okşadım. Bir derecikte elimdeki kanları yıkamıştım.

"Ne düşündün o zaman Phillip? Yani sana poposunu gösterdiği zaman?"

"Elli yaşının üzerinde!" dedim. "Ne düşündüğümü sanıyorsun?"

İşaret parmağını ağzına soktu, sonra burnumun ucuna dokundurdu. "Yine de biraz heyecanlanmışsındır sanırım!" "Çok çabuk oldu bitti," dedim. "Kafasında turkuaz bir banyo bonesi olduğunu unutma!"

Bana yaslandı.

Ne kadar heyecanlandığımı gizlemek olanaksızdı.

"Şimdi de onu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim. "Kafamın içi bomboş şimdi."

"Bu yanlış yanıtı," dedi. "Sınavdan çaktın şimdi, biliyor musun? Gel! Belki bir sene sonra yeniden sınava girebilirsin!"

Yolumuza devam ettik. Davulların sesi alçalıp yükseliyordu. Aramızda geçenler aslında yalnızca benim bir hayalim miydi? Rüya mı görmüştüm? Hayır. Ama şimdi Ida hiç bunları umursamamış gibi görünüyordu. Patikadan aşağı yürüyordu önümden.

Açıklığa ulaştık. Artık seslerin nereden geldiğinden hiç kuşkumuz kalmamıştı. Büyük cam duvarın arkasında şöminenin alev alev yandığını görebiliyorduk.

"Belki de onu rahat bıraksak iyi olur," dedi Ida. "Sen ne dersin? Neyle uğraştığını bilmek kolay değil!"

"Davul çalıyor," dedim. "Sen de duyuyorsun işte." "Evet, ama yine de... Kim bilir, belki de özel yaşamına burnumuzu sokuyoruz böyle yapmakla."

Katlanmış faturayı gömlek cebimden birkaç santim yukarı çektim. "Korkarım şu iş bitene kadar buralarda hiç kimsenin özel yaşamı diye bir şeyi olamayacak. Sence de öyle değil mi?"

Küçük çayırı çevreleyen ormanın kıyısını izledik, kulübenin arka tarafına geldik. Ağaçların altındaki karanlıkta durup sayısız penceresinden kulübeden içeri baktık. Artık ürkütücü değildi. Şimdi yalnızca gülünçtü. Ulrikke Knevangelen kocaman iki Afrika tamtamına yetişebilmek için bir taburenin üzerine tırmanmıştı. Üzerinde koyu kırmızı, yere kadar uzanan bir gecelik, kafasında her zamanki aptal bone vardı. Küçük elleriyle aklına estiği gibi vurup duruyordu davullara. Kendinden geçmişe benziyordu. Bedenini sağa sola savurarak tuhaf bir dans yapıyordu, yere düşmemesi bir mucizeydi. Daha önce benim de oturduğum hasır koltukta VG gazetesinden gönderilen Edmund Frank oturmuş daha küçük davullara vurmaya girişmişti. Ceketini bir yana atmıştı, gömleğinin düğmeleri açıktı. Şömine alevinin ışığında pantolonundan taşan bira göbeğini görebiliyordum, ikide bir birbirlerine bakıyorlardı, davul sesleriyle aralarında bir tür sohbet sürdürdükleri izlenimine kapıldım.

"Aman tanrım!" dedi Ida. "Delice bir şey bul"

"Niye ki? Bence çok iyiler! Aslına bakarsan Edmund'un böyle yetenekleri olduğundan hiç haberim yoktu! Belki de bu gücü ve dayanıklılığı yazılarını eski daktilosunu yumruklayarak yazdığı günlerden almıştır."

"Evet, gazeteciymi o değil mi?"

"VG gazetesinden."

"Gel," dedi Ida. "Gidiyoruz. Onları rahatsız etmeyelim şimdi."

Fotoğraf makinamı çıkardım. "Olur mu öyle şey! Bunu belgelesem iyi olur, ileride onun eline

düşersen işime yarar." Aydınlik alana çıktım, var gücümle bir ıslık çaldım. Davul sesleri bir anda kesildi.

Edmund ayağa kalktı, pencerelerden birini açtı. "Swasi ülkesine hoş geldiniz!" dedi sırtarak. Ter içinde kalmıştı. Ulrikke tabureden aşağı atladı, o da pencereye geldi. Küçük bir baykuşa benziyordu.

"Bak sen, bu genç Moberg," dedi fısıldar gibi. "Ve... Gerçekten sen misin Ida? Ne kadar da güzelsin! Tıpkı annen gibi. Çevresine ışık saçardı inan! Bir yıldız gibi! Ama senin kadar ışıltılı olmamıştı hiçbir zaman!" Durmuş, gözlerinde hiç anlam veremediğim bir bakışla Ida'ya bakıyordu. Merak. Hüzün. Keder?

Edmund bir sigara yaktı. "Ernst'i nerelerde bıraktın?" Omuz silktim. "Onunla son konuşalı epey oldu."

"Sizi dünyanın bu köşesine ne getirdi böyle? Mantar toplamaya mı çıkmıştınız yoksa?"

"Seni görünce aklıma ne geldi biliyor musun? Belki yumruk büyüklüğünde bir iki tanesini de sen yersin."

Kıkırdadı. "Demek öyle düşündün!"

"İçeri girsenize çocuklar!" dedi Ulrikke. "Küçük şişkonun çayı ve pastası var sizin için."

"Yok, teşekkürler," dedim. "Yolumuza devam edeceğiz."

"Şimdi olmaz," dedi. "Bu saatte olmaz, çünkü bu saatler kötüdür, siz bilmiyorsunuz bunu!"

Kararsız gözlerle Ida'ya baktım. Yavaşça başını sallayıp onayladı. Rol yapıyormuş gibi konuşmasına karşın Ulrikke'nin sesinde çok inandırıcı bir şey vardı. Görünenin arkasında yatan derin ve ciddi bir şeyler.

içeri girip mutfak masasına oturduk, Ulrikke findıklı pasta ve sıcacık çay çıkardı. Çok iyiydi.

"Siz birbirinizi önceden tanıyor muydunuz?" diye sordum.

"Her şey olup bitmeden öncelerden!" diye yanıt veren Ulrikke ağır ağır ağzındakini çiğnedi.

"O eski, güzel Klüp 7'ye takılırdık bir zamanlar birlikte," dedi Edmund. "Ulrikke'nin dediği gibi hepsinden daha öncelerden. Bütün kötülükler ve günahlardan önce." "Elbette," dedi. "Eskiden her şey daha iyiydi!"

Edmund beni duymazdan geldi. "Ernst bugün geri dönecek gibi gelmişti bana?"

"Aslında daha dün akşam dönecekti," dedim. "Ama sonra fazladan bir iki boş günümüz olduğunu bulduk." Güldü. "Ne demezsin?"

"Dedem değil bunu yapan," dedi Ida sakın bir sesle. "Hiç kimsenin Oslo'ya geri dönmemesi bu yüzden. Herkes biliyor, ama kimse sesini çıkarmak istemiyor. Haksız mıyım?" Kızgın gözlerle bana baktı. "İyi ama niye işbirliği yapamıyorsunuz birbirinizle? Niçin ona anlatmıyorsun yukarıdaki..."

"Kes sesini!" dedim.

Kımıldamadan oturdu, elindeki pastanın kurumuş kenarını çaya batırdı. Dudakları titriyordu.

"Özür dilerim! Bağışla beni!"

Durumu kurtaran Edmund oldu. "Ida," dedi. "Hepimiz aynı yöne doğru çekiliyoruz. Gundersen'in bile içeri attığı adamın doğru adam olduğunu düşündüğünden emin değilim. Yok, bekle, sözümü kesme! Bunun gibi pek çok dava gördüm ben. Çok fazla. Genelde bir gün hepsi ortaya çıkar, başlangıçta bütün her şey birbirine karışmış gibi görünse bile. Şimdi içinde bulunduğumuz aşamada

en önemlisi sabırlı olmak. Telaşa kapılmamak. Tecrübelerim böyle diyor."

"Evet," dedi Ida acılı bir sesle. "Şimdi herkes sakin. Dedemin suçsuz olduğunu bilmelerine karşın. Cumartesi günü hapse atıldığında durum farklıydı."

"Elbette," dedi Edmund neredeyse acımasız bir sesle. "Başka ne yapabilirlerdi ki? Leirvik telefon ediyor, kendi evinde çok kötü durumda bir ceset bulduğunu söylüyor. Kan içinde kalmış ve bu kan kurbanda ait. Cinayet silahını olay yerinde buluyorlar, onun üzerinde de yalnızca Leirvik'in parmak izleri var! Leirvik'i içeri atmaktan başka ne yapabilirlerdi?"

Ida ağlamaya başladı. Elini tuttum ama beni itti.

"Çok kötü bir durum olabilir ama belki de iyi bir yanı vardır," dedi Ulrikke her zamanki bulmacamsı konuşmasıyla. "Çünkü şimdi bulunduğu yerde en azından güvende, evet, en güvenli olabileceği yerde."

Ida göz yaşlarını sildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ulrikke'nin dediğinde önemli bir nokta var," dedi Edmund. "Şayet bunu yapan Leirvik değilse başka birinin ortalarda dolaştığını düşünmek mantıklı. Ya da başka birilerinin. Ve şayet Leirvik'in hafızası geri gelirse..."

Ben bunu düşünmemiştim gerçekten. "Bir şeyler görmüş ya da duymuş olabilir!"

Edmund başıyla onayladı. "Onun için felaket tehlikeli olabilecek bir şeyler."

Bir an için sessizlik çöktü.

Telefonum çaldı; arayan Asha'ydı. Dışarı çıktım. Yağmur yağmaya başlamıştı, büyük, yaşlı meşenin altına girdim.

"Neredesin Phillip?" Sesi çok uzak geliyordu.

"Bu sefer telefonu kapama!" dedim. "Böylece kendine çok büyük bir iyilik yapmış olursun! Yalnız mısın?"

"Çok ama çok yalnızım."

"Dinle beni! Seninle konuşmak zorundayım! Şimdilik Kruise'nin kredi kartlarını bir tek ben biliyorum. Nerede olduklarını yani. Ama şayet benimle işbirliği yapmazsan doğru Gundersen'e gidip kartları masaya fırlatırım."

"İyi ama o zaman sen kendi başını da belaya sokmuş olursun Phillipciğim."

"Benim ne işler karıştırdığımı çok fazla önemseyeceklerini sanmıyorum," dedim. "Şayet kanıtları ortaya koyarsam."

"Kanıtlar mı, neyin kanıtları?"

"Sizin içinüzün olay yerinde olduğunuzun. Cinayetin işlendiği akşam."

"Peki ama senin istediğin şey nedir söylesene. Ne istiyorsun sen Phillip?"

«Seninle bu akşam başbaşa konuşmak istiyorum. Yalnızca sen ve ben. Cuma akşamı Leirvik'in evine gittiğinizde neler olduğunu anlatmam istiyorum.»

«Peki bunu yaptığım zaman kartları ve paraları geri alacak mıyım? Sen beni o kadar aptal mı sanıyorsun?»

"Seçim hakkının olduğunu sanmıyorum," dedim dürüstçe. "Çünkü bunun alternatifi bu topraklarda son yıllarda gerçekleşmiş en acımasız cinayetlerden biriyle ilişkili olarak aranman olacak. Yalnızca

birkaç saatin var! Benimle işbirliği yaparsan senin için bir iki iyi şey söylerim. Sana ancak bu kadarını söz verebiliyorum. Nasıl olsa bir yerden patlak verecek hepsi. Belki kartları senin evinden başka bir yerde bulduğumu söyleme riskini bile göze alabilirim. Karşılığında senin ne verebileceğine bakar.”

“Kartları istiyorum,” dedi. “Paralar sende kalsın. Anlaştık mı?”

“Bu akşam kartlardan birini alacaksın,” diye yalan attım. “Şayet yalnız gelersen, Ulf ve Jonny’yle birlikte bir şeytanlık planlamazsanız. Öteki kartı öyle bir yere koyacağım ki şayet bir şey olursa yarın bulunabilecek. Onlarla bağlantın var mı?”

“Kiminle bağlantım var mı?”

“Ulf ve Jonny’yle.”

“Seni ilgilendirmez. Nerede buluşacağız?”

“Bunun için biraz düşünmem gerekiyor,” dedim. “Sana saat tam onda telefon edeceğim. Şehirde bir yerlerde ol. Yani Barkvik’te demek istiyorum. Ormanlara dalıp ortadan kaybolma.”

“Saat onda olmaz. Belki on buçukta.”

“O zaman on buçuk diyoruz.”

Bu kez telefonu kapatan ben oldum. Bu bana ucuz bir güç bende duygusu verdi. Tam bir pislik çuvalı olma yolunda ilerliyordum.

Edmund elinde çay bardağıyla ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. Arkasında aralık duran kapıdan Ida ve Ulrikke’nin kafa kafaya vermiş olduklarını görebiliyordum. İyi, diye düşündüm. Kadın kadına konuşuyorlar birbirleriyle. Ida konusunda nasıl olsa başımın derde gireceğinden emindim zaten. Ona sesini kesmesini söylememeliydim. Daha doğrusu çenesini kapamasını daha kibar bir şekilde rica etmem gerekirdi.

"İlk baskıya girenin biz olduğumuzu unutma Phillip! Yani şayet önüne çıkan işe yarar bir şeyler olduysa diyorum. "

"Biz mi?"

"VG gazetesi yani. Bu olay Yeni Polisiye Dergi’de yayınlandığında çoktan çözülmüş olacak. Sanki öyleymiş gibi düşünmeye çalışıyorsun ama aslında bizim aramızda bir yarışma yok. Tilla ve benim aramda - evet. Ama sizinle değil. Üstelik..." Cebindeki para tomarını okşadı.

Elbette haklıydı. Ayrıca iki ata birden oynamakta hiçbir engel görmüyordum. Nasıl olsa bir tanesinin bana hiçbir yarar sağlama şansı yoktu. VG para ödeyebilirdi.

"Tamam," dedim. "Açıklamam gereken bir iki küçük şey var." Sonra ekledim. "Elbette para için yapmıyorum bunu."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Çok akıllısın sen Phillip! İşte şimdi ihtiyar bir kurdun kalbini kazandın."

Kızardığımı hissettim. Havanın iyice kararmış olmasından dolayı çok memnundum. Elbette ne demek istediğimi daha ben söylemeden biliyordu.

"Ulf ve Jonny," diye söze başladım.

Başıyla onayladı. "Ve Asha. Cuma akşamı olay yerindelermiş. Saat yedi buçuktan sonra bir ara Ulf’ün arabasını gören olmuş. Üçü birden, ikisi ya da yalnızca biri. Ama araba oradaymış. Neredeyse tam olarak güvenebileceğim iki kaynaktan öğrendim bunu. Sorun şu ki..."

"Onların orada olduklarını kanıtlayabilirim ben!" dedim.

Gözleri kısıldı bir anda. "Cüzdan mı?"

"Cüzdandan kurtulmuşlar elbette. Ama bende Kruise'nin kredi kartları var. Yani daha doğrusu Ernst Amca'dalar şimdi."

Alçak bir ıslık çaldı. "Peki nerede buldun onları?"

"Ulf'ün teknesinde," dedim.

"Palavra!" dedi alçak sesle. "Bu palavra Phillip! Ernst'le biraz konuşmam gerek."

"Bu seninle benim aramda kalamaz mı peki? Yarın kartları Gundersen'e teslim edeceğiz. Artık biliyorsun."

"Tamam," dedi. "Olur. Böyle de yapabiliriz elbette. Sonuçta bir eve girip çaldığım itiraf etmek zorunda kalacaksın ve bu akşam bunu yapmanın acelesi yok. Ama o şeytanlar çoktan çekip gitmişlerdir!"

"Ben de onları aradım zaten."

"Ve? Nerede oldukları konusunda hiçbir fikrin yok değil mi?"

"Yok. Cep telefonları kapalı. Sonra bir şey daha var!" Katlanmış faturayı çıkardım, dikkatle açtım.

Soran gözlerle bana baktı. "Çimen mi?"

"Çakmağını çıkar!" dedim.

Dediğimi yaptı. Çakmak alevinin ışığında çimenleri yavaşça yokladı. "Nerede buldun bunları?" diye fısıldadı.

Bir ya da daha fazla kişinin sık sık ve uzun süreler aşağıyı gözlediği açıklığı anlattım ona. O kadar sıklıkla ve o kadar uzun süreler ki kendilerine geçici bir tuvalet bile yapmaları gerekmişti.

Gözlerini yumdu. "Çok kan var mıydı orada Phillip?" "Yok. Sanmıyorum. Platoyu iyice araştırdık. Tam gitmek üzereyken tesadüfen bunlarla karşılaştık."

Başıyla onayladı. "Bırak bunlarla ben ilgileneyim! Otların hemen bu akşamdan teknisyenlerin eline ulaşmasını sağlayabilirim. Kredi kartları bekleyebilir ama bunlar acil. Belki de bu davada şimdiye kadar ortaya çıkan en önemli ipucu bunlar." "Bunları bulanın sen olduğunu söyleyebilir misin?" Hayır der gibi başını salladı. "Olmaz. Aşağılarda dolaşıp duranlar siz ikinizdiniz ne de olsa."

"Ama o zaman bakarsın daha bu akşamdan beni sorguya çekerler!" dedim. "Oysa bunu hiç mi hiç istemiyorum!" "Bu konuda rahat olabilirsin. Yarın tam bir temizlik günü olacak senin için. Bu akşam değil. Bu akşam ve bu gece onlar üç yapraklı bir yoncanın peşinde olacaklar. Başka hiç kimsenin değil. Böyle olmasını sağlayacağım!"

"Kartlardan hiç söz etmeden mi?"

"Kartların kimde olduğundan hiç söz etmeden. Bu konuda tasalanmana gerek yok."

"Şehre dönmem gerekiyor," dedim. "Araban var mı?" "Henüz araba süremem. Arabanın da burada kalması gerek. Şeytanın teki çayımın içine rom koymuş!" Para tomarını çıkardı, üç tane binliği ayırdı. Biraz duraksadı. Sonra bir tane daha ekledi: "Taksiye binin! Bir de bana bak! Bu kan hakkında kimseye tek söz etmek yok! Hiç kimseye, anladın mı?" "Evet."

"Peki ya içerideki kız? O da ağzını sıkı tutar mı?" "Sanırım tutar."

Gülümsedi. "İnsanlardan seslerini kesmelerini istememelisin! Onların çenelerini kapamalarını"

sağlaman gerek! Arada büyük fark var! Ama böyle şeyleri zaman içinde anlayacaksın zaten."

Hemen o anda yoldan aşağı inip bir taksi çağırmak istiyordum, ama Ida somurtkan bir yüzle kendisinin pekâlâ Öyvind ve Elsa'ya uğrayabileceğini söyledi. Hızla arkasını döndü. "Üstelik bana paranın olmadığını söylemiştin sanırım." "Şimdi param var. Edmund verdi."

"Verdi mi?"

"Ernst Amca'nın dostudur o. Bizi arabayla götürecekti, şayet içkili olmasaydı."

"Satıldın değil mi?" dedi. "VG gazetesine! Canın cehenneme, benim sandığım gibi biri değilmişsin sen!"

Ağaçların arasındaki karanlık patikadan aşağı doğru yürümeyi sürdürdü ama ceketini yavaşça yakalayıp onu durdurdum. "Ida!"

"Sorun yok!" dedi. "Sen de bütün ötekiler gibi salağın tekisin! Hiç dert değil!"

"Son bir saat içinde yaptığım tek aptallık sana sesini kesmeni söylemem oldu. Özür dilerim! Ama bana sorarsan ben salaklık ettiğim için birbirimizle küsmemiz daha da aptalca bir şey olur. Ida, kavga edecek zamanımız yok şimdi! Uğraştığımız şey çok önemli!"

"Haklısın," dedi. "Ama bulduğumuz şey hakkında Edmund'la niye konuştun?"

"Çünkü daha bu akşam kanın incelenmesi için laboratuara gönderecek. Ben bütün gecemi şerifin ofisinde geçirmeyi göze almadıkça böyle bir şeyi yapamazdım. Anlaşana şunu!" "Bir dediğin bir dediğini tutmuyor! Benden çenemi kapamamı isteyen sen kendindin. Birkaç dakika sonra bülbül gibi anlatıyorsun her şeyi. Para için!"

Yanıt vermedim. Paranın yarısını ona vermeyi teklif etmek tam şimdi en aptalca davranış olurdu.

Araştıran bakışlarla beni süzdü. "Ulrikke ne dedi biliyor musun? Sen Edmund'la dışarıdayken."

"Tahmin bile edemem."

"Sana biraz dikkat etmem gerektiğini söyledi. Sen doğruyla yanlış ayırmakta biraz yetersizmişsin."

"Çok olasıdır," dedim. "Arada sırada biraz fazla aceleci olabiliyorum, bunu itiraf ediyorum!"

"Sonra da 'bu gece yaranın bütün iltihabının akacağı' söyledi."

"Ben de aynı duyguya kapılıyorum," dedim. "Her şeyin bu gece doruğa çıkacağı duygusuna. Niye olduğunu açıklayamıyorum."

Kruise'nin villasına ulaştığımızda saat neredeyse yedi olmuştu. Birinci kattaki bütün pencereler aydınlıktı, içlerinden birinden tümüyle kitapla kaplı bir duvarı görebiliyordum. Çimenlikte BMW'nin yanında gıcır gıcır, yepyeni bir Volkswagen duruyordu. Ormanın kıyısında büyük bir kuşun kanatlandığını duydum. Ormanın içlerine doğru çekilirken yankılı bir çığlık attı. Bu yerlerde, bu gösterişli villada her şeye karşın hüznü bir şeyler olduğunu düşündüm. Norveç'in en zengin adamı uzun yıllarını burada, neredeyse tam bir yalnızlık içinde geçirmişti. Önce tek oğlunu, ardından eşini yitirmişti. Her sonbahar daha fazla dayanamaz duruma geliyor, birkaç hafta boyunca Leirvik'le birlikte kafayı çekiyordu. Arada sırada Tavle Bostanı'na çıkıp yapılanlardan hiçbir zevk almayan biriyle birazcık kendini oyalıyordu. Ne kadar sefil bir yaşamdı bu! Ve ne rezil bir şekilde son bulmuştu! Kafasına balta yiyerek ölen bir insan nefret edilen bir insan olmalıydı!

Elsa elinde sarı bir çöp torbasıyla merdivenlere çıktı. "Bak sen, siz miydiniz buralarda dolaşan!"

"Ulrikke'yi ziyarete gitmiştik," dedi Ida. "Yolumuza devam etmeden önce size bir merhaba demeyi düşündük yalnızca. Evet, yani sizin için uygunsuz."

"Uygun olmaz olur mu!" dedi Elsa. "Gelin içeri!" Çimenlikten koşup garajın duvarına dayalı duran çöp tenekelerine gitti.

Ama çok kötü bir oyuncuydu. Sesindeki gerginlik onu ele veriyordu. Tam şu anda ortaya çıkmamız hiç mi hiç uygun değildi.

Ida da aynı şeyin farkına varmış olmalıydı. Soran gözlerle bana baktı.

Ona gülümseyip merdivenleri çıktım. Onlara uymaması benim için son derece uygundu.

"Tilla ve Öyvind salonda oturuyorlar," dedi Elsa. "Bir şeyler yediniz mi?"

Ida cep telefonunu çıkardı. "Hayır, ama annem şimdi akşam yemeğini hazırlamaya girişmiştir sanırım. Phillip ve ben bir taksiye atlayacağız."

Elsa güldü. "Delirdiniz mi siz? Ne kadar paraya geleceğini biliyor musunuz? Eminim Tilla'nın arabasıyla dönebilirsiniz, o da birazdan gidiyor."

Ida dışarıda, telefonu kulağına dayamış duruyordu. Annesiyle konuştuğunu tahmin ettim. Geniş, ferah bir hole girdim. İkinci kata çıkan bir merdiven vardı, duvarlar işlenmemiş tahtayı andıran bir şeyle kaplıydı. Zamanın farklı gri tonlara boyadığı kalın kalaslar. Ve hepsinin üzerinde: duvara asılı hayvan kafaları. Geyik. Ceylan. Ama ayrıca yaban keçisi ve bufalo gibi daha ender hayvanlar. Bir köşede devasa bir siyah ayı iki ayağının üzerinde duruyordu.

"Kruuse tutkulu bir avcıydı," dedi Elsa. "Bütün dünyayı gezmişti. Bunlar yalnızca seçilmiş birkaç örnek. Asıl zafer sonuçlarının olduğu oda aşağıda, bodrumda. Doğruca yürüyün, içeride oturuyorlar! Birer kahve içersiniz herhalde?"

"Evet, teşekkürler," dedim.

Mutfak olduğunu tahmin ettiğim bir yere girip gözden kayboldu, ben de yoluma devam edip büyük bir yemek salonuna girdim. Burada hayvan kafalarının yerini sert görünümlü adamların portreleri almıştı. Siyah çerçevelere çakılı pirinç künyeleri okudum. Peder Wilhelm Kruuse. Even Kruuse Wilhelmsen. Çok fazla Wilhelm ve çok fazla Kruuse vardı ama bunlar herhalde imparatorluğu inşa eden adamlar dizisiydi. Ve şimdi, diye düşündüm, imparatorluktan geriye hiçbir şey kalmadı. Şimdi bütün miras hiç kimsenin portrelerini çizmeyi aklına bile getirmeyeceği kadın ve erkeklere çorba ve bakım sağlamaya gidecek. Adsız ve ezik insanlar. Asla dünya okyanuslarında buğday ve petrol taşımamış ama marketten aldıkları biraları köprü altlarındaki evleri olan uyku tulumlarına taşımış insanlar. Tilla'nın dediği gibi gerçekten de roman gibiydi!

Tilla şömineli salonda derin bir koltukta oturuyordu. Buranın da duvarları tablolarla kaplıydı ama bunlar her büyüklük ve biçimde tekne ve gemi resimleriydi. Yeni ölmüş olan gemi sahibinin asıl dinlenme köşesinin burası olduğu son derece açıktı. Uzun bir duvar dışarıdan gördüğüm kitaplarla kaplıydı; kitapların pek çoğu eski, deri ciltli, değerli kitaplardı. Tilla beni görür görmez yüzü gerginleşti. Demek gelmem uygun değildi onun için. Öyvind kanepede sırtı bana dönük oturuyordu, hemen döndü.

"Bak sen, selam Phillip! Yalnız mı geldin?"

"Hayır," dedim. "Ida da burada."

Öyvind gülümsedi. Onun için uygundu. Bu dikkatimi çekmişti. Tilla ve Elsa için uygun olmayan şey Öyvind için uygundu.

Ulrikke'ye yaptığımız ziyareti anlattım. Aslında Edmund konusunu geçiştirmeyi umuyordum ama yine de sözünü ettim. Böylece Ida birazdan aynı şeyleri anlatacak olursa bu konuda çenesini

kapamasını istemek zorunda kalmayacaktım. İda'dan çenesini kapamasını istemeyi tümüyle bırakmam gerekiyordu zaten. Bir daha asla! "Birazdan geri döneceğiz. Bir taksi çağıracağız."

"Günümüz gençliğinin davranışları bir hoş!" Elsa iki elinde birer kupayla içeri girdi. "Senin arabana binebileceklerini söyledim Tilla."

"Elbette," derken Tilla en küçük bir coşku göstermemişti. "Yalnızca şu işimizi bir bitirelim. Öyvind..."

"Bitti zaten!" dedi Öyvind biraz zorlama bir gülümsemeye. "Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum! Üzerinden onlarca yıl geçti. Söylediğim gibi çok fazla içki içilmişti. Bir kavga çıktı, Knut Wilhelm kaza geçirdi ve öldü. Geri kalanı arşivde bulabilirsin! Tanrı aşkına, onun durdurmamız gerekirdi! Bütün bu yıllar boyunca kim bilir kaç kez bunu düşünmüşümdür tahmin et!"

"Şimdi sana sorduğum şey," dedi Tilla sakın bir sesle, "ne için kavga ettiğiniz. Knut'ü partiyi terk etmeye karar verecek kadar öfkeliydim şey neydi?"

"Cidden hatırlayamıyorum!" diye içini çekti Öyvind. "Büyük olasılıkla çok önemsiz bir şeydi! Hepimiz oldukça kafayı bulmuştuk. Yok, dur! Hatırlıyorum. Bir iskele hakkındaydı. Knut Wilhelm körfezin ucunda beton bir iskele inşa etmek için baş vurmuştu ama belediye hayır demişti. Knut, Håkon'un kendisine karşı olduğunu, belediyeden yana çıktığını düşünüyordu. Elbette bütünüyle saçmaydı bu. Dediğim gibi: kanda alkol yükseldi miydi bir tüy beş tavuğa dönüşür birden."

"Tamam," dedi Tilla. "Teşekkür ederim. Sana hak veriyorum. Bunun gerçekten de konuyla hiç ilgisi yokmuş!"

"Selam!" dedi İda. "Annem selam söylüyor! Köri soslu tavuğu hazırlamış bile. Sanırım kendine bir gerekçe bulup sıvışmaya çalışırsan sana felaket kırılacağına eminim Phillip!" "Hiç öyle bir şey yaparmıyım!" dedim. "Bir kümes dolusu tavuğu yiyip bitirebilirim şu anda!"

"Eyvah!" dedi İda. "Yanlış bir şey mi söyledim yoksa?" Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Tilla oturmuş not defteriyle oynuyordu, Öyvind ve Elsa boş gözlerle önlerine bakıyorlardı. Ama yetişkinler usta oluyorlar. On saniye sonra her şey huzur dolu olmuştu yeniden.

Arabada şehre dönerken o rahatsız edici sessizlik yeniden çöktü hemen. Tilla'yla konuşmayı denedim ama kısa, genelde tek heceli yanıtlar vermekle yetindi. İki kilometreyi yalnızca motorun sesiyle geçirdikten sonra cesaretimi topladım. "özür dilerim Tilla," dedim. "Ama senin orada olduğunu, iş için oraya gitmiş olduğunu bilemezdik! Onun için karşında boynum kıldan ince bekliyorum! Kusura bakma!"

"Sorun değil!" dedi Tilla küçük bir gülümsemeye. "Aslında yalnızca düşüncelerimi sınıflandırmaya çalışıyorum, Öyvind büyük olasılıkla çok haklı. Bizim konuşacaklarımız bitmişti zaten."

En azından onunkiler bitmişti, diye düşündüm ama bunu söylemedim.

"Size engel mi olduk?" diye sordu İda. "Ben bunu bilmiyordum! Senin dediğin gibi yapmalıydık Phillip! Doğru eve dönmeliydik."

"Unutun bunu!" diyen Tilla bir sigara yaktı. "Knut Wilhelm Kruise'nin öldüğü akşamı konuşuyorduk." Benden yana kısa bir bakış fırlattı. Şimdi her şeyi yeniden yoluna koymak için tek yapmam gerekenin çenemi kapatmak olduğunu düşündüm. "O gece babanın doğum günüymüş İda. On yedi yaşını doldurmuş."

"Biliyorum, dedi İda. "Annem bana anlatmıştı."

"Evet, o da oradaydı zaten, öyle değil mi?"

"Evet."

"Deden ve baban. Lise, Öyvind ve Knut Wilhelm. Hepsi çok iyi arkadaşmış. Sonra yine de işler çok ters gitmiş. Önemsiz bir şey yüzünden. Bir yanlış anlama."

"Sarhoşmuşlar, dedi Ida. "Tanrı aşkına, dedemin böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamıyorum... Ötekiler daha on sekiz yaşında bile değillermiş."

"Böyle işleri kendi başlarına halledecek kadar büyüklermiş," dedi Tilla. "Bu konuda dedeni suçlaman gerekmiyor." "Herhalde öyledir. Ama yine de..."

19. Bölüm: Ters Giden Bir Akşam Yemeği Daha

Ardından olanlar sonradan düşündüğümde hemen hemen şöyle bir şeydi: Kafamın içinde yağmurlar başladı. Karanlık bulutlar toplandı, ardından bardaktan boşanırcasına bir yağmur geldi. Barkvik'e yaklaştığımız sırada giderek daha çok öfkeleniyordum. İnsanların durmadan yalanlar atmasından ya da her şeyin üzerini örtüp durmalarından bıkip usanmıştım. Kibar ve nazik bir çocuk olmaktan sıkılmıştım artık. Aşağıda olanlar hakkındaki gerçeğin bu cilalı yüzeyin hemen altında yattığını, şu kibar tavırları bir yana bırakırsam bu cilalı yüzeyi parçalama konusunda epey bir şey yapabileceğimi hissediyordum. Ne halt etmeye burada oturmuş, dedesini biraz ayyaş bir tanrı gibi gören Ida'ya kafa sallamakla uğraşıyordum? Gelecekte bir gün ona sokulmama izin vereceği konusunda gizli bir umut taşıdığım için mi? Evet. Büyük olasılıkla. Kafasını hastalıklı bir fikre takmış şapşal ve iyi bir kızdı ve bu fikrin bir an önce unufak edilmesi gerekiyordu. "Dedem içtiğinde çok duygusallaşır!" Sen onu benim külahıma anlat!

"Sanki bir örümcek yutmuş gibi görünüyorsun!" dedi Tilla.

"Yanılıyorsun! örümceklere hiçbir itirazım yok benim!"

Henüz değil! diye düşündüm. Henüz değil!

"Nedir senin canını sıkan öyleyse?"

Yanıt vermedim.

Bizi arabayla yukarıya kadar götürdü. Arada sırada benden yana endişeli bakışlar fırlatıyordu.

Evin yoluna saptığımızda Ida Tilla'ya "Sen de içeri geliyor musun?" diye sordu.

Ida'ya fark ettirmeden hayır der gibi başımı salladım. "Hayır, şimdi zamanım yok," dedi Tilla. "Gitmeden önce Phillip'le bir iki şey konuşmak istiyorum!"

Ida kararsızlaştı. Sonra biraz somurtkan bir yüzle omuz silkti, arabadan indi. Çabucak merdivenlerden eve çıktı, anahtarıyla kapıyı açtı. İçeri girdikten sonra kapıyı aralık bıraktı.

"Evet," dedi Tilla. "Beyefendilerinin canını sıkan şey nedir acaba?"

"Şayet ben burada olmasaydım Ida'yla birlikte içeri girecek miydin?"

Güldü. "Şimdi kendini olduğundan daha önemli sanmaya başladın!"

"Pekâlâ. Savunma duvarında delik açmamı istiyor musun?"

"Kimin savunma duvarında?"

"Lise Svendsen'in. Şayet yapmamamı istersen vazgeçeceğim! Ama her ne olursa olsun ortalığı biraz birbirine katacağım. Sen bunu yapamazsın herhalde, öyle değil mi?"

Bir an düşündü. "Hayır, davanın şu geldiği noktada değil. Lise Svendsen'i sıkıştırmakla elime hiçbir şey geçmez." Başımınla onayladım. "Öyleyse benim yöntemimi deniyoruz. Yitirecek bir şeyim yok nasıl olsa!"

"İkimizin aynı dili konuştuğundan emin misin gerçekten?"

"Biter bitmez sana telefon edeceğim. Böylece o zaman benim anlayıp anlamadığımı görebilirsin."

Kolumu yakaladı. "Phillip bunun ne kadar akıllıca olacağından emin değilim! Tehlikeli olabilir!"

"Bence en tehlikelisi işi kendi gidişine bırakmak! Bundan neredeyse bütünüyle eminim!"

"Peki öyleyse. Haklı olabilirsin. Ama buradan sonrasında yalnızsın! Ya da bana telefon edersen, gelip seni alırım! Yani şayet Ernst ile bir şey kararlaştırmadıysanız."

Bütün bunların ortasında Ernst Amca'yı unutup gitmişim. Vicdanım biraz sızladı. Hem Dagblad et hem VG ile pinpon oynuyordum ama Yeni Polisiye Dergi'yi bir yana itmişim. Ne yazık ki şimdi amcama telefon edip her şeyi özetlemenin sırası değildi.

"Numaram ver bana!" dedim, Hong'un cep telefonunu çıkardım.

İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapadım. İçeriden sesler duydum; Ida ve Lise'nin mutfakta olduklarını düşündüm. Tehlikeli mi? Tilla ne demek istemişti gerçekten? Tehlikeli olan şey bu muydu? Bu evde bulunmak yani. Bu kadarı biraz abartı oluyordu. Genelde bütün durumdan söz ediyordu herhalde. Öte yandan: buradan sonrasında yoluma yalnız devam etmem gerektiğini niye söylemişti? Bu soruya bulabildiğim tek yanıt bir şeyleri harekete geçireceğimden korkuyor olmasıydı. Yani tam isabet ettirirsem. Ya da baltayı taşa vurursam. Bir an için durdum, hızlı hızlı soluk aldım. Damarlarımda atan adrenalini yatıştırarak bir şey bulmalıydım.

"Fillip?"

"Evet, geliyorum!" Ceketimi astım. Bir an için botlarımı çıkarıp çıkarmayacağıma karar vermek için durdum. Çıkaracaktım elbette! Her şeyin de bir sınırı vardı! Sonuçta ekmek bıçağıyla beni kovalamayacaktı herhalde!

Lise Svendsen salon kapısının önünde durdu. "Ida'yla gelebildiğine çok sevindim! Herhalde amcana da nerede olduğunu söylemişsindir değil mi?"

"Şimdi yapıyorum!" dedim. "SMS gönderiyorum."

Bunu yaparken yanıma doğru yaklaştığını fark ettim. "Uirikke'yi ziyaret ettiğinizi söyledi Ida..."

"Umarım yanlış bir şey yapmamışsındır."

Yan gözle ona baktım. Bakışlarında tuhaf bir parıltı vardı. "Yok, yapmadınız elbette. Yalnızca olanlardan sonra Laudalen'e gitmenizden dolayı biraz endişelendim."

"Haydi ama anne! Ulrikke'yi ziyaret ettik, sonra da Öyvind ve Elsa'ya uğradık." Ida kolunu annesine doladı. "Endişelenecek bir şey yoktu!"

Mesajı gönderdim, telefonu cebime koydum. "Annen haklı!" dedim. "Ne sen ne de ben Kruise'ye saldıranın deden olduğunu düşünüyoruz, bu da demek ki bunu yapan başka biri. Söz konusu kişi tam şu anda pekâlâ Güney Afrika'ya ulaşmış da olabilir ama daha büyük olasılıkla bu bölgede bir yerlerde." "

"Evet," dedi annesi hafifçe içini çekerek. "Ve bu işi Gundersen'e ve polislere bırakıyoruz. Ne dersin? Haydi gelin de yemeğe oturun!"

Kurt gibi acıkmışım, Lise Svendsen de tavuk pişirmekte çok ustaydı. Acı, yeşil köri sosu. Alnımda ter damlaları belirdi.

"Umarım senin için fazla acı değildir."

Hayır der gibi başımı salladım. "Çok güzel olmuş! Tavuğun dilimi gagalamasını severim! Ernst Amca ne yazık ki ödleğin teki, onun için evde asla böyle şeyler gelmez masaya." Ida benim özel ev durumumu açıkladı, sonra oturup biraz bu konuda konuştuk. Bütünüyle tehlikesiz. Ida da annesi de bunun nedenleri ve buna benzer karanlık konulardan uzak duracak kadar zekiydiler. Hassas kalbimin bir köşesinde sızlayan bir yara olduğunu tahmin ediyorlardı herhalde. Asha'yı düşündüm. İyi

hesaplanmış bir iki vuruşla nasıl bütün gösteriyi gölgede bıraktığını. Çok pis bir darbeydi doğal olarak, ama nasıl da işe yaramıştı!

Tabağımı ikinci kez doldurdum. "Biraz aklıma takılan küçük bir şey var Bayan Svendsen..."

Lise Svendsen güldü. "Haydi ama Phillip! Bana Bayan Svendsen demeyi bırak artık!"

Ben de güzel bir kahkaha attım. "Peki Lise. O doğumgününde sen de oradaydın değil mi? Knut Wilhelm Kruise'nin araba kazasında öldüğü gece yani."

Şimdi kızgın gözlerle kızına bakıyordu.

"Hayır, hayır," dedim. "Bana bunu anlatan Ida değildi. Ayrıca bunun bir sır olduğunu da bilmiyordum."

"Sır değil zaten! Yalnızca niçin tam şimdi masada bu konunun ortaya çıktığını anlamıyorum. Konuşulacak daha hoş şeyler de biliyorum."

"Anlıyorum," dedim, "örneğin benim aile durumum gibi, değil mi?"

Bir anda sessizlik çöktü. Sonra Ida, "Bu benim suçum," dedi.

Annesi hemen kendini topladı. "Evet, şayet özel yaşamına çok fazla burnumuzu soktuysak kusurumuza bakma! Ne ben ne de Ida kesinlikle..."

"Knut Wilhelm o akşam o kadar öfkelenmişti ki evden ayrıldı," dedim. "Arabasına bindi, basıp gitti, kanındaki alkolden başka ona eşlik eden hiçbir şey yoktu."

Lise Svendsen'in gözleri kısıldı. "Ne istiyorsun sen Phillip Moberg?"

"Yalnızca Phillip diyebilirsin," dedim. "Yalnızca onun tepesini bu kadar attıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum! Evet, bir de senin şimdi niye bu kadar tepenin attığını merak ediyorum."

"O kadar uzun zaman önceydi ki! Üstelik bu konu seni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Sen kendinin ne olduğunu sanıyorsun?"

"Niye sorduğum şeye doğrudan bir yanıt vermediğim anlamıyorum gerçekten."

Başka bir taktik denedi şimdi. Çok iyi bilinen bir satranç hamlesi, ama ne yazık ki ben satrancı çok iyi bilirim. "Senden buraya gelip sorular sormanı isteyen kim Phillip? Amcan mı?"

"Anladığım kadarıyla beni buraya davet eden sendin, dedim. "Ve ben kimseden emir almam, ne amcamdan ne de başkasından. Bu yüzden başım sık sık derde girer ama bence buna değer. Onun için soruyorum, Knut o gece niye o kadar öfkelenmişti?"

"Hiç mi hiç hatırlamıyorum," dedi bezgin bir sesle.

"Ne tuhaf," dedim. "Sence de öyle değil mi Ida? Bu soru ne kadar önemli olmuş olmalı. Bir zamanlar yani."

"Bence artık gitsen iyi olacak," dedi Ida.

"Öyvind Lange hatırlamıştı. Yalnızca biraz düşünmesi gerekti."

Lise bir anda dikkat kesildi. "Peki ne yanıt verdi?"

Sözlerini zorlukla duyabiliyordum.

"Hatırlayamıyorum," dedim.

"Yok, bu kadarı yeter artık!" Yumruğunu masaya indirdi, bardaklar ve tabaklar şangırdadı. Hemen evini terk etmemi söyledi çılgılık çılgılığa.

Ayağa kalktım. "Yalnızca oldukça saçmasapan bir yalan bulabildi aceleden. Bu yüzden sana sormuştum. O gece olanları örtbas etmek isteyen daha başkaları da olup olmadığını anlamak için. Yemek için binlerce teşekkür!"

Patlamadan sonra Lise'nin bütün gücü çekilmiş gibi görünüyordu. Sandalyesine yığılmış, boş gözlerle önüne bakıyordu. Ida'nın pili bitmemişti daha ama. O da ayağa kalktı, beni odanın içinde iteklemeye girişti, bir yandan da "Hiç hakkın yok senin! Hiç hakkın yok buna!" diyordu tekrar tekrar.

"Ida," dedi annesi bitkin bir sesle. "Kes şunu!"

Ama Ida kesmedi, ben de onun beni iteklemesine, ite kaka mutfaktan dışarı çıkarmasına izin verdim. Bu aradan hiç hakkım olmadığını bir dua gibi yineleyip duruyordu.

Sonunda Lise geldi, Ida'yı benden ayırdı. "Ne yanıt vermişti Phillip?"

"Bir tekne iskelesiyle ilgili olduğunu söyledi. Knut Wilhelm bir iskele yeri için başvurmuş ama belediye onu reddetmiş. Leirvik'in ona karşı çalıştığını hissetmiş. Çok aptalca bir gerekçe değil mi?"

Lise yanıt vermedi. Yüzündeki anlatımı çözmek olanaksızdı.

"Gidiyorum," dedim. "Bir pislik çuvalı gibi davrandığım için özür dilerim! Yalnızca bütün bu yalanlardan bıktım usandım artık! Bunu anlayabilirsiniz sanırım, öyle değil mi?"

"Ve bunu sen söylüyorsun!" dedi Ida acı bir sesle. "Bana yardım etmek istiyormuş gibi yaptın! Bana her şeyi anlattırdın... Canın cehenneme, için dışın çürümüş senin Phillip!" Koridora çıktım, botlarımı giydim. Peşimden geldiler. Ceketimi de giydim, sonra "Peki Ida," dedim, "sen bana doğruyu söylediğinden emin misin?"

Annesi avcılardan kaçan bir tilki gibi görünüyordu. "Artık daha fazla konuşmuyorsun Phillip! Duyuyor musun beni?" "Sakin ol," dedim. "Knut Wilhelm'in öldüğü gece orada neler konuşulduğunu gerçekten bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok bu konuda."

Bana inanmamış gibi görünüyordu. Atlamaya hazır bekliyordu, sanki bu konuda yine de bir şey biliyorsam üzerime atılacaktı.

Öksürdüm. Sesimi idare etmekte zorlanıyordum. Boğazıma kocaman bir yumru takılmıştı. Ben işlerin böyle gelişeceğini düşünmemiştim. "Ama gitmeden önce size söylemem gereken bir şey daha var. Çok yakında bunu başkalarından da duyacaksınız zaten, onun için bir an önce benden öğrenseniz de olur."

Gözlerini bana diktiler.

"Senin deden, Ida... artık ortalarda dolaşıp onun aslında melek gibi biri olduğunu söylemeyi bıraksan iyi olur. Kruuse'yi öldürmedi, tamam. Ama çok yakında, belki de yarın bütün kasaba onun insanlara, hatta yaşı çok küçük olanlara uyuşturucu sattığını öğrenmiş olacak! Ağrı kesiciler. Sakinleştiriciler. Kendisine verilen ilaçları satıyordu anlayacağın."

Ida bir adım geriledi, sanki sözlerimden kaçmak istiyormuş gibiydi. "Bu doğru değil!"

Ida'nın hareketlerini görüyor, söylediklerini duyuyordum ama bütün dikkatim annesine yönelmişti. Çünkü Lise Svendsen bir anda ölü gibi solmuştu. Tir tir titriyordu. Arkamı döndüm, kapıyı açtım.

"Bu doğru olamaz!" diye bağırdı Ida arkamdan. "Niye böyle bir şey yapsın ki? Her zaman yeteri kadar parası oldu, öyle değil mi anne?"

Arkamı döndüm. Annesi yanıt vermedi. Annesi koridorda durmuş, gözleri kapalı iki yana sallanıyordu.

Ve sonra, beynimde bir ışık çaktı sanki ve Ida'nın tam şimdi söylediklerinin ne anlama geldiğini anladım.

İşte o zaman koşmaya başladım.

20. Bölüm: Çardak

Ernst Amca canı sıkkın bir şekilde bana bakıyordu. Bir kereliğine dağarcığımda ne varsa hepsini anlatmıştım ona. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Düzenli aralarla fiyorttan esen sert rüzgar karavanı sarsıyordu. Yerel radyo fırtınanın geldiğini haber vermişti. "Edmund haklı," dedi. "Çimendeki o kan büyük olasılıkla çok sıcak bir iz. Yani Kruuse'ye aitse..."

"Böyle olduğunu varsaymak zorundayız!" dedim. "Sence de öyle değil mi?"

Başıyla beni onayladı. "Öyle. Ve bu kartı bu gece oynamalıyız. İçimde bir şey yarın sabaha kadar bekleyemeyeceğimizi söylüyor. Bunun dışında analiz sonuçlarını alana kadar erteleyebiliriz. Her durumda bu kadar ertelenebilir."

"Bunu yapması gereken sen oluyorsun," dedim. "Söylediğim gibi benim Asha'yla bir randevum var. Herhalde bu ipucuyla yüzleştirilmesi gereken de Asha değildir."

"Yok. Sen onun olay yeri hakkında anlatacaklarına topla bütün dikkatini. Ve bunun karşılığında ona olabildiğince az şey ver! Bir şey daha var: Bütün bu süre boyunca telefonunu açık tutacaksın. Jonny ya da Ulf'ü uzaktan bile göreceksin..."

"Söz veriyorum!"

"Ya da bu olayla bağlantısı olabilecek başka herhangi birini!" diye ekledi.

"Tamam. Bu kan nereden geliyor peki? Giysilerden mi?"

"Evet," dedi. "Öyle olmalı. Katilin giysilerinden."

"Ben de öyle düşünmüştüm amca. Ama doğru değil. Böyle olunca hesaplar tutmuyor! Kanlı giysiler gerçekten de ertesi gün bulundu. Hâkon Leirvik'in üzerinde!"

"Katil olay yerinde birden çok kez bulunmuş," dedi amcam. "Tek açıklaması bu. İki kez. Üç kez. Bilmiyorum. Ama Hâkon Leirvik uyuduktan sonra içeri girmiş. Daha doğrusu Hâkon Leirvik küp gibi sarhoş yatarken. Şayet üzerindekiyi çıkardıysa katilin işi kolay olmuş olmalı. O zaman kendi kanlı giysilerini oraya bırakır, Leirvik'inkileri giyer. Kristin'in ne dediğini unutma, Leirvik her zaman siyah kotla dolaşmış."

"Kusura bakma," dedim. "Anlamadım."

"Özür dilerim. Dinle şimdi. Cinayeti işlemeden önce bir ara katil Leirvik'in dolabından kendine bir takım giysi alıyor. Leirvik bu sırada Barkvik'te alkol bulma peşinde, izleyebiliyor musun?"

"Tamam. Sonra katil üzerinde Leirvik'in giysileriyle işin pis tarafını hallediyor, öyle mi?"

"Evet. Ardından yamaçtaki açıklığa çekilip bekliyor. Otlardaki kan izi de buradan geliyor. Epey de ıslanmış olmalı katil, bunu unutma."

"Ve aşağıda ortalık sakinleştiğinde yeniden geri dönüyor öyle mi?"

"En azından ben başka bir açıklama bulamıyorum. Leirvik üzerindeki giysilerle uyumuş olsa bile onu soyup kanlı giysileri üzerine geçirmek çok büyük bir sorun yaratmamış olmalı. Zaten öyle özenli bir şekilde giydirmesine de gerek yoktu. Leirvik pantolonu dizlerinde uyansa da bundan kuşkulanan bir durumda değildi. Katil bu sırada ertesi gün baltanın üzerinde Leirvik'in parmak izlerinin bulunmasını da sağlamış olmalı. Yalnızca Leirvik'in parmak izleri, çünkü katil elbette

eldiven kullanmıştı."

"Ama onların da arkalarında iz bırakması gerekirdi." "Belki. Ama yalnızca belki. Asıl nokta bu kadarının herkes için yeterli olabilmesi. Baltada yalnızca Leirvik'in parmak izleri vardı. O kadar!"

"Ve katil işini yaparken Leirvik uyanmıyor öyle mi?" "Uyanmıyor, hayır. Bundan emin olabilirsiniz kesinlikle." Düşündüm. "Bu iş Ulf ve Jonny'yi biraz aşacak kadar ustaca görünüyor değil mi?"

"Evet, olabilir. Ama buna kesin gözüyle bakmak pek akıllıca olmaz. Üstelik olayın gidişi sırasında binlerinin akıllıca birtakım öneriler getirmiş olması olasılığı da var karşımızda. Bunun arkasında daha çok insanın olabileceğini unutmamalısın Phillip! Bu yüzden olay hakkında konuşurken çok dikkatli olmalısın. Aslına bakarsan hiç kimseye güvenemeyiz. Lise Svendsen'e ve Ida'ya ilaçlar hakkında anlattıkların aslında biraz ileri gitmek olmuş. Bütün bunların bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğu konusunda kötü bir sezgiye kapılıyorum."

"Aşırı tepki gösterdi," dedim. "Lise yani. Sanki ona kayınpederinin arada sırada biraz uyuşturucu sattığından çok daha farklı, çok daha kötü bir şey anlatmışım gibi davranıyordu."

"Belki de aslında ona ne anlattığını sen de bilmiyorsundur," dedi amcam.

"Bunu ben de düşündüm. Yani başka bir şey daha olabileceğini. Daha ötesi. Ida'nın orada durmuş avaz avaz bağırarak dedesinin böyle şeylere ihtiyacı olmadığını, yeteri kadar parasının olduğunu söylediğini unutma."

"Değil mi? Belki Ulf ve Jonny ihtiyara ilgisini çekecek başka bir şey teklif etmişlerdi. Sence bu ne olabilir?"

"Asha!" dedim.

Amcam tükenmiş bir yüzle bir sigara yaktı. "Sana kibar bir beyefendi gibi davranman gerektiğini söylememin gerekmediğini varsayıyorum Phillip? Bu akşam sakın ayının teki gibi davranma."

Saatime baktım. Onu yirmi geçiyordu.

"Çıkar şu kredi kartlarımı! Elim boş gidemem oraya. Sonra bir şey daha var! Hiç durmadan benim güvenliğimi düşünme inceliğini gösteriyorsun ama ben de senin Per Vagle'yle yalnız başına buluşmanı istemiyorum! Çünkü şimdi sen de ona gidiyorsun, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi. "Tam şimdi en çok konuşmak istediğim kişi Vagle. Tamam. Yanıma Edmund'u da alırım!"

Bahçe neredeyse tam olarak karanlığa gömülmüştü. Evin perdeleri çekilmiş, bütün ışıkları söndürülmüştü. Arkamda aralık bıraktığım bahçe kapısından içeri zayıf bir ışık sızıyordu yalnızca. Çimenlerin üzerinde eve doğru uzanan ince, sarı bir şerit. Duyduğum tek ses küçük çardağın üzerinde tıprıdayan yağmur damlalarından geliyordu. Bekledim. Asha beni görmeden önce ben onu görmek istiyordum.

Telefonda sesi endişeli geliyordu. O kadar endişeliydi ki bir an için ondan karavana gelmesini istemeyi düşünmüştüm. Ama hayır. Meydanın ortasında olmazdı. Üstelik onu kendi alanıma çektiğimde işlerin daha kolay gideceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu. Ona çardağın yolunu anlatmam gerekmemişti. Buraya daha önce gelmiş olduğu izlenimi edinmiştim. Saat on birde gelecekti. Şimdi saat on biri çeyrek geçiyordu.

Şayet gelmezse ne yapacaktım? Doğal olarak ona telefon edecektim, ama ya benimle konuşmak istemezse? Ya kararını değiştirdiyse? Ya da daha kötüsü: ya başka birileri onun benden uzak durmasına karar verdiyse? Bütün gün boyunca nerelerdeydi acaba?

Kapıdan kulağıma zayıf bir ses geldi. Aralık genişledi. Hiç düşünmeden sert tahta bankın üzerinde geri çekildim. Bekledim. Ama hiç kimse gelmedi. Yalnızca rüzgar olmalı, diye düşündüm. Ya da? Kapıyı arkamdan kapamam gerekirdi, Asha'nın kapıyı benim kadar sessizce açabileceğine güvenmem gerekirdi! Kendime kızarak hafifçe doğruldum ve o anda Asha'yı gördüm. Yüzü sağımdaki cama yapışmıştı. Açık renk bir oval gri bir kapişon çevreliyordu. Hiç kımıldamadan duruyordu. Koyu renk gözlerinde batıcı bir şey vardı. Yıkılır gibi yerime oturdum yeniden. İçeri girmesini işaret ettim.

"Korkutmadım seni değil mi?" Ceketini çıkardı, sularını silkeledi. "Korkmadın değil mi Phillip?"

"Nereden geldin sen?"

"Ben burada büyüdüm biliyorsun. Bahçelerin arasında patikalar ve yollar var."

Birden kendimi çok kötü hissettim. Ulf ve Jonny, onlar da burada büyümüşlerdi. Karanlığın içinde herhangi bir yerde olabilirlerdi şimdi.

Asha ne düşündüğümü anlamış olmalıydı. "Onlar yoklar. Yalnızım."

"Ben de öyle. Bütün gün yalnız miydin?"

"Buradan gideceğim," dedi. "Bu iş bittiğinde." Ceketinin ceplerini karıştırdı, bir sigara paketi ve bir çakmak çıkardı. Bir sigarayı silkeleyip içine uzun bir ottan ısırdığı bir parçayı koydu. Alışkın hareketlerle sigarayı hazırlamaya girişti.

"Evden kaçtıktan sonra onlarla konuştun mu? Asha! Bu çok önemli!"

Başıyla onayladı. "Evet, onlarla konuştum. Dün gece. Jonny'ye telefon ettim şeyi gördükten sonra... Canın cehenneme Phillip! Yalnızca paralarla yetinemez miydin? Kartlar yanında mı?"

VISA kartını çıkardım, kucağına fırlattım.

"Ötekini de," dedi bakışlarını sol elindeki sigaradan ayırmadan. Kararlı hareketlerle yapışkan otları tütünün içine itti.

"Daha sonra," dedim.

"Neden sonra? Annemin seni biraz eğlendirmesini ister miydin?"

"Evet, iyi olurdu!" dedim.

Bana hızlı bir bakış fırlattı.

Hayır der gibi başımı salladım. "Başka bir sefere. Kart kabul ettiğini bilmem iyi oldu!"

Güldü. "En azından göreyim! Böylece sende olduğunu bilebilirim!"

"Buradaki köylüleri kandırabilirsin Asha. Ama beni değil. Yanımda getirmediğim elbette! Ne olur ne olmaz, belki yine de beni yandaşlarının yanına götürme hevesine kapılırsın." Koyu renk odundan yapılma kesme bir ağızlık çıkardı. "Onların seni çabucak ve çok yüksek sesle konuşuracak birkaç küçük numara bulamayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Buna zaman bulacaklarını sanmıyorum. Parmağım düğmenin üzerinde. Nerede olduğumu bilen biri var."

Başını salladı, sigarasını yaktı. Biraz sonra çardağın içini Marakeş pazarı kokusu kapladı. "İster misin?" dedi ağzından dumanları üflerken.

"Yok," dedim. "O zaman vara yoğa gülmeye başlıyorum. Bence tam şimdi bu biraz uygunsuz kaçırdı. Bu akşam ciddiyetimi takınmış durumdayım."

"Peki neyi bilmek istiyorsun?"

"Zamanı geri almamızı istiyorum," dedim. "Cuma günü öğleden sonraya."

Başıyla onayladı, ağızlığı bir kenara bıraktı. "Çok eğlenceli geliyor kulağa. Zaman makinasıyla geri gidip her şeyi değiştireceğiz, öyle mi?"

"Yanlış!" dedim. "Zamanda geri gideceksin ve her şeyi en son kez nasıl yaptıysan tam öyle yapacaksın. Aradaki tek fark benim bütün bu zaman boyunca senin yanında oturup elini tutmam olacak. Kulağa ne kadar romantik geliyor değil mi?"

"Cuma öğleden sonra mı? Özel bir şey olmamıştı o zaman sanırım."

"Yine de oradan başlıyoruz," dedim.

Bir sigara yaktı. "Teknede biraz ot içtik. Hava güzeldi. Güvertede oturduk. Daha sonra Hong'a gittik."

"Peki ne zaman Leirvik'in evine gittiniz?" "Hatırlamıyorum. Hava kararmıştı."

"Aklıma takılan bir şey var," dedim. "Gitmeden önce telefon etmiş olmalısınız. Onunla daha önceden sözleşmiş miydiniz?"

"öyle yaptık. Jonny telefon etti."

"Sonra?"

"Leirvik o an durumun uygun olmadığını söyledi." "Ama bu sizin için o kadar da önemli bir şey değildi herhalde."

Asha gülümsedi. "Bizim için son derece uygundu."

"Ne satıyordu size?" dedim. "Rohypnol? Diazem?" "Çoğunlukla böyle şeyler."

"Yalnızca reçeteli ilaçlar mı?"

"Hâkon'un derdi başkaydı bence!"

"Ama o akşam durumun hiç uygun olmadığını biliyor olmalıydınız değil mi? Sonuçta bütün kasaba işin farkındaydı! Hâkon Kruuse ile birlikte kafayı çekiyordu."

Asha omuz silkti.

"Peki," dedim. "Arabayla Laudalen'e gidiyorsunuz. Yolda hiç kimseyle karşılaştınız mı?"

"Hayır. Hiçbir taksi görmedik, yani şayet sorduğun şey buysa. Yol boyunca hiç kimse yoktu."

"Leirvik'in evinin önündeki çayırılığa geldiğinizde ne oldu?"

"Orada hiç kimse yoktu. Bomboştı. Konuya gelecek miyiz artık Phillip? Bitirelim şu işi."

"Haydi ama!" dedim.

Gözlerini yumdu. Şimdi beynindeki sinemada filmi oynatıyordu. "Merdivenin yanına arabayı park ettik. Ulf ve Jonny arabadan çıktılar. Biraz sonra seslenip beni çağırdılar. Hiç canım istemiyordu, o sırada çok uykum gelmişti. Ama Jonny gelip ısrar etti. Onunla birlikte dışarı çıktım. Evin kapısı aralıktı. İçeri girdik. Ulf Hâkon'a seslendi."

"Bir dakika!" dedim. "Şu andan sonra her şey felaket önemli!"

"Önce mutfığa girdik. Koridordan içeri girince sağdan ilk kapı. Her zamanki gibi karmakarışıklı. Hâkon genelde orada olurdu."

"Ama cuma akşamı değil."

"Yok, evde değildi! Ulf ve Jonny bütün evi araştırdı. Hâkon Leirvik ortalarda yoktu."

"Yukarıda da mı yoktu?"

"Bütün evi aradılar."

"Peki ya Kruise?"

"Kruise salonda oturmuş kütük gibi uyuyordu."

"Ne diyorsun sen?"

Şaşkın gözlerle bana baktı. "Kruise'nin salonda oturmuş uyuduğunu söylüyorum! Bunda bu kadar şaşacak ne var? Ulf ve Jonny Leirvik'in gizli bir ilaç dolabı var mı diye ararlarken ben de Kruise'nin yanında oturdum. Yani ne olur ne olmaz diye, anlıyorsun ya. Sonuçta oralara kadar gelmiştik. Ulf ve Jonny bir halt bulamayacaklarını çok iyi biliyorlardı."

"Kruise'nin uyuduğundan kesinlikle emin misin? Yani ölmediğinden?"

"Tanrı aşkına ama, ertesi gün onu bulduklarında ne durumda olduğunu ben de duydum herhalde! Aşağıdaki koltukta oturmuş uyuyordu! Hiçbir terslik yoktu. Soluk alıp veriyordu!"

"Hiç kan yok muydu?"

"Baksana, kes şunu artık! öyle olsaydı sana anlatırdım değil mi?"

"Kapı açıktı» Kruise evde yalnız başına oturmuş uyuyordu," dedim kendi kendime konuşur gibi. "Başka hiçbir şey dikkatini çekmedi mi? Her zamankinden farklı bir şey?"

"Yani, o iki ihtiyar oturup kafayı çektiğinde orada olmazdım ben onun için her zamanki gibi olup olmadığını bilemem! Ama dur, soğuk olduğunu hatırlıyorum! Arka bahçenin kapısı da açıktı, cereyan yapıyordu. Kapıyı kapadım. Biraz sonra Ulf ve Jonny ikinci kattan aşağı indiler. Yarım şişe alkol bile bulamadıkları için keyifleri kaçmıştı. Şey... Ulf Kruise'nin cüzdanını aldı, sonra da arabaya binip geri döndük. O cüzdan işi pek akıllıca sayılmazdı ama o zaman bilemezdik ki."

"Hayır," dedim. "Ama birkaç saat sonra anladınız değil mi?"

Anlamaz gözlerle bana baktı. "Ertesi günden önce değil. Cumartesi günü. O zaman söylentiler dolaşmaya başladı." "Garip!" dedim. "Oysa ben daha o akşam Per Vagle'nin Hong'un yerinde bir şeylerden söz ettiğinden kesinlikle emindim."

"Görürsün sen Küçük Hong!" dedi Asha. "Kendi yağında kavrulacaksın!"

"Başka çıkar yolu yoktu ,Asha! Onu köşeye sıkıştırdım! Çok kötü davrandım! Birini suçlayacaksan beni suçla!"

"Benim için fark etmez," dedi umursamaz bir tavırla. Aşırı rahattı. "Per Vagle geldi, ortalığı birbirine kattı. Bunda alışılmadık bir yan yok! Aslına bakarsan sık sık olur böyle şeyler. Jonny'nin Ulf la ve benimle oynamasından hoşlanmıyor."

"Vagle'nin anlattıklarının senin içini dışına çıkarması, her yana kusman da o kadar alışıldık bir şey değil herhalde," dedim. "Sen ne diyorsun buna? Vagle oraya gitmişti değil mi? Sizin peşinizden? Ama yine de giysileri temiz ve düzgündü, şayet Hong'un sözlerine inanacak olursam. O akşam size anlatmaya geldiği şey neydi gerçekten?"

Ağır ağır soluk alıyordu. "Sence o... Yok, saçmalık bu!" Dikkatli ol şimdi, diye düşündüm. Bir adım geri at!

"Per Vagle kafeye girdi," dedim. "Size vereceği bir iki kötü haber vardı! O akşam Laudalen'e gitmişti, aslında sık sık gidiyordu oraya. Leirvik'in size uyuşturucu sağladığından haberi vardı değil mi? Ayrıca ödemeyi nasıl yaptığınızı da biliyor muydu?"

Asha yanıt vermedi.

Şansımı denedim. "Buralarda senin teknelere gittiğini söyleyenler var. Yani satılık olduğunu. Ulf bana senin hemen her şeye hazır olduğunu, tek gerekenin onun sana kibarca sorması olduğunu anlatmıştı!"

"Bu doğru değil," dedi Asha. "Ulf böyle şeyler söylemez!"

"Niye böyle bir şey uydurayım ki Asha? Bana bunu söyleyebilir misin? Kendimi daha iyiymiş gibi göstermek için mi? Senin evine gizlice girdim, Kruise'nin kredi kartlarını arakladım! Senin başın benim yüzümden derde girdi! Seninle ilgili olarak yitirebileceğim hiçbir halt yok ki! Onun için söyle, Per Vagle'nin o cuma akşamı size anlatacağı şey neydi? O sırada Kruise büyük olasılıkla kafası yarılmış olarak yerde yatıyordu!"

Titremeye başladı. "Bunu bilemezdi. O zaman bilemezdi!"

"Bilebilirdi elbette!" dedim. "Hatta pekâlâ bunu o yapmış da olabilir! Sen de çok iyi biliyorsun böyle olduğunu!"

"Öyleyse geri dönüp daha sonra yapmış olmalı!"

"Evet," dedim. "Şimdiye kadarki hesaplara çok iyi uyuyor bu."

Asha kararlı bir tavırla başını hayır der gibi salladı. "Yok, hiç uymuyor! Çünkü şayet... O zaman Hâkon Leirvik'i öldürürdü kesinlikle!"

İçimdeki hava boşalmıştı bir anda. Elbette Asha'nın hakkı vardı. Hong'un söylediğine göre Vagle'nin canına okuyacağını söylediği kişi Leirvik'ti.

"O akşam oraya hiç gitmemiş olduğunu sanıyorum," diye sözlerini sürdürdü Asha. "En azından söyledikleri arasında bunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ama haklısın. Daha önce oraya gitmişti. Pek çok kez. Ulf ve Jonny'yi izlemişti."

"Ve seni mi?" dedim.

Tuhaf bakışlarla baktı bana. "Hâkon'a gittiklerinde onlarla birlikte olmazdım genellikle. Senin sandığın şey benim..."

Bu konuda bütünüyle yanılıyorsun. Yalnızca söylenti. Sanırım sen Ida'yla konuştun. Ben kendimi satmıyorum. Asla da yapmadım bunu."

"Ama Ulf ve Jonny yapıyor!" dedim. "Doğru mu?"

"Bilmiyordum," dedi Asha. "Hiç haberim yoktu."

"Demek Per Vagle'nin anlatacağı şey buydu! Hâkon Leirvik'in kendisiyle birlikte olmaları karşılığında genç çocuklara hap sağladığını mı anlatacaktı?"

"Bana ne oldu bilmiyorum," dedi. "Sanırım en kötüsü bunu benden gizlemiş olmalarıydı. Büyük olasılıkla yıllardır. Kafamdan atamıyordum o düşüncüyü, Ulf ve Hâkon Leirvik... O kadar aşağılık görünüyordu ki. Ulf sanki bir köle gibi. Üstelik de lanet olası birkaç hap yüzünden! Kendimi kaybetmişim."

"Ne dedi Vagle? Onları herhangi bir şeyle tehdit etti mi?"

"Hâkon'la aralarında neler geçtiğini bildiğini söyledi. O ikisi ziyarete gittiği zamanlar dışarıdaki samanlıkta saatler geçirdiğini."

"Samanlık mı?"

"Evet, bahçede. Kapısı kilitli değil. Üzerinde eski bir güvercinlik var. Oradan salonun ve yatak odasının içini olduğu gibi görebildiğini söyledi. Fotoğraf da çekmiş, öyle dedi. Tartışacak bir şey kalmamıştı. İstese Leirvik'in hesabını sessizce görebileceğini söyledi. Ama şayet Jonny onun bulduğu bir tedavi merkezine gitmezse o zaman gazetelere ve polise gitmeyi yeğliyormuş. Bütün her şeyi açıklayacakmış. Kendinden geçmiş gibiydi, bana çok özel bir planı varmış gibi gelmemişti. Yalnızca içindekileri dökmek istiyormuş gibiydi."

Ve Kruise cinayeti o sırada işlenmişti, diye düşündüm. Ya da biraz sonra işlenecekti. Kafedeki buluşmadan sonra arabasına atlayıp Laudalen'e gidebilirdi. Ama niye Kruise? Niye Hâkon Leirvik değil?

"Kruise'nin de bu işe bulaştığını söylemedi değil mi?"

"Hayır, deli misin sen?"

Bir süre hiç konuşmadan oturduk. Yağmur iyice artmıştı. Rüzgar dışarının karanlığında duran meyve ağaçlarını sağa sola savuruyordu. Genç çocuklarla gönül eğlendirmenin Hâkon'u Leirvik'in yaşlandıktan sonra edindiği bir eğlence olamayacağını düşündüm. Durum böyle değildi. Düşüncelerim yeniden 1981 yılında Knut Wilhelm Kruise'nin kaza yapıp öldüğü geceye döndü. Hâkon Leirvik'in evinde, masanın başında yapılan konuşmaya. Leirvik dışında masada üç genç adam daha vardı. Ve bir genç kadın. Burada bir bağlantı olabilir miydi? Acaba içlerinden biri ya da ikisi Hâkon Leirvik'i diyelim birkaç yıl önce olmuş bir olayla yüzleştirmiş olabilir miydi? Genç adamların genç çocuklar olduğu yıllardan bir olayla? Çocuk oldukları günlerden? Bu en azından Lise Svendsen'in Leirvik'in gençlerle sürdürdüğü alışverişi ona anlattığımda gösterdiği müthiş tepkiye uygun düşüyordu. Genç çocuklar. Ernst Amca ne demişti? Lise Svendsen'e düşündüğümünden daha fazla şey anlatmış olabileceğimi, örneğin ona geçmişte kaldığını sandığı bir şeyin şimdinin ve buranın bir gerçeği olduğunu anlatmış olabilirdim. Ya Öyvind Lange? O da Leirvik'in o sıralar kötüye kullandıklarından biri olabilir miydi? Tilla ondan yıllarca önceki akşam neyi tartıştıklarını sorduğu zaman böyle küçük bir yalan uydurmasının nedeni utanç mıydı? Karısı da orada olduğuna göre bu çok anlaşılabilir bir şey değildi. Evet, aslına bakılacak olursa ben de oradaydım. Eski pislikleri ortaya sermeyi ve başkalarına göstermeyi kim ister ki?

"Bana öteki kartı da vermen gerek," dedi Asha.

"Bunu yapamam," dedim. "Sana yalan söyledim. Kart Ernst Amcamda."

Müthiş bir öfke nöbeti bekliyordum, ya da belki ağlamaya başlamasını, ama bunun yerine oturduğu yerde boş gözlerle önüne bakıyordu. Daha önce de kandırılmıştı. Benim gibi pislikler tarafından.

"Artık bunun bir önemi kalmadı Asha! Sen, Ulf ve Jonny baş tanıklarınız. Evin içindeydiniz, siz oradayken Kruise'nin koltukta oturmuş uyuduğuna tanıklık edebilirsiniz. Ne yazık ki bundan kurtulma şansınız yok. Köşeye sıkıştınız. Ayrıca büyük olasılıkla Gundersen ve adamları zaten izinizdedir. Ulf ve Jonny hap ararken sen de salonda oturmuş burnunu karıştırmıyordun sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen de oturmuş sigara içiyordun herhalde? İzmaritleri yanına aldın mı?"

İçini çekti. "Tamam. Sen kazandın!"

"Sen öyle san! Ben de tanık olarak bu işe bulaşmış durumdayım. Ayrıca senin evine gizlice girdiğimi de itiraf etmek zorundayım."

"Hiç de yapmak zorunda değilsin." VISA kartını bana fırlattı. "Şu amcanla ikinizin tek yapacağı şey kartları ortadan yok etmek, öyle değil mi? Sonra ben gidip o akşam Leirvik'in evine gittiğimizi itiraf

ederim. Sana anlattıklarımı onlara da anlatırım. Cüzdana ne olduğunu bilmediğimi söylerim. Böylece bu konudan yakayı sıyırmış olurum! Yani bankanın ben olduğum konusundan!"

Bunun bir işe yaramayacağını çünkü her şeyi VG gazetesine anlattığımı ona söylemeye gücüm yetmedi. Bunun yerine kartı aldım, bunu düşünmem gerektiğini söyledim. Ernst Amca'yla bu konuda konuşmam gerekiyordu.

"Peki ya paralar?" dedi.

"Hangi paralar?"

Hafifçe gülümsedi. "Sen de bizler gibisin. Ulf, Jonny ve ben neysem osun. Yalnızca kim bilir hangi nedenle Oslo'dan gelmiş akıllı çocuk rolü oynuyorsun. Bu arada Ida'yla işleri biraz yoluna koyabildin mi?"

"Sanmıyorum," dedim. "Benim aslında nasıl biri olduğumu o da anladı. Üstelik dedesinin Noel Baba olmadığını anlatmak zorunda kaldım ona. O zaman da bana çok alındı. Umarım dedesinin hap satıcısı olmanın yanı sıra sakallı bir ibne olduğunu ona bildirme yükü de başkasına kalır artık. Bu arada, Ernst Amca'nın ve benim önümde Tron'u ve anneni böyle yerin dibine sokmayı niye istedi canın?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama bütün bunlardan öylesine bıkip usandım ki!"

Ayağa kalktım. "Gel! Gidiyoruz!"

O da ayağa kalktı. "Nereye gideceğimi bilmiyorum. Eve gidemem. Şimdi gidip itiraf edersem beni içeri tıkarlar. Buna dayanmam."

"Bizimle kalabilirsin," dedim. "Karavanda geceyi Ernst Amca ve benimle geçirebilirsin. Sonra da yarın sabah amcam bizimle birlikte Gundersen'e gelir. Bizi içeri tıkmayacaklar." Gece karanlığı çökmüş bahçeyi geçtik, sığınağın önündeki küçük meydanda duran sarı ışığa çıktık. Asha koluma girdi. "O akşam beni Hong'da gördüğünde ne düşünmüştün?" "Vay canına," dedim. "Benim orada olduğumu hatırlıyor musun sen?"

"Ne düşünmüştün?"

"Seninle başka koşullar altında karşılaşmanın hoş olabileceğini düşündüm. Havada bu kadar çok dumanın olmadığı bir yerde örneğin. Biraz daha az tepeleme dolu kül tablası, daha az çöp."

"Belki kafayı bulmuş iki tipin de olmadığı bir yer ayrıca?" deyip gülümsedi.

"Kesinlikle. Kafayı bulmuş tiplerin hiç olmadığı bir yer. Söylesene bana..." Kasabaya inen dik merdivenin başına gelmiştik. "Dün gece Ulf ve Jonny'yle birlikte tekneye gittin, değil mi? Ne..."

"Hişşt!" dedi. "Dinle!"

Dinledim. Yağmur sel gibi yağıyordu.

Sonra duydum.

"...çabuk ol, lanet olsun!... canı cehenneme, ben..." Sonra merdivenlerde hızlı adım sesleri. O anda hiçbir şey anlamadım, çünkü aşağımızdaki merdivende hiç kimse yoktu. Lambaların ışığında kaygan merdivenler parlıyorlardı.

"Şurada!" Eliyle gösterdi Asha. On metre ileride merdivenler dağdaki bir geçidin içine doğru devam ediyordu. Hiç düşünmeden tepki verdim, Asha'yı yakalayıp yamacın derin gölgelerinin arasına çekildim. Orada ona sarılmış dururken gözlerimi merdivenlerin en alt basamaklarına dikmişim. Ayak sesleri yaklaştı. Aman tanrım, böyle bir şey olabilir miydi gerçekten? Birileri

kafalarını kırma pahasına bu dik merdivenlerden aşağı koşuyordu! Asha'yı iyice kendime çektim. Çenemi omzuna dayayıp bekledim.

Sonra geldiler. İlerimizdeki karanlık dağ geçidinden bir mermi gibi dışarı fırladılar. O kadar hızlı gidiyorlardı ki neredeyse dönüşü alamayacaklardı, aşağı doğru devam eden merdiveni ıskalayıp aşağı uçacaklardı ama son anda kendilerini toparladılar. Lambanın ışığının altına geldiklerinde bunların Ulf ve Jonny olduğunu gördüm, hiç düşünmeden elimle Asha'nın ağzını kapadım, ama Asha onlara seslenmeye çalışmamıştı zaten.

Saniyeler içinde uzaklaşmışlardı, koşan ayak sesleri şehir merkezine doğru uzaklaşıp duyulmaz oldu.

Asha kendini benden kurtardı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Çok aceleleri vardı! Bir şeylerden kaçıyorlardı!"

"Buradan uzaklaşmak istiyorum Phillip!"

"Bekle! Beklemek zorundayız! Şayet o adam gelirse..." Ya da o kadın, diye düşündüm.

Ama hiç kimse gelmedi. Yalnızca kaldırım taşlarından sel gibi akan yağmur sularının sesi vardı. Arkamızdaki dağdan aşağı akıyordu.

"Aşağıya, meydana inmek zorundayız!" dedi Asha. "Korkuyorum!"

"Tamam," dedim. "Ernst Amca'ya telefon ediyorum. Senin geldiğini söylüyorum. Hayır, bekle, şimdi arabada olamaz. Bak bana. Bu anahtar..."

"Ne saçmalıyorsun sen? Aşağı birlikte inmeyecek miyiz?"

"Pekâlâ birlikte de gidebiliriz," dedim. "Ama o zaman önce benimle birlikte dağa gelmen gerekir."

"Sen kafayı mı yedin?"

Yanıt vermedim. Yağmur yüzünden aşağı akıyordu. Elimi uzatıp suları silmek istiyordum. Felaket güzeldi!

"Şayet birisi onları kovalıyor olsaydı çoktan buradan geçmiş olurdu," dedim sonunda.

"Peki. Öyleyse yukarı çıkmanın ne anlamı var?"

"Bilmiyorum Asha! Arkalarında bir şey bırakmış olabilirler."

Dönüp arkasına baktı. Şehre inmek istiyordu. Aşağıya, ışıklara. Belki de Ulf ve Jonny'nin yanına gitmek istiyordur, diye düşündüm. Bu yüzden onu suçlayamazdım. Ben palavracının tekiydim ve bana hiçbir şey borçlu değildi.

Sonra yürüdüm. Dağa yükselen dik merdiveni tırmanmaya başladım. Burası aydınlık değildi, onun için çok dikkatli olmak zorundaydım. Daha birkaç dakika önce Ulf ve Jonny'nin bu merdivenlerden aşağı koşmaları inanılacak gibi değildi. Yanımda el feneri vardı ama onu yakmaya cesaret edemedim. Şayet yukarıda biri varsa...

"Bekle!"

Asha geldiğinde narin elini elimde hissettim. Karanlıkta yanımda soluğunu duyuyordum. Seni çıplak hayal etmişim, diye düşündüm. Seni ilk gördüğümde, üzerimizde giysilerimiz olmadan birlikte olmanın harika olacağını düşünmüştüm.

Merdivenlerin tepesine ulaştık. Burada rüzgar o kadar sertleşmişti ki neredeyse ayakta durmak bile olanaksızdı. Ernst Amca'yla birlikte oturduğumuz çıkıntıya göre oldukça kuzeyde kalan bir yere

çıkılmıştı. Bank görünmüyordu ama güneyimizde yüksek direk gökyüzüne uzanıyordu. Ernst Amca'yla sırtımızı dayadığımız direk. Çok yukarılarda, akıp giden bulutların arasında kırmızı ışığın göz kırptığını görebiliyordum. Fırtınaya karşın burası merdivenlere göre çok daha aydınlıktı. Kayalar binlerce yıl önce buzlar ve çakıllarla cilalanmıştı, girintilerde çalılar, rüzgardan yana yatmış çam ağaçları büyümüşü. Hiçbir şey söylemeden durup araziyi dikkatle inceledik ama ortalıkta tek insan görünmüyordu.

"Tamam," dedim sonunda. "Belki aptalcaydı. Ama şayet buraya çıkmamış olsaydım ben..."

"Direğin yanında biri duruyor," dedi Asha. "Ya da oturuyor! "

Ağır ağır yaklaştık. Oradakinin gökyüzüne karşı siluetimizi görmemesi için girintilerden yürüyorduk. Böyle yapmakla yolu çok uzatmıştık ama başka türlüünü yapamazdık. Bütün bu zaman süresince gün boyu bu konulardan anlayan değişik insanların defalarca söylediği şeyi düşünüyordum. Barkvik'te bir yerlerde bir katil elini kolunu sallayarak dolaşıyordu. Küçük bir kaynağın başında durdum. Önümüzde dağ ikiye ayrılıyordu. Şimdi direk neredeyse tam tepemizdeydi. Bulut tabakası biraz dağılmış, ay ışığı şerit şerit manzarayı aydınlatmaya başlamıştı. Bir an içinde yağmur dindi.

"Yeteri kadar yaklaştık," diye fısıldadım. "İyice yanına gitmeyeceğiz. Kendimizi göstermeyeceğiz. Yalnızca oturanın kim olduğuna bakacağız, tamam mı?"

"Benden, geri durmamı istemene hiç gerek yok!"

Ayın yeniden bulutların arkasına girmesini bekledik. Sonra hızla ileri koştuk, dağdaki aralıktan direğin dibine baktık.

"Per Vagle bu!" diye fısıldadı Asha. "Oturmuş, elinde bir şey tutuyor! Görüyor musun? Kucağında bir şey var!"

Ona kadar saydım. On beşe kadar saydım. Yüze kadar saydım. Hiç kımıldamıyordu.

Bunu üzerine el fenerimi yaktım ve aynı anda ikimiz birden çığlık atmaya başladık.

Per Vagle gözleri yuvalarından fırlamış bir şekilde oturmuş barsaklarını tutuyordu!

21. Bölüm: Sonun Başlangıcı

"Ölmüş mü?"

"Evet," dedim. "Karnı yarılmış... Of, lanet olsun! Gel! Uzaklaşalım buradan! Merdivenlere gitmek zorunda mıyız, yoksa başka bir yol var mı?"

"Eski telgraf merkezine geri dönebiliriz," dedi. "Platonun dibinde. Anayol onun önünden geçiyor!"

"Akıllıca olmaz! O zaman cankurtaranların gelecekları yol da orası! Şayet... Uyarmak için birkaç dakika bekleyelim." Hızlı adımlarla yürümeye başladım.

"İyi ama ya yaşıyorsa?"

"O gözlerle mi? Kesinlikle yaşamıyor. Per Vagle taş gibi ölü Asha!"

İzleyen dakikalarda konuşacak zaman olmadı. İkimiz de yarı yarıya şoktaydık ve kaygan zeminde ayaklarımızı sağlam basmaya dikkat etmemiz gerekiyordu. Dikkatimi toplamakta büyük sorun yaşadığımı fark ettim. Ne zaman bir düşünce zinciri yakalasam biraz önce bilincime işlemiş olan korkunç resim onu darmadağın ediyordu. Evet, her şey resimlere dönüşmüştü ve hiçbir düşünce onları akla yatkın bir bütünlük içerisinde toplayamıyordu. Viskici Bernt ve ben rıhtımda oturuyorduk. Bana dönüp de pencereye dayalı merdiveni gördüğü sırada Hong'un yüzü. Afrika davullarına aklına estiği gibi vurup duran Ulrikke Knevangel. Lise Svendsen'in solgun yüzü, mutfakta beni itekleyen, hiçbir şeye hakkımın olmadığını söyleyen Ida. Hızlı hızlı durmadan yeni resimler belirliyordu. Bir kaynağın kıyısında durdum, ellerimi buz gibi soğuk yağmur suyuna soktum. Suyu başımdan, yüzümden aşağı döktüm. Önümüzde boş bir park yeri ve eski telgraf merkezi olduğunu düşündüğüm bina vardı. Kırık camlan, duvarlarındaki derin çatlaklarıyla, içi çok öncelerden boşaltılmış bir hayalet evi. Yakına geldiğimizde duvar taşlarından ve beton bloklardan bir yığının tepesinde bir kepçe gördüm. Burayı yıkmaya başlamışlardı. Kepçe bir zamanlar bir pencere pervazı olan yere dayalıydı. Evin öteki tarafında çok sayıda inşaat makinası ve barakalar gördük. Biraz ileriden anayol geçiyordu.

"Merkeze gitmek için yoldan aşağı doğru mu yürümemiz gerekiyor?" diye sordum.

"Evet. Yok, villa arazisinin içinden geçen bir yol var. Oradan gidebiliriz." Cep telefonunu çıkardı. "Ama şimdi acil numarayı arıyorum. Zaten kaldıramayacağım kadar yüküm var benim! Sen ne halt edersen et ama ben acili arıyorum!"

"Bekle! Ernst Amca'ya telefon edeceğim. Aşağıda alarm işini o halleder artık."

Kararsızdı.

Amcam telefonu çalar çalmaz açtı. "Fillip, hemen buraya gelmeni istiyorum. Ben Edmund'la birlikte otelde oturuyorum."

"Dinle beni," diye konuşmaya çalıştım.

"Hayır, sen beni dinleyeceksin! Senin gecenin karanlığında ormanlarda koşuşturmanı istemiyorum tamam mı. Vagle'yi bulmak için ortalığı alt üst ettik ama sanki yerin dibine girmiş. Birtakım işlere karıştığını düşünmek için nedenlerimiz var. Karısı diyor ki..."

"Per Vagle telgraf direğinin dibinde oturuyor!" diye bağırdım. "Üstelik de ölü! Birisi onun karnını... Of tanrı aşkına amca, öyle berbat görünüyordu ki! Sen kimlere haber vereceksen ver, ben

daha fazlasına dayanamıyorum."

Bir an için öteki uçta tam bir sessizlik oldu. Sonra amcam "Tamam," dedi. "Şimdi sakin oluyorum, oldu mu? Neredesin sen?"

Arkadan Edmund'un telaşlı fısıltısını duyuyordum. "Fillip!"

Bağlantıyı kestim. Daha kapar kapamaz telefon çalmaya başladı. Sesini de kapadım.

Asha durmuş ağlıyordu. "Of, lanet olsun her şeye! Bu kadarı da artık..."

Sarılıp onu kendime çektim ya da ben ona sokuldum bilemiyorum. Orada durup birbirimize sarıldık. "Buradan uzaklaşmalıyız!" dedim. "Birazdan bütün kurt sürüsü buraya üşüşecek. Gundersen ve tayfası. Ambulanslar. Gazeteciler. Gel!"

Koştuk. Asha önden, ben arkadan.

Ara yol herhalde doğal patika dedikleri şeyin bir parçası olmalıydı. Ormanın içinde kıvrılarak Barkvik merkezine kadar iniyordu. Dereleri ve küçük şelaleleri tahta köprülerle aşıyordu. Arada sırada küçük piknik yerlerinin önünden geçiyorduk. Vadinin biraz daha aşağısında bölgenin ilk villalarının çatılarını gördük. Durdum. "Umarım Ida'nın bahçesine çıkmıyoruzdur."

Asha bir sigara yaktı. "Yok, epey daha aşağısına çıkıyoruz."

Ona baktım. "Orası senin yaşadığın yer değil mi?" "Hemen hemen. Ama oraya gitmek istemiyorum ben Fillip! Sence Jonny ya da Ulf yapabilir mi..."

"Bilmiyorum," diye yanıtladım öfkeyle. "Birileri yapmış işte... Bu bana başka bir şeyi hatırlatıyor!"

"Canı cehenneme!" dedi umutsuzca. "Şimdi ne yapıyoruz? Karavana mı gidiyoruz?"

Bir an düşündüm. Villa bahçelerinin arasından geçen bu yol... Bu yol bana Laudalen'deki manzara tepesinden ormanın içine giren patikayı hatırlatmıştı! Hayır, diye düşündüm. Yanlış! Önemli bir ayrıntıyı gözden kaçıırıyordum! Çünkü gerçekte o patika eskiden oduncuların arazisi olan yere kadar gidiyor, oradan Leirvik'in bahçesine iniyordu. Manzaralı tepe yalnızca bir ara duraktı.

"Asha," dedim. "Vagle, Ulf ve Jonny'yi gözetlediğini anlattığında... Ormanın içine girdiğini söylemedi değil mi?" Hayır der gibi başımı salladı. "Samanlığın üstündeki eski güvercinlikteymiş, öyle söyledi."

"Peki ya araba? Onu ne yapıyormuş?"

"Bu tür şeylerin ayrıntılarına girmedi hiç, anlıyorsun ya. Onun asıl uğraştığı konu... önemli mi bu?"

"Felaket önemli! Kafamda bir tablo belirmeye başlıyor."

"Oraları pek iyi tanımıyorum aslında. Ama ben bile hiç kimseye görünmeden bir arabayı Leirvik'in evinin aşağısında yolun kenarına bırakabilirim. Aslına bakarsan böyle iki yer biliyorum. Eminim daha çoğu da vardır. Şimdi karavana mı gidiyoruz?"

"Hayır," dedim. "Başka bir araba arayacağız kendimize!" Ağzımdan çıkan sözleri duyduğumda bir anda başım döndü.

"İyi," dedi Asha. "Araba çalıyoruz! Eminim tam şu anda yapabileceğimiz en ama en akıllıca şey de budur! Sence de öyle değil mi? Tanrı aşkına, Ulf'ün en kötü anlarım gördüğümde pastanın kremasını da gördüğümünden emindim! SEN KAFAYI MI YEDİN?"

"Laudalen'e gitmek istiyorum!" dedim, adımlarımı hızlandırdım. "Üstelik de bir an önce!"

"Canın cehenneme Fillip! Niye bir kerecik olsun normal bir tiple karşılaşamıyorum ben? Yalnızca

bir kere olsun. Ben şimdi..."

"Hayır!" diye bağırdım. "Evine gitmiyorsun! Bunu aklından çıkarma sakın!"

Ve sonra her yer cehenneme döndü! Sanki birileri Barkvik ve dolaylarındaki bütün cankurtaran düdüklelerini aynı anda çalmaya başlamıştı!

Şansımız yaver gitti. Boş villa yollarından birinde park etmiş bir Opel Vectra duruyordu. Gelecek konusunda çok umut veren bir çocuk suçlu olma yolunda ilerlediğim günlerde kilitli bir arabaya en hızlı kimin girip çalıştırmaya başlayacağı konusunda birbirimizle yarıştık. Benim kişisel rekorum 2.35'ti ve bu rekoru da yine bir Vectra'da kırmıştım. Takıldığım çevrelerde çok büyük bir başarı sayılmazdı ama yine de hiç fena değildi. Şimdi saate hiç bakmadım bile, ama kötü arkadaşlarımın bana öğrettiklerini adım adım uyguladım. Yine de: antremansız kalmıştım. Bunu fark ediyordum. Ayrıca hiçbir şeye aldırmayan on dört yaşında bir velet olduğum günlere göre çok daha gergindim şimdi. Tamam, dar yol tam burada iyice karanlıktı ama çalıkların ve meyve ağaçlarının arkasında pencerelerin ışıklarını görebiliyordum.

"Birisi geliyor! Bir bisiklet!"

İçeri girmiştim. Asha'ya kapıyı açtım.

"Bisikletli biri geliyor!"

"Sağır değilim," deyip bağlantıları kurcalamaya başladım. Aynadan bisikletin yaklaştığını görüyordum. Tek bir ışık. Bizimle aynı yüksekliğe geldiğinde ihtiyar bir adam olduğunu ve hızını düşürdüğünü gördüm.

"Adamla ilgilen!" dedim tıslar gibi.

"İyi ama nasıl..."

"Bul bir şeyler işte!"

Göz ucuyla adamın durduğunu ve yan pencereye eğildiğini gördüm.

Asha kapıyı açıp dışarı atladı. "Baksana sen, sevgilimle beni dikizlemeye mi kalkıyorsun sen?"

"Neler oluyor burada?"

"Çek git başımızdan. Düşkünler evinden mi geliyorsun? İhtiyarlar bu kadar geç saatte ortalıkta dolaşmamak!"

Şimdi çakılların üzerinde koşan ayak sesleri duyuyordum hemen yakınlarda bir yerde. "Atla içeri!" diye seslendim. "Kapıyı da kilitle!"

Arabayı çalıştırabilmişim ama kim bilir hangi nedenle ihtiyar yan aynayı yakalamıştı. Yolun öteki tarafındaki kapıdan dışarı çok daha genç bir adam fırladı. Fırlayışındaki telaş bu taşıtın sahibinin kendisi olduğu anlamına gelebilirdi. Kontağı çalıştırdım, gaza bastım. Araba arkaya doğru bir hamle yaptı, bisikletli dostumuz dosdoğru yeni gelenin kucağına yıkıldı. İki birlikte asfaltın üzerine devrildiler.

"Lanet olası, delirdin mi sen?"

Yanıt vermedim. Dikkatimi arabayı sürmeye verdim. Şimdi çok hızlı gitme. Sakin ol!

"Umarım bu araba gezisi gerçekten çok önemlidir!" diye sürdürdü Asha. "Çünkü hepsinin üstüne bir de bu gelecek!"

Ben de öyle umuyordum. Bu riski almak zorundaydım. Kasabayı yürüyerek geçmek çok tehlikeli olabilirdi.

"Yollara barikat kurmuşlardır doğal olarak!" Asha sigarasından derin bir nefes çekti.

"Hiç sanmam. Böyle şeyler yapacak kapasiteleri yok ki. En azından şimdi değil. İlk önce bunun yalnızca pis bir şaka olup olmadığı kontrol etmeleri gerek. Ama cesedi gördüklerinde... Büyük olasılıkla ilk önce Kristiansand ve Arendal' dan yardım isteyeceklerdir. Çok uzağa gitmiyoruz biz."

"Bunun sonunda başımız çok kötü derde girecek!" dedi. "Anlamıyor musun bunu?"

Dönüşten sağa saptım, yokuşu çıkmak için gaza bastım. "Her şey çığrından çıkmış durumda nasıl olsa," dedim. "Vagle'yi öldüren her kimse köşeye sıkıştığı için işledi cinayeti. Bu durumdan paçayı kurtaramayacak."

"Biz de öyle!"

"Bizim için bir önemi yok," dedim endişelenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Biz genciz, cılgınız. Şimdi asıl sorun hain bir katil. Bütün dikkatler ona yönelmiş durumda. Yalnızca kötü bir şoka uğradığımızı, ne yaptığımızı bilmediğimizi söyleyebiliriz. Yalnızca buradan uzaklaşmak istiyorduk. Binlerinin peşimizde olduğunu sanıyorduk!"

"İyi ama Laudalen'de ne yapacağız şimdi?"

"Boşuna uğraşıyor olabilirim," dedim yorgun bir sesle. "Ama orada bu konuyla bağlantısı olan en az üç düğüm noktası var. Bu yüzden bu gece orada bir şeyler olacağını sanıyorum. Vagle bir nedenle katili ürküttü, şimdi düğümler hızla çözülüyor."

"Leirvik'in evi mi?"

"Evet," dedim. "Bütün her şeyin orada başladığına dair güçlü bir duygu var içimde." Asha'ya 1981 yılındaki doğumgünü partisini anlattım.

"Ve sence bunlarla o zaman olanların arasında bir bağlantı var öyle mi? Yani bu cinayetlerle."

"Evet," dedim. "Neredeyse kesinlikle eminim."

"Tamam ama bu gece hiçbir yerde parti verilmeyeceği kesin! Üç düğüm noktası derken ne demek istiyorsun? Kruise'nin villası mı?"

"Evet. Ve Ulrikke'nin kulübesi. Üç yer de bu olaylarda belli bir rol oynadılar."

Ana yola çıkmıştık. Arabayı yol kenarındaki çakılların üzerine çektim.

"Şimdi ne var?"

"Biraz bekleyelim. Güneye giden bir araba geçene dek.

Onun peşine takılmak istiyorum. En önde olmaya hiç niyetim yok."

"Yani yine de bir barikat kurdularsa diye, öyle değil mi?" Ukala bir yüzle bana baktı.

"Ben temkinli bir tipim," dedim.

"Hem de nasıl."

Ida'ya telefon ettim. "Telefonu kapama! Bu çok önemli! Evde misin?"

"Evet. Sen neredesin? Kusura bakma sana karşı..."

"Annenle konuşabilir miyim? Özür dileyecek bir şey yok Ida! Arada sırada gerçekler dayanılmayacak kadar ağır gelebilir. Yapacak bir şey yok. Lise orada mı?"

"Evet, ama..."

Arka arkaya üç araba geçti. Gaza bastım, onların hemen peşinden ilerlemeye başladım.

"Babam geldi!" diye sözlerini sürdürdü İda.

Harika, diye düşündüm. Özellikle bir saat dışarıda kendi başına yürüyüş yaptıysa. O zaman başı kötü belada demektir!

"Bu kadar önemli olan şey ne?"

Dikkatli ol! Sakın ona bağırma şimdi! "Annemi çağır İda."

Biraz sonra kulağımda Lise Svendsen'in biraz tutuk sesini duydum.

"Merdivenlere çık ya da başka bir odaya git!" dedim.

Neyse ki karşı çıkmaya girişmedi. "Tamam. Şimdi dışarıdayım," dedi.

"Akşam üzeri niye o kadar sarardığını anlıyorum sanırım Lise! O pisliklerin geçmişe gömüldüklerini sanıyordun. Sonra ihtiyar keçinin aynı şeyleri sürdürdüğünü anladın. Ben de bir o kadar şaşırdım anladığımda. Böyle şeylerin insanların yaşlanınca birden aklına geldiğini düşünmüyorum. Gençliğinden beri böyleydi zaten değil mi? O doğumgünü akşamı da konu buydu herhalde. Knut Wilhelm birden kendini dışarı attığında yani."

"Evet," dedi. "Bunda haklısın. Hiçbir şeyin farkında değildim! Tümüyle konu dışı kalmıştım."

"Peki ya ötekiler? Tor ve Öyvind? Onlar da şaşırdılar mı yoksa ihtiyar onların da tepesine çıkmış mıydı?"

"Bunu telefonda konuşamayız Filip! Yarın Gundersen'le konuşmak zorundayım!"

"İyi," dedim. "Öyle yap! Ama küçük bir şey var: Sence Kruise'nin neler olup bittiğinden haberi var mıydı?"

"Yani o zamanlar mı demek istiyorsun?"

Bir an düşündüm. "O zamanlar. Şimdi."

"Hayır," dedi. "Kesinlikle yoktu!"

"O zaman siz üçünüz bunu sır olarak sakladınız. Sen. Öyvind. Ve Tor. Doğru mu?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Per Vagle gerçeği buldu," diye sözlerimi sürdürdüm. "Ve şimdi Telgraf Dağı'nın tepesinde oturmuş bağırsaklarını havalandırıyor. Yani şimdiye kadar onu morga götürmedilerse!"

Telefonu elinden düşürmüş olmalıydı. Uzaktan çığlık attığını duyuyordum.

Laudalen yolunda barikat yoktu. Amcam durmadan beni arıyordu ama telefonu açmadım. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Öyvind ve Elsa'nın beni ürküttükleri dönemde bir an durdum. Aşağıdaki yolda tek bir araba görünmüyordu. Saat bir olmuş, ışıkların çoğu sönmüştü.

"Bir arabanın Leirvik'in evinden görülmeden park edebileceği en az iki yer bildiğini söylüyordun," dedim Asha'ya. "Bana onlardan birini göster."

"İyi ama şimdi Leirvik'in evinde kimse yok ki."

"Yok. Ama Kruise'nin villasında var. O da aynı kapıya çıkar değil mi?"

Başıyla onayladı, "öyle olmalı. Kruise'nin villasında kim var?"

"Bizim burada öğreneceğimiz şeylerden biri de bu zaten," dedim.

Vadinin aşağısına indiğimizde arabanın ışıklarını söndürdüm. Yolun ortasından dikkatle sürdüm.

"Denize kadar indiğimizde sola dönüp devan edeceksin," dedi Asha. "Birkaç yüz metre ileride eski

bir tekne barınağı var. Oradan ormanın içine bir çıkmaz yol giriyor."

"Haydi ama!" dedim. "Bu akşam bana çıkmaz yoldan daha iyi bir şey bulsan iyi olur!"

"Hiç sorun olmayacak ki," dedi. "Dönüş için bir açıklık var. Arabanın önünü yola çevirerek park edebilirsin."

Bunu başka biri de yapmıştı. Ormanın içine girdiğimizde farları yeniden yaktım ve bir Ford Mondeo'ya çarpmadan frene basmayı ucu ucuna başardım.

"Lanet olsun," dedi Asha. "Bu Ulf'ün arabası!"

Dışarı çıktım. Yeniden yağmur başlamıştı. Durup ortalığı dinlerken parmaklarımı Kore'den gelme parlak çeliğin üzerinde dolaştırdım. Katlanmıştı, en ucundaki beş santimlik yerini zımparalayıp öldürücü bir testereye dönüştürmüştüm. Şimdi onu açtım.

Arabada kimse yoktu. Kapısı kilitliydi. Çakım oyun oynar gibi kolaylıkla dört tekerleğe de saplandı, alçak bir ıslık sesiyle hava boşaldı.

"Öteki yer neresi?" dedim arabayla geri geri giderken. "Sen tam kaçıksın!" dedi Asha alçak sesle. "En iyisi tekne barınaklarının arasına girmen bence. Gündüz ışığında araba görünür ama şimdi karanlıkta kimse görmez. Ne halt etmeye böyle bir şey yaptın? Ulf seni canlı canlı parçalayacak!"

"Haydi ama. Vagle'yi doğrayanın o olduğu o kadar da kesin değil!"

"Ama sen öyle olduğunu düşünüyorsun değil mi?" "Kimse hakkında kötü bir şey düşünmüyorum. Buralarda ne işi olduğunu göreceğiz."

İki tekne barınağı arasındaki dar geçide arabayı park ettiğimde "Şimdi bir seçim yapman gerekiyor Asha," dedim. "Buradan sonrasında tek bir ata oynamalısın. İstersen burada kalabilirsin, hiç sorun değil. Ama şayet benimle gelecek olursan benden yana olduğuna yüzde yüz emin olmalıyım. Benim çatlak olduğumu söylüyorsun ya. Unut bunu! Şimdiye kadar hiçbir şey görmedin sen daha. Şayet kazıklandığımı hissedersen karşında öyle bir Phillip Moberg görürsün ki aklın başından gider. İşte o zaman tehlikeli olurum ben! Kontrolümü falan kaybederim! Anlıyor musun?"

"Neler zırvalıyorsun sen? Burada kalmıyorum elbette!" "Ulf'ün burada ne yaptığını bilmiyorum. Jonny onun yanında mı değil mi bilmiyorum. Ama karşımıza ne çıkacak olursa olsun sana güvенеbileceğimden kesinlikle emin olmam gerek. Bu da senin benden başka hiç kimsenin arkasında olmaman anlamına geliyor! Yarın ne halt edersen et umurumda değil. Ama şimdi, bu gece yalnızca sen ve ben varız. Yoksa yalnız başıma gideceğim."

"Tamam," dedi. "Öyleyse sıvışalım! Tiyatro falan mı oynuyorsun sen yoksa? Söylediklerin kulağa öyle geliyor!" Gıcık bir melodi mırıldandı. "Bu gece yalnızca seen ve been. Yoksa giderim yalnızız!"

Elimde olmadan gülmeye başladım. "İnatçı eşek seni!" "Hişşt!" dedi. "Biri geliyor!"

Gerildim.

Bana sokuldu. Alnını yanağımda hissettim. "Sen de hissediyor musun?" dedi. Neyi, birinin bana iyice sokulduğunu mu?

Hâkon Leirvik'in evi kapkaranlıktı. Burada leylaklarla çevrili minik bir bahçecik vardı. Duvarın dibine beyaz boyalı bir masa ve üç sandalye yerleştirilmişti. Ve yine burada kapıya matkapla delik açılmıştı.

"Bence siz evin içindeyken katil de burada bir yerlerdeydi," dedim. "Siz gittikten sonra içeri girdi, Kruise'yi öldürdü."

Asha irkildi. "Aman ne hoş bir düşünce. Üstelik de sırtım kapıya dönük oturuyordum. Ama nasıl oluyor da salonda hiç kan olmuyor?"

Omuz silktim. "Kruuse'yi taşımıştır. Sonuçta ufak tefek bir adamdı öyle değil mi? Bu arada oturduğu yerde uyuduğu yüzde yüz kesin mi?"

"Şayet uyanık olsaydı bana bir şeyler söylerdi bence!" "Bir darbeyle bayıltılmadıysa," dedi.

"Böylesi senin teorilerine daha mı uygun Moberg?" "Evet, sanırım. Ama şu anda o kadar da önemi yok bunun." Arkamı döndüm. Ormanın kıyısında Kruuse'nin villası vardı. Kitaplıkta ışık yanıyordu.

"Yoldan yukarı devam edemeyiz," dedi Asha.

Dik yamaçtan yukarı doğru yayılan meyve ağaçlarını gösterdim. "Elma bahçesi iyice yukarıya çıkana kadar bizi tümüyle gizler! Evin önünden yolumuza devam edip ormanın kenarına geliriz. Orada duruma bakarız. Şu andan sonra birbirimizle konuşmayalım!"

Yamaçtan yukarı doğru yolumuz dik ve ıslaktı. Yüksek çimenlerde sık sık ayağımız kayıyordu. İki ya da üç yüz metreyi çıkmak için neredeyse yirmi dakika harcadık ve bu sırada hiç aklımdan çıkmayan şey çok geç kaldığımızdı! Neye geç kalmıştık? Bunu bilmiyordum. Yalnızca geç kaldığımız düşüncesi içimi sıkıştırıyordu. Yakınlarda bir yerlerde Ulf vardı, belki Jonny'yle birlikteydi ve onların burada ne halt ettiklerini bilmemek beni korkunç rahatsız ediyordu.

En son dik yokuşu tırmandıktan sonra ormanın kenarında soluk almak için durduk. Şimdi villa ve teras altımızda kalmıştı. Geniş bir merdivenden mangal köşesine ve yüzme havuzuna iniliyordu, kapalı bir cam kapı kütüphanenin bitişiğinde olması gereken bir odaya açılıyordu. Buradan içeri giremezdik. Durduğumuz yerden perdelerin kapalı olup olmadığını görmek olanaksızdı. Merdivenlerin yarısına kadar çıktıktan sonra bir alet deposunun düz çatısına atladık, oradan villanın kendi çatısı yalnızca yarım metre daha yüksekteydi. Hafif bir eğimi vardı, üzeri ot ve yosun kaplıydı. Çatının yeşilliklerinin tam ortasında dört tane devasa yarım yumurtayı andıran çıkıntı vardı. İki hafif hafif parlıyordu; bunlar cam ya da plastik kaplı havalandırma pencereleriydi. Asha'ya işaret ettim, ağır ağır ilerlemeye başladık. Çatının en dibinden ilerlediğimiz sürece bahçeden kimse göremezdi bizi.

Çatının ortalarına geldiğimizde sesler duyduk. İkimiz de hiç düşünmeden diz çöküp dinlemeye başladık. Birisi gülüyordu, kahkaha evin içinde bir yerlerden geliyordu. İki aydınlık çıkıntının da aralık durduğunu fark ettim. Dizlerimin üzerinde bana daha yakın olana kadar ilerledim, dikkatle sokulup aşağıdaki odaya baktım. Devasa bir geyiğin çatal çatal boynuzlarına bakıyordum doğrudan doğruya. Holün üzerindeydik. Hiç kimse görünmüyordu ortalıkta, yalnızca doldurulmuş hayvan kafaları, sarımsı beyaz boynuzlu kafatasları. Havada hafif bir huş ağacı kokusu vardı. Bu sırada Asha emekleyerek öteki açıklığa ulaşmıştı, başıyla işaret edip onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı, ama beni görmedi, dikkatle uzanıp kenardan içeri baktı. Bir iki saniye sonra ağzı açık bana baktı, sonra kendini sırt üstü çatının üzerine atıp öylece kaldı. Ağır ağır soluyordu.

Ben de kenardan içeri baktım.

Şöminenin yanındaki, birkaç saat önce Tilla'nın oturduğu koltukta Elsa Lange oturuyordu. Birisi siyah izolasyon bandıyla bileklerini koltuğun kollarına bağlamıştı.

Kanepede kucağında bir av tüfeğiyle Ulf oturuyordu.

22. Bölüm: Karanlıktaki Adam

Asha'yı da yanıma çekerek arkaya geriledim. "Aşağıda Jonny'yi gördün mü?" diye fısıldadım.

Hayır der gibi başını salladı. "Ne işler dönüyor burada?"

"Bilmiyorum!"

"İyi ama Elsa'nın bütün bunlarla bir ilişkisinin olduğunu sanmıyordur herhalde."

Asha bir şey söyleyecekti ama onu durdurdum. "Burada bekle!" Karşı çıkmasına engel oldum.

"Evet, bir dakika otur burada. Aşağı indiğimiz merdivenlerden gözünü ayırma. Birisi ortaya çıkarsa bana hemen haber vermelisin! Görür görmez! Bütün dikkatini merdivenlere yoğunlaştırman gerekiyor!"

Tamam mı?"

Yanıt vermesini beklemeden emekleyerek geri döndüm.

Aşağıdaki kütüphanede ikisi deminki gibi oturuyorlardı. Ulf'ün yanındaki masada kahverengi bir içki şişesi vardı. Şişeden büyük bir yudum aldı, yerine bıraktı.

"Geldiğinde öldürecek seni kocam!" dedi Elsa ağlamaktan kısılmış bir sesle. Çok bitkin görünüyordu. Saçları karmakarışık olmuş, yüzünün sol tarafı şişmişti. Üzerinde lacivert bir etek ceket vardı. İçindeki beyaz buluz yırtılmıştı, çamaşırını görebiliyordum.

Ulf öne eğildi, tüfeğin namlusunu Elsa'nın bacağına gezdirdi. Yukarı çıkardı.

Elsa ağlamaya başladı. "Lütfen!"

"Çeliğin ne kadar serin ve güzel olduğunu hissediyor musun?" dedi Ulf.

"Tanrı aşkına, tüfek ateş alabilir! Aklım mı kaçırdın sen?" Gerildi ama hiçbir şey yapamıyordu. Sanırım bacakları da bantla koltuğa bağlanmıştı.

Orada durup böyle bir şeyi daha ne kadar seyredebilirdim ben?

"Sakin ol," dedi Ulf. "O zaman hiçbir şey olmaz. Biraz heyecanlandırıyor değil mi? Bence öyle yapıyor. Şimdi namluyu biraz daha yukarı itersem ne olur bir düşün. Söylesene ne olur?"

Elsa kıvranıyordu. "Niye kocamın ne dediğini söylemiyorsun bana?"

"Buraya gelip konuyu gözden geçireceğini söyledi. Sana söylemedim mi bunu?"

"İyi ama Oslo'da şimdi!" dedi Elsa bitkin bir sesle. "Burada böyle saatlerce oturamayız ..."

Tüfeği ağır ağır ileri geri oynatıyordu Ulf. "Sana bunu düşündürten ne? Yani Oslo'da olduğunu."

"Öyle dedi..."

"İnsanlar çok fazla şey söylüyorlar. Doğru değil mi Elsa? Çok tuhaf şeyler söyledikleri doğru değil mi? Eminim çok yakında burada olacaktır."

"Sizin istediğiniz şey para değil mi? Hiç sorun değil. Dinle şimdi beni."

Tüfeği geri çekti, güldü. Namluyu kokladı. "Vay canına, amma heyecanlanmışsın sen!"

"Bu işten yakayı sıyıramayacağınızı anlamaman gerek!" diye tısladı Elsa. "Söylesene kendini ne sanıyorsun sen? Senin gibi küçük bir bit nasıl olur da..."

"Yok, yok," dedi Ulf sakın bir tavırla. "Ben çok büyük bir bitim. Sen de çok tatlı, küçük bir gül"

goncasısm!"

"Cidden hiçbir şey anlamıyorum! Kasaba polis ve gazeteci kaynarken siz kalkmış adam kaçırmaya çalışıyorsunuz! İkiniz de aklınızı yitirmiş olmalısınız! Evde senin de Jonny'nin de ceplerinizi tıka basa doldurup gidebileceğiniz kadar para var, ama nereye kadar gidebilirsiniz? Yoksa bütün işler bittikten sonra bizi öldürmeyi mi düşündünüz? Savaşı baştan kaybettiniz Ulf! Şimdi aklını başına toplamazsan hiçbir çıkış yolun kalmıyor!"

Ulf Elsa'nın üzerine eğildi, şimdi sesi bambaşka olmuştu. Ciddi bir şaşkınlık doluydu. "Niye tam bu akşam sizi ziyarete geldiğimizi gerçekten anlamıyor olman mümkün mü? Doğru mu bu Elsa?"

"Evet, hiçbir şey anlamıyorum ben!" diye hıçkırdı Elsa.

Blöf yapıyorsun! diye düşündüm. Bu mümkün değil!

Ulf sırtıarak anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı, telefonda bir mesaj yazmaya girişti.

Birkaç saniye sonra ormanın içinden bir telefon sesi duyuldu.

Hızla Asha'nın yanına döndüm, onunla birlikte çatının öteki tarafına geçtik. Çatıyı kaplayan otların üzerine uzandık.

"Neler oluyor?" Soluğu kulağımın hemen dibindeydi.

"Biri geliyor," dedim. "Jonny. Ya da Öyvind."

Gelen Jonny'ydi. Daha merdivenlerin yarısına geldiğinde tanımıştım onu. Bir an için durdu, vadi tarafına baktı, sonra bizimle aynı yolu izleyip kulübenin çatısına çıktı, ilerledi. O da silahlıydı. Elbette öyle olacak, diye düşündüm. Bütün ev silah doluydu zaten. Çatıda hızlı adımlarla biraz önce benim durduğum hava deliğinin yanına yürüdü. Ayağıyla itip açtı, silahı aşağıya doğrulttu. "Sakin ol. Her şeyi görebiliyorum. Vadiden kim gelirse gelsin görebilirim buradan."

İşte bunda çok yanılıyorsun, diye düşündüm. Çünkü senin beklediğin adam arabayla gelmiyor!

Asha titriyordu. Onu kendime çektim. Acaba bahçeden görünüyor muyduk? Anlayabildiğim kadarıyla ormanın ne tarafından çıkacağına bağlıydı bu. Zaten düşünecek çok fazla bir şey kalmamıştı. Buraya kısılmıştık, her şeyimizi tek bir karta oynamak zorundaydık! Ne olacaksa olacaktı.

Yarım saat geçti. Yaşamımın şimdiye kadarki en tuhaf ve en uzun yarım saatiydi bu. Altımızdaki ıslak çimenlerin soğuğu içimize işlemişti, üşümekten dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Birbirimize fistldayamıyorduk bile. Ben Asha'ya sarılmıştım, Asha bana sarılmıştı. Aynı anda hem bütünüyle dehşet verici hem de çok hoş bir şeydi. Felaket gergindim, yapacak bir şey olsun diye Asha'nın sırtını okşamaya başladım. Aşağı, yukarı. Yüzü boynumun girintisinin deydi.

Ulf ve Jonny de artık birbirleriyle konuşmuyorlardı. Hiçbirimizden ses çıkmıyordu. Duyulan tek ses ormanın uğultusuydu. Bekliyorduk.

Ve yine de ardından olanlar hepimizi bütünüyle şaşırtacak şekilde gelişti. Çatının bizim bulunduğumuz tarafında bir anda bir gölge belirdi. Şaşkın bir şekilde bu adamın geçmişinde bir tür askeri eğitim olması gerektiğini düşündüm, komando falan türünden bir şey yani. Evin bahçeye bakan cephesinden hiç ses çıkarmadan yukarı çıkmıştı! Şimdi buraya geliyor! diye düşündüm. O zaman işimiz bitik, çünkü ilk önce Asha'ya ve bana takılacak ayağı!

Ama öyle olmadı. Başka bir strateji izliyordu. Bomba stratejisi. Çatının üzerinden tek ve uzun bir hareketle kayarak indi, Jonny'den alçak bir inilti çıktığını duydum. Kenardan baktığımda Öyvind Lange, Jonny'nin sırtında oturmuş, kesin hareketlerle üzerinde çalışıyordu.

Geri çekildim. Asha gözlerini yummuş yatıyordu, iki elini de ağzına bastırmıştı. Çılgılığımı dışarı

kaçırmıyordu.

Biraz sonra Öyvind'in sesini duyduk. Az ileride telefonda konuşuyordu. "Evet, selam Ulf. Şimdi geldim! Yok, Elsa'nın bilmesine gerek yok. Bırak o oturduğu yerde kalsın. Böylesi en iyisi. Dinle şimdi! Sen istediğini alacaksın ama artık yalnızca sen ve ben varız. Evet, Jonny birazcık kestiriyor! Hepimiz için en iyisi bu, inan bana! Şimdi sen... Hayır, sen bilardo odasına gidiyorsun, oradan devam edip misafir odasına geliyorsun. Evet, elbette, silahı da alabilirsin istiyorsan! Hiç sorun değil. Göreceksin, ben silahlı değilim. Beni vurursan kasayı da açamazsın. Sen ve ben bu işi halledeceğiz. Sende benim istediğim bir şey var, bende de senin istediğin bir şey. önümüzde bütün bir gece var. Bu durumu halledeceğiz."

Telefon kapadı. Kenardan yeniden bakmadan önce birkaç saniye bekledim. Baktığımda gitmişti. Yine hiç ses çıkarmadan.

Ama öteki havalandırma deliklerinden biri sonuna kadar açıktı. Biraz sonra aşağıdaki odanın ışığı açıldı.

"Gel!" dedim.

Jonny çatının otlarının üzerinde yere yapışmış yatıyordu. Bir an için öldüğünü sandım çünkü kafası bedenine tuhaf bir açı yapmıştı. Ama üzerine eğildiğimde soluk aldığını gördüm. Kendine geldiğinde yaşadığına yaşayacağına pişman olacağını düşündüm, Öyvind Lange o kadar ileriye görmüştü ki yanında bant da getirmişti. Sert, siyah, katran kokulu izolasyon bandı. Jonny'nin kafasına defalarca dolamış, ağzını, gözlerini ve kulaklarını kapamıştı. Yapışkan bant yığınının arasından yalnızca beyaz bir burun çıkıyordu. Jonny'yi kurtarmak için saçlarını dibinden kazımak gerekecekti. İyi. Bu benim işim olmayacaktı. Hatta bu yapılırken ortalarda olmayı bile düşünmüyordum.

"Tamam," dedim alçak sesle. "Artık solo çalmayı bırakıyoruz!" Cep telefonumu çıkardım, Ernst Amca'ya bir sms gönderdim. Telefonu yeniden kapadım.

Asha Öyvind'in aşağı indiği havalandırma deliğine gitmek istiyordu ama başımı sallayarak onu durdurdum. Kulağımı işaret ettim. Yalnızca dinle!

Oturduk.

İlk önce hiçbir şey duymadık. Ardından aşağıdan temkinli ayak sesleri geldi. Bir kapı açıldı.

"Bak sen şuna! Bir mavzer ha! Bununla beni duvara gömersin sen!" Öyvind güldü. "Bunu anlayamadınız mı peki? Yani çatıdan geleceğimi?"

"Otur şuraya! Ellerini masanın üzerine koy!"

"Ulf! Aramızda beş metre var! Büyücü değilim ben!" "Yine de otur şuraya!"

"Tamam. Elsa'ya söylemedin değil mi?"

"Tek bir söz etmedim. Senin evde olduğunu bilmiyor. Jonny?"

"Her şey yolunda. Yalnızca bu akşam için onu biraz paketledim."

"Sana güvenmiyorum. Niye benim peşime düşmedin?" "Buna da geleceğiz."

"Ben hemen öğrenmek istiyorum."

Öyvind içini çekti. "Uyuşturucu almışsın, sinirlerin bozuk! Ve ben Elsa'yı çok seviyorum. İster inan ister inanma. Her şey çok kötüye gidebilirdi. Böyle bir riski göze alamazdım. Ayrıca sen haklısın. Seninle bir alışveriş yapabiliriz. Canı cehenneme, ne kadar da korkuttun beni bu arada. Telefon ettiğinde. Yaşlı insanlara böyle şeyler yapmamalısın evlat!" "Büyük bir sorunun var senin Öyvind!"

Biliyorsun bunu!"

Bir sessizlik çöktü. Arkama, biraz yana doğru yaslandım, şimdi eğimli cam kubbeden odanın içinin yansımaları görebiliyordum. Garip, içbükey bir televizyon ekranı gibi. Neredeyse hiç bacakları olmayan ama doğaüstü uzunluktaki bedenleriyle oturan iki kişi. Başları kavuna benziyordu. İki çizgi roman figürü gibiydiler. Hoş bir manzara değildi.

"İhtiyar Kruuse konusunda paçayı sıyrabilirdin," diye devam etti Ulf. "Ama Jonny'nin babasıyla işler iyice kötüleşti."

Öyvind yanıt vermemeyi sürdürdü.

Ulf başını arkaya attı. "Şu içerideki..."

"Ne anlattın ona?"

"Hiçbir şey. Zamanlamanın çok yanlış olduğunu düşünüyormuş, öyle dedi. Gerçekten de o kadar usta mısın sen? Hiçbir şey bilmiyor mu?"

"Hayır. Ve böyle de kalacak. Hiç düşünme bunu. Bu konuyla ben ilgileneyeceğim. Beni köşeye sıkıştırdığını söyleyeceğim. Çok başka bir konuda. Bu konuda daha fazla ileri gidersek bütün her şeyin allak bullak olacağını anlamasını sağlarsam bu dediğimle yetinecektir. Sen kendi yoluna gideceksin. Biz kendi yolumuza."

"Pekâlâ. Ama şimdi çok fazla paradan söz ediyoruz. Umarım bunun farkındasındır."

"Dört milyondan söz ediyoruz," dedi Öyvind çabucak. "Tamı tamına dört milyon."

Ulf güldü. "Saçmalama! Senin gücün ne kadarına yeter tam olarak?"

"Şimdi saçmalayan sensin! Elbette daha fazlasına da gücüm yeter. Ama kimseye bir şey çaktırmadan bu işten yakını sıyrabileceğin miktar bu. Nakit olarak bu kadarını toparlayabilirim. Bütün hesapların dışında. Şimdi hesaplardan paralar çekmeye başlarsam.. Yıllarca beni rahat bırakmazlar. Ve dinle şimdi Ulf! Şu yukarıdaki, Jonny. Tatlı tatlı uyuyor ve hiçbir şeyden haberi yok. Bu işi sen ve ben halledeceğiz. Yalnızca sen ve ben. Bu gece bir milyon. Aranızda paylaşırsınız. Ondan sonrasında Jonny'nin tasmasını elinde tutmak senin işin. Bunu başarabilirsen ki başarmak zorundasın..."

"O zaman geri kalan üç milyonu tek başıma cebe atabilirim."

"Evet, öyle. Ama Jonny'yi kontrol altında tutmak için ne gerekirse yapmayı kabul etmen gerekir!"

"Bu iş pis kokuyor Öyvind! Lanet olası, işimi iyice zorlaştırıyorsun!"

"Evet, tam öyle yapıyorum."

"Söyle bakalım öyleyse, sözleşmenin en dibinde küçük yazılarla yazılan şey neymiş?"

Öyvind kısaca güldü. "Ben de tam şimdi oturmuş onu düşünüyordum. İnsanların kabul edebilecekleri çözümler bulurum genellikle. Benim işim bu Ulf! Canı cehenneme, izin ver de şu kravatımı biraz gevşeteyim, ne dersin? Bak, şimdi elimi gömleğimin cebine sokuyorum..."

"Dikkat et!"

"Ve, abrakadabra, bak ne çıktı!"

"Kola mı?"

"Buna güvenebilirsin. Zehir olduğunu düşünmeyesin diye önce ben bir iki yudum içeyim. Sorun değil evlat, ihtiyarlara güvenme sakın. Bu akıllıca bir kural! Ben de öğrenmek zorunda kaldım bunu,

hem de acı yollardan."

Masanın üzerinde kokaini parçalamaya başladığını görebiliyordum.

"Acı yollardan derken ne demek istiyordun?" "Söylediğim şeyi. İhtiyarlara güvendim. Zararlı çıktım. Ama senin benden korkmana gerek yok. Yalnızca sözleşmenin kendi payına düşen kısmını yap yeter. Uygulamada bu Jonny'nin kontrolünü elinde tutman anlamına geliyor." Bir an durakladı. "Yani işler iyice kötüye giderse sonuna kadar gitmek zorundasın demek oluyor."

"Bunu düşünmene gerek yok. Jonny ben ne dersem onu yapar."

"Pekâlâ. Sonuçta bu gece ölen onun babasıydı..."

"Sahi niye böyle oldu?"

"Başka seçeneğim yoktu. Beni görmüştü. O... Aman tanrım, neler olup bittiğini bile anlamıyordu daha! En kötüsü de buydu. Benim sizi kurtarmak için tanıklık etmemi istiyordu. Siz oradan ayrıldıktan sonra Wilhelm'in sağ olduğuna tanıklık etmemi söylüyordu! Ben bıçağı çıkarana kadar neler olup bittiğinin farkında bile değildi. Sanırım Jonny'yle konuşmuştu değil mi? Yani benimle buluşacağını söylemişti."

"Evet. Aslında hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Peki ya siz?"

"Biz de o buluşmada bulunmak istiyorduk. Biraz geç kalmışız!"

Öyvind Lange bir şerit kokain çekti. Sonra bir tane daha. "Evet, evet. Şimdi de burada oturuyoruz işte! Belki de en iyisi buydu." Masanın üzerinden bir kâğıt uzattı.

"Hayır teşekkür ederim. Tam şu anda başımı eğmek istemiyor canım."

"öyleyse kalsın!"

"Kruise'yi niye öldürdün anlamıyorum Öyvind! Kafam almıyor bunu. Hâkon Leirvik olsaydı... Çünkü senin de tependeydi o, değil mi?"

Öyvind kendinden hoşnut bir sırıtışla arkasına yaslandı. Şimdi kolanın sinir sistemine hoş birtakım mesajlar göndermeye başlamış olduğunu tahmin ettim. "Bir zamanlar üç iyi arkadaş vardı," diye söze başladı. "Burada, aşağılarda birlikte oynarlardı. O sıralar ben Grimstad'da yaşıyordum, ama tatillerde hep buraya gelirdim. Tor ve Knut Wilhelm.. Evet, biliyorsun. Bütün bu pisliklerin ne zaman başladığından tam olarak emin değilim. Çok erken olmalı. Ufak veletlerdik daha. Bildiğim kadarıyla Hâkon çok daha eskiden Tor'la işleri başlatmış da olabilir.. Bunu hiç düşünmek istemiyorum. Daha sonraydı, ama biz de çocuktuk o sıralar. Hiçbir şey anlamıyorduk. Yalnızca bunun yanlış olduğunu, çenemizi kapatmamız gerektiğini biliyorduk. Eski bir kuraldı bu. Bizim suçumuzdu, şayet anne babalarımız ya da başka birileri bunu öğrenecek olursa... Ve Hâkon bu zamanlarda hep yalnız başına olmamıza dikkat ediyordu. Üçümüz birlikteyken asla bir şey olmuyordu. Her zaman bir başımızayken... Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Seninle Jonny gibi değildik biz. Bu arada ihtiyarladıktan sonra bu kadar büyük yaştakilerle ilgilenmeye başlamasına biraz da şaşırdım. Biz on üç, on dört yaşlarına geldiğimizde bize olan ilgisini yitirmişti."

"Bize de biraz daha taze et sağlamamız için yalvardığına emin olabilirsiniz!" dedi Ulf. "Ama her şeyden önce burada bir tür sübyancılık etkinliğine katılmayı üzerimize vazife görmüyorduk, hem ayrıca..."

"Sizin uyuşturucuya ihtiyacınız vardı. Bunu biliyorum. Dediğim gibi, on dört yaşma geldiğimizde bizim yakamızı bıraktı. Ama birkaç yıl sonra o lanet olası doğum günü partisi geldi. Knut Wilhelm

bütün pisliği masaya getirdi. Tor'un da benim de başımızdan aynı şeylerin geçtiğini bulmuştu, şimdi hep birlikte bir şikayet dilekçesi hazırlamamızı istiyordu. O zaman daha güçlü olacağımızı düşünüyordu. Şayet üç kişi olursak. Hâkon ölü gibi sararmış oturuyordu orada. Zavallı Lise neye inanacağını bilemez olmuştu. Knut Wilhelm ayrıntıları anlatmaya girişti. Bu... mide bulandırıcıydı! Elbette babasına da bunu bildirmek istiyordu ve babasının ne tür bir tepki göstereceğini düşünmek hiç zor değildi. Kısaca söylersek: Tor'dan ve benden Hâkon Leirvik'in boynunu kırmakta onunla birlik olmamızı istiyordu!"

"Of, lanet olsun!" dedi Ulf birden. "Ve siz onu ortada bıraktınız öyle mi?"

"Bu konuda kendimi asla bağışlayamadım," dedi Öyvind. "Ama haklısın. Knut Wilhelm'i ortada bıraktık. Neden söz ettiğini anlamıyormuş gibi yaptık. Tor... Biliyorsun, Tor orada sevgilisiyle birlikte oturuyordu. Ve ben... Ben ödleğin tekiydim işte Ulf! Bu tabloda çok fazla utanç söz konusuydu elbette. Üstelik de bütün bunları kafamdan silmek için çok uğraşmıştım. Evet. Sonra olanlar oldu. Knut Wilhelm Tor'un ve benim ona ihanet ettiğimizi düşündüğü için kendini kaybetti. Kapıyı çarpıp çıktı ve öldü. Bizim onun arabaya binmesini engellemeye çalışacak kadar bile cesaretimiz yoktu. O kadar genç yaşta ölmesi bizim suçumuzdu. Bu düşünce beni hiçbir zaman rahat bırakmadı. Asla huzur bulamayacağım. Tor'la bu konuda hiç konuşmadım ama sanırım o da benimle aynı durumdadır. Sonra bir gün bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Bu baskıyı hafifletecek bir şey. Hesapları biraz olsun dengeleyecek bir şey. Hâkon Leirvik'in canını yarmaya karar verdim."

"Birlikte kafa çektiği arkadaşını öldürerek mi? Seni izleyemez oldum."

"Zaten birinin anlamasını da beklemiyorum. Bütün hepsi Wilhelm amcamın ölümünü istemek için hiçbir nedenimin olmamasının çevresinde kurulmuştu. Yeteri kadar param var. Ayrıca amcamın bütün servetini başkalarına miras bıraktığı da sır değildi. Ama sonuçta büyük olasılıkla yalnızca birkaç ay daha yaşayacaktı... Onu kurban ettim. Çok sessizce oldu. Hiçbir şeyin farkına varmadı."

Ulf alçak bir ıslık çaldı. "Hâkon Leirvik'in başını derde sokmak için yani?"

"Evet. Çok güçlü bir fiziği var. Daha yıllarca yaşayabilir. Ama zayıf bir noktası var. Çocukluğumdan bir olay hatırlıyorum. Her nasılsa birkaç saatliğine patates deposunda kilitli kalmıştı. Onu dışarı çıkardığımızda harap durumdaydı. Yıkılmıştı. Dar ve kapalı yerlere dayanamaz o Ulf! Şimdi nerede olduğunu biliyor musun? Üstelik de içkisi olmadan. Daracık ve kilitli bir odada. Şimdi cehennemde o, yani ait olduğu yerde. Onu oraya ben soktum. Sonunda."

Asha'ya baktım. Gözleri kapalı oturuyordu.

"Peki tanığın var mıydı?" dediğini duydum Ulf'ün aşağıda.

"İşte bu noktada şansım yolunda gitti. Bu kez ikisi kafayı çekmeye başladıktan sonra hemen her akşam oraya iniyordum. Ormanda güzel bir gözetleme noktası var. Ve o akşam... Bütün taşlar yerine oturdu. Kristiansand'da bir ellinci yıl partisine katıldım. Yüz elli kişilik bir parti, kocaman, bahçeli bir villa. Herkes içki içiyor, Öyvind Lange de içiyor. Yalnızca benim duble votkam aslında saf suydum. Böyle bir partide birkaç saatliğine ortadan kaybolmak o kadar kolay ki! Daha sonra herkes Öyvind'in elbette onlarla birlikte olduğuna yemin edebilir. Doğal olarak bütün işler bittikten sonra oraya döndüm. Üstelik de herkesin beni fark etmesini sağladım. İyice kafayı çektim, dut gibi sarhoş oldum! Sabah saat altıya kadar sürdü parti."

"İyi ama Hâkon'un giysileri Kruuse'nin kanına bulanmıştı!"

"Bunu ayarlamak o kadar zor değildi. Hâkon'un nasıl giyindiğini herkes bilirdi. Birkaç yıl öncesine kadar kütükleri yıgdıkları alanda arabayı bırakırken giysilerimi değiştirip siyah levis giydim."

Eskimiş. Tıpkı Hâkon'un gibi. Bedenini biliyordum. Sonra taksile evden ayrılana kadar yukarıdaki gözetleme yerinde bekledim. O sırada Vagle henüz güvercinlikteki yerine geçmiş olamaz, o sizden biraz önce gelmiş olmalı. Aşağı indiğimde vadiden aşağı inen hiçbir araba yoktu." "Biz geldiğimizde Kruuse yaşıyordu! Salonunda oturmuş uyuyordu!"

"Sessizce içeri girdim. Sırtı bana dönük oturuyordu. Dediğim gibi hiçbir şeyin farkına varmadı. Kalın bir sopayla kafasına vurdum. Hiç kan yoktu. Aslına bakarsan hiç de trajik bir yanı yoktu. Kısa bir darbe ve ölmüştü. Tam onu yukarı taşıyacaktım ki binlerinin geldiğini gördüm. Yoldan aşağı inen bir arabanın ışıkları. Biraz sonra siz içeri girince gördüğümün siz olduğunu düşündüm doğal olarak, ama Vagle de olabilirdi. Artık bunun bir önemi kalmadı. Siz gözden kaybolana kadar bahçede bekledim. Sonra içeri girip onu misafir yatak odasına taşıdım. Daha sonra... Ormana geri döndüm. Vagle beni o zaman görmüş olmalı. Benim cinayetle bir ilgim olduğunu düşünmemiş olmasının nedeni Hâkon geri dönene kadar orada oturmuş olması olabilir. Sonuçta onun gördüğü şey Hâkon'u getiren taksinin köşeyi döndüğü ve Hâkon'un evden içeri girdiğiydi. Bütünüyle normal. İkisinin içmeye devam ettiklerini sanmış olmalı. Ayrıca Wilhelm amcayı öldürenin Hâkon olduğuna inanmak istiyordu zaten. Daha sonra, Hâkon sızdıktan sonra eve girip yapmam gerekenleri yaptım. Balta kapının kenarındaki dolaptaydı. Ormanda bir süre bekledim. Daha sonra Hâkon'la giysi değiştirmek kolay oldu. Üzerindekileri çıkarmıştı. Üzerimdeki kanlı paçavraları çıkardım, Hâkon'un pantolonunu giydim. Bir takım daha giysisi vardı, onları da ne olur ne olmaz diye banyoda suya bastırdım. Tam düşündüğüm gibi oldu. Daha sonra uyandığında yatağın yanında bulduğu pantolonu ve gömleği giydi. Aslına bakarsan gazetecilerin dediği kadar da çok kan yoktu ortalıkta."

"Ve baltayı da eline tutuşturdu!"

"Evet, sonra da yatak odasına geri götürdüm. Yalnızca Hâkon Leirvik'in parmak izleri vardı. Abra kadabra. O kadar da zor bir iş değildi. Ama ne yazık ki Vagle beni sıkıştırmaya başladı. O cüzdanın sorumluluğunu üzerinize almak zorundasınız. Bir darbe yiyeceksiniz ama yapacak bir şey yok. Üçünüzün birden o saatte Wilhelm amcanın yaşıyor olduğunu söylemeniz polisin cinayetin Hâkon Leirvik eve geldikten sonra işlendiği yolundaki teorisini güçlendirecek."

Ulf "Bütün bunlar tamam gibi geliyor bana," dedi. "Bütünüyle kusursuz, yani bir de tepen atıp da Jonny'nin babasını temizlememiş olsaydın!"

"İkide bir!" dedi Öyvind Lange. "Cinayet silahı çok yakında bulunacak. Ya da asla bulunmayacak? Neydi şu adamın adı, şu Vietnamlının?"

"Hong mu?"

"Biraz çatlak bir adam o değil mi? Yoksa yalnızca söylenti mi?"

"Canın ceheneme Öyvind! Onun kimseye zararı yoktur!"

"Dört milyon Ulf! Bunun üç buçuğu doğrudan senin cebine girecek! Üstelik şu Hong ne kadar zararsız olabilir gerçekte? O lanet olası süngüsünü sallayarak ortalıkta dolaşması yalnızca palavra mı? Yoksa gerçek mi? Senin için bıçağı onun evine bırakmak kolay bir iş olmalı. Üzerinde parmak izi yok ama yine de işe yarar. Hong bu kasabada yabancı bir öge. Biraz da dengesiz üstelik. Daha önce de silah taşıdığı görülmüştü. Doğru dürüst konuşmuyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Diyelim ki Per Vagle onu sıkıştırmaya başlamıştı. Belki de küçük sarı adamın size bir şeyler sattığından kuşkulanıyordu... Yani. Tıpkı Leirvik gibi!"

"Unut gitsin! Durum tam tersi. Biz ona arada sırada bir şeyler satıyoruz. Üstelik benim de alçalabileceğim noktanın bir sınırı var!"

"Güzel! Hoşuma gidiyorsun! Yani şimdi ahlaklı davranmaya karar veriyoruz o zaman!"

Dikkat et Ulf! diye düşündüm. Şimdi artık konuşan borsa simsarı Öyvind Lange! Taktikçi. Çok geçmeden bütün ipler onun elinde olacak!

"ikinci seçeneğe gelirse," diye sözlerini sürdürdü Lange. "Cinayet silahı hiçbir zaman bulunamaz. Ben bunun icabına bakacağım. Ama yalnızca benim bildiğim bir yerde saklanacak. Asla aramayacakları bir yerde."

"Anlamıyorum..."

"Ama bu dört milyon için bana bir tür fatura gerektiğini anlıyor olmalısın değil mi? Yani bir tür güvence."

Asha huzursuzlandı. Parmağımla bir işaret yaparak onu uyardım. Eğik camdaki yansımadan Öyvind Lange'nin iç cebinden bir şey çıkardığını görebiliyordum. Bir torba mı? Şans eseri yanında yarım kilo getirmediyse bu kez de bir kokain torbası mı çıkarıyordu?

"Görüyor musun Ulf? İşte burada duruyor. Son derece sıradan bir sustalı çakı. Kanlı. Senden bunu torbadan çıkarmanı ve yeniden geri koymanı istiyorum. Hepsi bu kadar. O zaman anlaşmış olacağız!"

"Sen öyle san!"

"Haydi ama Ulf! Yeterince düşünmemişsin anlaşılan. Senin eline bir şey geçiyor, benim elime bir şey geçiyor. Yoksa bu iş yürümez. Polise gidersen beş kuruş bile alamazsın."

"Elimde Elsa var!"

"Tanrı aşkına, ne yapmayı düşünüyorsun peki? Onu öldürmeyi mi? Hem onu hem beni öldürmeyi mi? Sonuç yine aynı olur. Beş para alamazsın ve yirmi bir yıl içeri tıklırsın. Belki Hâkon'la aynı yere yatırılırsın seni. O zaman en azından arada sırada biraz cep harçlığı çıkarabilirsin ondan! Fena iş değil, ne dersin?"

"Kapa çenenini!"

Şimdi seni eline geçirdi, diye düşündüm. Felaket akıllı bir herif! Şayet bütününüyle yanılmıyorsam şimdiden ilk cinayeti de sana yıkmanın yollarını düşünmeye başlamıştır bile!

"Şimdi paraları getirelim! Evin içinde bir yerdeler. Bir milyondan biraz daha fazlası. Sonra ben hiç ses çıkarmadan ortadan kaybolacağım. Gidip arabayı alacağım. Biraz dolaşacağım. Geri geldiğimde sen ve Jonny çekip gitmiş olacaksınız. Elsa'yı şimdi oturduğu yerde bırakacaksın. Ona ne söyleyeceğim konusunda kafanı yormana gerek yok. Polise gitmeyecek."

"Peki ya paraların geri kalanı?"

"Yarın alacaksın. Bana parmak izini bırakırsan sözümü tutacağım. Böylece senin benim üzerimde bir üstünlüğün olacak, benim de senin üzerinde. Bununla yaşamayı başarabilmemiz gerek. Haklısın. Dört milyon benim için çok büyük bir miktar değil. Başka bir deyişle sana karşı bir saçmalık yapmam için hiçbir neden yok. Ama senin bütün paraları har vurup harman savurduktan sonra gelip benden daha fazlasını istemeye kalkışmana razı olamam! O zaman sana bıçağı unutma ama Ulf! diyebilmeliyim. Bunu anlıyorsun değil mi?"

Asha ve ben aşağıımızdaki odada olanlara kendimizi öylesine kaptırmıştık ki yola dikkat etmeyi bütününüyle unutmuştuk. Bir araba biz onun hiç farkına varmadan vadinin öteki tarafındaki dik yokuştan aşağı inmişti. Ama şimdi arabanın Leirvik'in evine doğru tırmandığını hem duyabiliyor hem de görebiliyorduk.

Arabanın sesini Elsa Lange de duymuş olmalıydı, çünkü bir anda boğazlanan bir domuz gibi çığlık

atmaya başladı.

23. Bölüm: Beyaz Zeminde Kırmızı Güller

"Ne cehenneme ağzını bağlamadın onun?!" diye bağırdı Öyvind. "Kafayı mı üşüttün sen! Git hemen yap bunu, gerisini ben hallederim!"

"Ama..."

"Acele etsene lanet olası!"

Yeniden çatının öteki tarafına gittik emekleyerek. Jonny kendine gelmişti, umutsuzca kurtulmaya çabalıyordu ama boşunaydı. Villanın aşağısındaki en dik dönemeçte yaklaşan bir arabanın ışıklarını görebiliyorduk.

"Amcan olabilir mi?" diye fısıldadı Asha.

"Hayır. O yalnız gelmez. Geldiğinde yanında daha başka arabalar da olacaktır. Ya da ormanın içinden gelirler. Bunun için de çok erken."

Elsa'nın çığlıkları bir anda kesildi. Çok tatsız bir şeydi bu. Sanki birisi ses tellerini kesmiş gibi. Acaba Ulf.. Hayır. Böyle şeyleri getirme aklına!

Araba bahçeye girer girmez farları söndü. Bu sayede aşağıda olan her şeyi görebiliyorduk ama kendimiz iyice karanlığın içindeydik. Araba aniden durdu, Lise Svendsen dışarı fırladı. Yanında çeşitli fotoğraflardan tanıdığım bir adam vardı. Tor Leirvik. Aynı anda Öyvind'in merdivenlerden aşağı indiğini duyduk.

"Seninle konuşmamız gerek!" Lise soluk soluğaydı, sanki bütün yokuşu koşmuş gibiydi.

Öyvind onu duymazdan geldi. "Tor? Tanrım, ne kadar çok zaman geçti!"

Sesinde ilk kez bir güvensizlik duyuyordum. Maskesinde bir çatlak açılmıştı. Şimdi ne olacak? diye düşündüm.

"İçeri girip oturalım biraz," dedi Tor. "Umarım bir yudum kahven vardır."

Öyvind öksürüp boğazını temizledi. "Kusura bakmayın... Ne yazık ki hiç uygun bir zaman değil! Elsa hasta." "öyle mi, o zaman ben gidip..." Lise yaklaşmak istedi ama Tor onu yakalayıp geri çekti. "Burada yanlış giden bir şeyler var! Söylemiştim zaten!"

Öyvind borsacı tavırlarını takınmaya çalıştı. Ama zordu. Sesi onu ele veriyordu. "Tamam, tamam. Şimdi biraz sakin olalım. Elsa telefon ettikten sonra Oslo'dan buraya bütün yol boyunca deli gibi araba sürdüm. Canım çıktı ve Elsa da iyi değil. Dediğim gibi, kusuruma bakmayın ama hiç misafir ağırlayacak havada değilim şu anda!"

Tor Lise'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Arabaya geri döndüler, Öyvind merdivenlerden indi, onlara doğru yöneldi. Şimdi ne tür bir oyun oynayacağını merak ediyordum. Uydurduğu gerekçelerin saçmalığını kim olsa anlardı. İki eski dostu geliyordu ve onları kapıdan içeri sokmuyordu! Onlara gerçeğin bir kısmını anlatacak kadar riskli bir oyuna girişebilir miydi? Şimdiden içeride davetsiz konuklarının olduğunu fısıldayabilir miydi? Bu saçma yalanları söylemeye zorlandığını anlatabilir miydi?

Bu soru bu olayda yanıtını asla öğrenemediğimiz sorulardan biri oldu, çünkü aynı anda ormanın içinden Ulrikke Knevengen çıktı. Bu kez üzerinde daha uygar bir giysi vardı, siyah bir eşofman takımı

giymişti.

"Eski dostların sığınacak bir yer bulamaması ne kadar kötü," dedi. "Ama Tavle Bostanı'nın ufaklığının pastası da kahvesi de var! Dik dur Öyvind Lange, bırak ne olursa olsun! Tanrı her şeyi görür ama ben ve başkaları da bir iki şey gördük." Dosdoğru Öyvind Lange'nin yanına yürüdü. Bu kadarı yeter artık, diye düşündüm. Yukarıdan seslenip Vagle'yi öldürdüğü bıçağın yanında olabileceğini söyleyecektim! Ama yaşadığım sürece unutmayacağım tuhaf bir şey oldu o sırada. Ulrikke Öyvind'in yanına ulaştığında adam diz üstü çöktü, kollarını ona doladı. Acılı hıçkırıklarını şimdi bile hatırlayabiliyorum. İşte şimdi maskesi düştü, diye düşündüm o zaman.

Ulrikke onun saçlarını okşadı.

Ve ardından ölümcül olay gerçekleşti. Şerif Tom Gundersen'i asla bağışlamayacağım! Ernst Amca aracılığıyla ona verdiğim öğüdü hiç umursamamaya karar vermişti. Birden gecenin içini cehennem sirenleri doldurdu. Kendimi kenara attığımda vadiden aşağı doğru inen bir araba konvoyu gördüm.

Yeniden dönüp baktığımda Öyvind Lange ortadan kaybolmuştu. Ulrikke kollarını uzatmış, heykel gibi duruyordu. Aşağıda camlar kırıldı, mobilyalar devrildi.

"Neler oluyor şimdi?" Asha'nın yüzü korku doluydu. Sanırım ben de ondan farklı değildim.

"Aman tanrım!" dedim. "Bütün ev silah dolu! Şayet şu şerif olacak salak herif... Ulrikke onu ele geçirmişti. Kucağında küçük bir okul çocuğuna çevirmişti. Artık her şeyin bittiğini anlamıştı Öyvind Lange! Ve şimdi..."

Şimdi olaylar o kadar hızlı geliyordu ki düşünmeye bile zaman bulamıyordum. Yanlış. Ortalığın kan gölüne dönmesini engellemem gerektiğini düşünmüştüm. Ya da düşünmedim mi? Emin değilim. Asla emin olamayacağım. Ama polis raporlarında ve mahkeme belgelerinde böyle yazdığı kesin. Phillip Moberg (16) kan dökülmesini engellemek için elinden geleni yaptı.

Biraz önce Öyvind ve Ulf'ün oturduğu misafir odasından zayıf sesler geldiğini duydum. Mobilyalar itiliyordu. Devrilmiyordu, itiliyordu. Ve Öyvind'in güçlü ellerinin pervazı yakaladığını görür görmez dışarı bu yoldan çıkmak zorunda olduğunu anladım. Geldiğinde kullandığı yol. Çatının üzerinde koştum, hava deliğinin üzerine eğildim. Omzuna asılı bir silahla neredeyse insanüstü bir kuvvetle kendini yukarı çektiği sırada gerilen yüzünü gördüm. Benim farkıma vardığında sanki gözlerinin önünde dünyanın bütün borsa kurları düşüşe geçmiş ve düşmeyi sürdürüyor gibi oldu. Kapağı parmaklarının üzerine kapadım, üzerine bastım, kenarında zıpladım, kemiklerin sesini duydum, sonra ağır çekim filmlerdeki gibi gürültüyle odanın içine düştü, sonra kafasının arkası cam masaya çarptı, beyaz duvarlarda büyük, kırmızı güller belirdi.

Sonsöz

Ölü bir martı ezilmiş kumların içine yarı gömülü yatıyor. Tüyleri iskeletinden ayrılmamıştı henüz, ama kafatası ve gagası çıplak, sarı beyaz bir ışıkla parlıyor. Deniz, düzenli aralarla, yaklaşık her üç dalgada bir kadavrayı yıkıyor. Denizin her geri çekilişinde kısa bir süre önce yaşayan bir varlıktan birazını daha sulara kattığını düşünüyorum. Boş göz deliklerinden bana bir şeylerin baktığı gibi tuhaf bir duyguya kapılıyorum. Sonsuzluğa sahip olan ya da yapacak hiçbir şeyi olmayan bir şeyler.

Bu yalnızca bir hayal. Kafamda beliren biraz hastalıklı bir imge - belki de bir günden fazladır uyumamış olduğumdan. Çok fazla ses. Çok fazla bakış. Gözlerimi ölü kuştan zorla ayırıyorum, başım dönerek kumsalda yoluma devam ediyorum. Deniz yüzeyi fenere kadar parlak ve pürüzsüz bir şekilde uzanıyor. İnce bir pus perdesi yüzünden güneş gökyüzünde kocaman, kırmızı bir erik gibi duruyor.

Herhalde her şey felaket güzel olmalı.

Eski iskelelerin orada geri dönüyorum. Ernst Amca biraz önce nerede duruyorsa aynı yerde. Yoska bir saat önce miydi? Ya da iki? Karavana yaslanmış, hafif bir esinti sigarasının dumanını denize doğru sürüklüyor.

Bana bakmıyor.

Ancak ön koltuktaki yerimi aldıktan sonra izmaritini fırlatıp yeniden gerçek dünyaya geri dönüyor. Hong'dan aldıktan sonra el koydukları cep telefonumu bana geri veriyor. "Bir hafta geçmeden açma sakın!"

Dakikalar sonra son kez Barkvik'ten geçiyoruz. Oslo'ya doğru ilerlerken haberleri dinlemeyeceğiz.

Anne Sütüne Devam!

Çocuktun, bir sabah kütüphanende beyaz bir kitap gördün. Kırmızı bir kalp ve küçük kara bir balık seni gözüne kestirmiş, konuştuğu konuşuyordu. Bazen yaramaz Pıtırıcık, bazen onurlu Nemeçek. Hepsini dinledin, hepsini okudun.

Büyüdün, gülünün solduğu bir akşam. Öfkelendin, haklıydın üstelik, nasıl oldu anlamadın, bilinen bir sokakta kayboldun. Şimdi sana kim karşı çıksın, elbette okudun, utanacak değilsin, ağladın ve sevindin yüzyıllık bir yalnızlığa.

Şimdi...

Artık senin yanında ben de varım.

Anlatacaklarımı dinlesen, sen anlatsan ben de seni okusam.

Yani artık ikimiz.

Ne dersin?

[1.](#) Genç Katolik Erkekler Birliği. (Y.N.)

[2.](#) *İn.* Hayır işleri yapan Evanjelik Hıristiyan Kilisesi. (Y.N.)